Jordi Martí Font

NI NADAL NI SETMANA SANTA

col·lecció EstructurEs

NI NADAL NI SETMANA SANTA

EL CAMP: DEU ANYS D'OPINIÓ CRÍTICA

JORDI MARTÍ FONT

AUTOR: JORDI MARTÍ FONT
© D'AQUESTA EDICIÓ
EDITORIAL RIU BLANC, S. C., 2008
CARRER SANT BLAI, 10, BAIX - 46.780 OLIVA
FAX: 962 865 588
TELÈFON: 962854248
RIUBLANC@GMAIL.COM

DISSENY DE COBERTA: JORDI GARCIA POLOP
MAQUETACIÓ: JORDI GARCIA POLOP
FOTOGRAFIA AUTOR: PATRÍCIA CARLES
CORRECCIÓ: SÍLVIA LORENTE

ISBN: 978-84-612-3589-6
DIPÒSIT LEGAL: B. 22.312-2008

ES RESERVEN TOTS ELS DRETS
CAP PART D'AQUESTA PUBLICACIÓ NO POT
ÉSSER TRANSMESA, REPRODUÏDA O EMMAGATZEMADA
PER CAP MITJÀ DIGITAL NI ANALÒGIC SENSE PERMÍS
DE L'EDITORIAL

A mon pare Jordi i a ma mare Rosa, sense els quals,
evidentment, jo no hagués pogut escriure això.

A ma padrina, la tia Josefina, que va entendre tot el
que havíem perdut a la guerra quan va saber, el dia
que va tornar de l'exili, on eren els seus fills.

ÍNDEX

PRÒLEG 11
INTRODUCCIÓ 15
A REUS MANXEN I A TARRAGONA ENGANXEN 23
Carles Sala, de nen pintaven les parets de casa? 25
El molí dels mentiders 29
Salvem el Fortí, a terra el restaurant!!! 31
Mercuri, polítics i salut pública 33
Remena,remena, nena 35
11 de setembre a Tarragona: Visca Catalunya lliure i riure!!! 37
Terquimsa II, Clariant... un 'cachondeo' 39
'Ocos que no ven'... cagarada que xafes 43
La nova 'imatge Aregio'? 45
Terres Cavades: futbol, totxos i, que em perdonin l'expressió, especulació 47
Terres Cavades i la bona salut del periodisme tarragoní 51
Terres Cavades: Fernández, Badia, Font... Nadal? 53
Terres Cavades: 64 dies —i més— entre guionets 57
'I tallarem la cua a Felip de Borbó' 59
Govern 'fatxa' a Tarragona 61
Tarragona, Reus i la regió del Camp 63
Els pobres, fora del paradís! 65
Sobre la inseguretat en la vida de la ciutadania i la inseguretat ciutadana 69
FORA VAIXELLS DE GUERRA DEL PORT DE TARRAGONA 73
Militars?, ni en vaixell ni en tren 75
Ni guerra ni 'neteja ètnica' 79
Se'ns pixen a la cara i diuen que plou 81
'Les altres' conseqüències de la presència de militars de l'OTAN a Tarragona 85
Militars, txim, pum... 89
Contra la guerra des de la Rambla de Tarragona 91
El llegat de Joan Miquel Nadal 93
De Jordi Martí Font a Miquel Alegret Valldosera 95
Fora assassins dels carrers de Tarragona! 97
Tarragona acull els empresaris 'necessaris per a l'assassinat' 99
DE PORCS I SENYORS 101
Reus, fes goig; fora Camdessus! 103
El Guillermo i la Cimera de Barcelona 107
Hi ha un altre sindicalisme: CGT 111
Lear és una presó 113
Port Aventura: destruir la realitat per crear parcs temàtics 115

Aznar i Cabré toregen a la plaça 121
Reconeixement a la sindicalista Teresa Fortuny 123
Depurar les responsabilitats a Expert 125
El sopar de l'Empresari de Reus, presidit pels prínceps d'Espanya, una mostra del que no volem —Qui deia que les classes ja no existien? 127
La vaga del metall, una lliçó d'unitat de classe 131
Vergonya pública, Correos a Tarragona 133
Són tan bons els empresaris 135
Els accidents laborals segons el president de la Cepta 137
Les veus obreres al Consorci del Camp 139
El robatori del patrimoni sindical a Tarragona 143
La CGT i la Cepta, una història de porcs i de senyors 147
Cabré i la Cepta, joc brut i partit comprat 149
Els locals sindicals 151
Allò que ningú no explica sobre Repsol 153
Novartis: la cara oculta dels benefactors 155
Un dels que creen pobresa diu que la combat a 'la Caixa' 159
Per què sóc neoconservador 161
Contesta: Per què no sóc neoconservador 162
Els veritables motius dels acomiadaments a Clariant? 165
LA REVOLTA MEDIAMBIENTAL 167
Mireu a on mireu, tot seran molins... 169
La dignitat de qui no calla 173
A les companyes i companys de la Plataforma en Defensa de l'Ebre 177
Joan Miquel Nadal demana diàleg... ara 181
Llancem-los al riu! 183
Manifestació 187
Visca la terra, mori TOT govern! 189
Així he vist l'anomenada 'revolta de l'Ebre' Menys corbates i més coneixement!!! 193
S'ha acabat el bròquil, tu ja m'entens 199
Golf sostenible a Deltebre? 203
QUE NO ENS TAPIN LA BOCA, NI ELS ULLS, NI LES ORELLES... 205
Prohibir l''ska'? Que prohibeixin la Guardia Civil! 207
Per la llibertat d'expressió, Fermín Muguruza al Morell 209
Disfressats de censura per Carnaval 211
Una resposta: Em plau, respecte per a totes i tots 213
Que no ens tapin la boca, ni els ulls, ni les orelles... 215
Rubianes i *La guarra de tu hija* 217
UN MÓN ON HI CÀPIGUEN TOTS ELS MONS 219
'Aquest sol que menstrua no es vol pondre' 221

PRÒLEG

Una fonamentació lliure, una llibertat fonamentada

Per sort, amb carnet o sense, Ramon Barnils va deixar algun que altre deixeble seguidor. Un d'ells, em sembla de tota evidència, és Jordi Martí Font, periodista prioratí i home d'essència i existència llibertària (que a la seva comarca va trobar, com a mínim, en dues figures per mi llegendàries: Jaume Sabaté, del Masroig, i Marcel·lí Giné Folch, del seu mateix poble de Marçà, pintors i pagesos els dos, tant com multidimensionals).

Ara, Jordi Martí, vinculat a la CGT d'aquestes terres tarragonines i a la revista *Catalunya* d'aquest sindicat, recull en llibre els articles que ha anat publicant durant els darrers deu anys —no sense dificultats en alguns casos— en diversos mitjans diaris de Tarragona, revistes culturals i alternatives d'aquests encontorns i setmanaris com *La Veu de l'Ebre*, també de forta presència popular.

De fet, amb la lectura de la seva introducció —i per suposat del conjunt dels articles reunits— n'hi hauria ben bé prou per estalviar-vos aquest pròleg, que escric amb molt de

gust, perquè la sintonia amb Jordi Martí, per part meva, és pràcticament total. Procedim els dos de la vivència concreta de les persones, coses i idees concretes, i ens trobem, en contrast, amb un panorama general que sembla tenir per missió ofuscar el caràcter autèntic, humà i, en el fons, revolucionari d'aquestes persones, coses i idees concretes.

Una de les missions que s'imposa, doncs, a tot aquell que vulgui entendre el monzonià "perquè de tot plegat", és anar, en certa manera, a la prehistòria que ens va parir i veure, com en els successius estrats d'alienació i explotació posteriors, hem estat afaiçonats, individualment i col·lectivament, com ho som ara mateix.

En aquest aplec —tan significativament titulat *Ni Nadal ni Setmana Santa*— , l'autor s'aplica a desvelar alguns tòpics i a posar en relleu algunes ofuscacions que permeten explicar per què, de la transició ençà en aquestes terres tarragonines i del sud de Catalunya, els fets, les idees, les persones, els paisatges i les institucions són com són, és a dir, en termes generals, una pura xauxa política en la qual el desori especulatiu ho impregna pràcticament tot.

L'autor manté unes fixacions crítiques, justificades i documentades, amb una sèrie de personalitats polítiques i econòmiques d'aquesta àrea de Tarragona (l'exalcalde Nadal, el cap de l'empresariat, Sebastià Cabré, l'exregidor Mallol, etc.), amb els sindicats majoritaris (CC.OO i UGT), amb els representants significats dels partits també majoritaris (CiU i PSC-PSOE) i, consegüentment, amb l'alta finança internacional, sigui el Banc Mundial o el Fons Monetari, el director del qual en el seu moment, Michel Camdessus, rep una bona repassada en ocasió d'una seva conferència a Reus.

Les realitats criticades —els «regals» que ens han deixat totes aquestes institucions i senyors— van dels sonats casos de Terres Cavades al Fortí de la Reina, dels vaixells de guerra de l'OTAN al Port de Tarragona a Port Aventura o del patrimoni sindical al que tenia dret la CGT al Consorci del

Camp, l'instrument —diuen— que resoldrà la neurosi territorial que pateix el Camp de Tarragona.

L'autor ha tingut l'encert de fer veure que, tant en el pla local com en el global, el model social implantat («ric, individual i triomfador») és devastador en tots els aspectes —social, ecològic i personal— i això afecta tota la realitat: de la precarietat laboral a la inseguretat ciutadana, de la màfia de la droga a l'especulació immobiliària, dels grans projectes agressius (transvasament de l'Ebre, ENRON a Móra la Nova, abocador de Tivissa o massificacions èoliques) a l'exaltació de l'armamentisme, com documenta arran del Simposi Internacional de Balística, que va celebrar-se a Tarragona.

Al costat d'aquestes denúncies —plenes de santa indignació, seguint el vell adagi del «se'ns pixen a la cara i diuen que plou»— , les inevitables, possibles i realitzables utopies alternatives, seguint, també, l'exemple de base propulsat pel moviment mundial de l'altra globalització i del que, a les comarques de Tarragona, hi ha igualment bons i esperançadors exemples.

En definitiva, aquests treballs de Jordi Martí presenten uns recursos teòrics notables (que no s'adquireixen sense una bona dosi d'esforç lector), una dialèctica humanista i llibertària (pouada en el fons d'un amor consubstancial a la terra, la justícia i la llibertat), una crítica radical al desordre dels diversos sistemes econòmics que han dominat persones i natures i unes ganes imprescindibles de tornar a fer protagonista el poble, responsable i conscient, en la direcció dels afers de tots.

Per això, crec que aquestes pàgines han estat lliurement fonamentades i tenen en la llibertat el seu màxim fonament. Una llibertat que, per suposat, no té res a veure amb el «liberalisme» induït, intrigant i indefensable de la vella escola del «laissez faire», posada al dia amb els resultats nefastos que coneixem.

XAVIER GARCIA.
Horta de Sant Joan, 22 de març del 2008

INTRODUCCIÓ

Ni Nadal ni Setmana Santa
EL CAMP: deu anys d'opinió CRÍTICA

Responent a una de les frases fetes més malintencionades i falses que hi ha, em disposo a fer la introducció a la que és una selecció d'articles publicats en la premsa del Camp de Tarragona —i voltants— sobre temàtica local des de l'any 1997 fins al 2007. La frase feta diu, ja ho sabeu, que qui als vint anys no és comunista és que no té cor i qui continua sent-ho als quaranta és que no té cap. Ens la repetia el professor i capellà Francisco Mundi des de la talaia de la seva classe a la Facultat de Lletres de la Universitat Rovira i Virgili, quan aquesta encara era no sé quin Districte de la Universitat de Barcelona. Doncs sí, Mundi, gairebé en tinc quaranta i no només continuo sent anarquista (suposo que el teu «comunisme» devia incloure l'«anarquisme») sinó que cada cop ho sóc més. I tinc cor. I tinc cap. I me'n ric de les frases fetes i de les que hi ha per fer si les fa qui mana...

Escric aquestes línies en un context ben diferent al que han tingut tots els articles que s'inclouen en aquest aplec. Avui, no hi ha PHN (però sí transvasament) ni projecte d'En-

ron a Móra; avui Terres Cavades no serà l'emblema dels especuladors, esperem; avui no hi ha perill de proliferació massiva d'aerogeneradors al Priorat, tot i que cal estar alerta i aturar-los a on els vulguin posar ara; avui no es prepara cap guerra, perquè fa anys que dura; avui quan sortim al carrer no som quatre gats, normalment; avui sabem que els poderosos no s'aturen a les urnes, o almenys no només, sinó que ho podem fer des del carrer, dient-los a la cara que no... Aquesta ha estat la meva —la nostra— voluntat durant aquests anys. Aquesta i dotar-nos d'alternatives obertes i no excloents, aquesta i pouar en les alternatives que ens van precedir o en els fets que, a través d'estudis i llibres, ens apropen a realitats que sovint, per desconegudes i avançades a la seva època, ens sorprenen des del passat. Aquesta i fugir de l'autoritarisme, del dogma i de l'Església, sigui aquesta de la secta o el color que sigui.

Trencar l'espectacle del poder

Venim del silenci, que deia Raimon, i aquí al Camp, el silenci s'ha allargat uns quants anys més, fins al punt que la Tarragona de Nadal, de l'alcalde Joan Miquel Nadal, ha convertit la Setmana Santa en símbol de la ciutat, la Setmana Santa i la seva processó del silenci. Ja m'enteneu. Callats ens volien i no ens hi han tingut. Aquests articles en són una mostra, però feliçment no l'única. No hem estat bons súbdits, no hem estat bons figurants d'aquesta processó de Setmana Santa, perquè sempre que hem pogut el que hem celebrat ha estat la vida... i en veu alta. Per això «Ni Nadal ni Setmana Santa». Som conscients, també, que no som els primers. Abans de nosaltres ja hi havia qui parlava en veu alta quan no tocava, però en bona part els paràmetres de la seva «veu alta» eren diferents als que ara mateix fem anar. Ara podem parlar de moviments socials autònoms, no tute-

lats per cap organització política o sindical, tot i que sí que hi ha organitzacions polítiques i sindicals infectades per aquests moviments... i que duri i s'incrementi.

La grisor de l'època que Nadal ha estat al capdavant de l'Ajuntament de Tarragona només és comparable a la grisor dels que l'han envoltat durant aquests inacabables anys. Nadal ha estat un líder a partir de la gosadia i de la mala llet, no estalviant, quan li ha plagut, l'insult, la desqualificació i el vocabulari més groller, aplicat tant a enemics (que sempre ha tingut o s'ha buscat) com a informadors que no deien el que ell volia que diguessin. L'hem patit els periodistes, l'oposició i qualsevol que no s'ha plegat als seus desitjos. Sota d'ell han crescut polítics de la «talla» de l'Agustí Mallol, el Carles Sala, l'Àngel Fernández, l'Albert Vallvé o tota la colla del PP, de la Martorell al Mateu «y tiro porque me toca»; o empresaris-presidents del Nàstic com José Luis García i la colla de Terres Cavades.

Ara bé, seria injust atribuir a Nadal tots els desgavells del Camp en els darrers anys, ell només n'és un indicador. La seva obra ha anat de bracet amb aquest turbocapitalisme que defensen, a diferents velocitats i intensitats, gairebé tots els partits polítics que toquen poder a la zona, començant pel cap —mai més ben dit tot i que ja hagi plegat— dels empresaris, Sebastià Cabré, president de la Cepta durant bona part d'aquest període. La seva aposta ha estat clara: calia esprémer el territori i la gent fins a allà on fos possible en nom del creixement i per a això al seu costat, sempre que ha fet falta, hi ha hagut els principals ajuntaments, cambres de Comerç i els sindicats «majoritaris». Cal recordar ara qui eren els defensors del PHN a les nostres comarques, qui defensava la proliferació indiscriminada d'aerogeneradors al Priorat fins a més de vuitanta centrals, qui ha fet possible que Tarragona sigui port de descans dels militars, qui demanava salaris curts i jornades laborals llargues, qui se'n reia dels «ecologistes antisistema» i finançava «ecologistes medite-

rranis», qui beneïa els empresaris quan robaven legalment els locals als treballadors...

El seu ha estat un model industrialista, de liquidació del sector primari (pesca i agricultura) i de potenciació del sector de serveis (turisme i oci) al costat d'una potent indústria (petroquímica bàsicament), dos sectors que comparteixen la característica de la desregulació laboral i, per tant, econòmica dels salaris. La recepta sencera inclou la desaparició de les garanties socials i l'emmirallament fins a fer-se ofensiu amb el seu model: el dels Estats Units d'Amèrica. La seva norma és clara quan ens diuen que res no s'ha de regular si produeix beneficis. I les conseqüències són diverses: el restaurant Fortí de la Reina, Terquimsa, mercuri a l'aigua de boca, el transvasament de l'Ebre, la cimentera de Campclar, l'habitatge pels núvols...

Denunciar en veu alta cada una d'aquestes agressions i alhora deixar constància de les resistències que hi ha hagut ha estat el meu objectiu. Dir-los a la cara que «no» ha estat la meva primera intenció, trencar l'espectacle que portava associada l'acceptació dels danys de les seves polítiques agressives i d'aparador, dir-los que no al militarisme, a l'acusació contra els pobres com a causants d'«inseguretat ciutadana» i a tantes altres barrabassades... I dir-los que «no» per dir que «sí» a continuació, a les propostes que en aquest període, en algunes ocasions, no passaven de paraules però que hi podien ser encara que només fos en aquest format. Ara és tota una altra cosa.

Som, tenim...

En els darrers deu anys han desaparegut moltes de les organitzacions, col·lectius i fins i tot persones que van plantar cara en els darrers anys del franquisme i durant la transició. Alguns s'han reconvertit i han esdevingut «opcions de go-

vern», renunciant convenientment a bona part de les propostes que defensaven des de l'oposició, d'altres senzillament se n'han anat a casa o han desaparegut... Però el panorama actual, lluny de ser desencoratjador, conté prou gèrmens per encarar els anys que vénen no només amb un paraigües potent sinó per avançar propositivament en mil i un terrenys. Tenim casals populars arreu (a Reus, Valls, Taragona, Riudoms, Alcover...) i espais alliberats incipients; tenim alguna publicació específica com *Paraules per la Pau*, *La Talaia*, *El Timbal* o la revista del Gepec, pàgines web d'informació general com Pobleviu, i blocs diversos; tenim col·lectius independentistes revolucionaris a totes les comarques, des de les assemblees de joves fins a Endavant o l'Assemblea d'Unitat Popular de Tarragona; tenim col·lectius de defensa dels drets de les persones no heterosexuals com H2O; tenim experiències municipalistes des dels moviments socials al Gaià amb l'Alternativa Baix Gaià, a Montblanc amb Gent del Poble, al Priorat amb els Independents, a Valls amb la CUP...; tenim propostes de lluita contra l'especulació com l'Assemblea per l'Habitatge Digne i les okupacions; tenim un moviment ecologista amb un centre motor com és el Gepec, al costat de molt diverses plataformes de defensa del territori, com la de la Platja Llarga a Tarragona, el Freixe a Riudoms o Salvem els Muntanyans a Torredembarra, contra la tèrmica de Vandellòs, la de Defensa del Patrimoni Natural del Priorat o totes les de l'Ebre, que tot i no ser Camp ens queden ben a prop; tenim un moviment antimilitarista amb una activitat continuada al voltant de la Plataforma Tarragona Patrimoni de la Pau, però també l'experiència de les mobilitzacions contra la guerra que aquí es van fer fora dels partits; tenim ONG que a més de dir-se «no governamentals» ho són, com Igman, Entrepobles o Amnistia Internacional; tenim cooperatives de treball, agrícoles i de restauració; tenim espais de socialització plurals; tenim historiadors que han recuperat la nostra història obrera,

lluitadora, llibertària i del catalanisme popular; malgrat CCOO-UGT, tenim un potent moviment sindical alternatiu al voltant de les CGT, junt amb altres experiències com la IAC (Ustec, Catac...), Cobas o la del SEPC en sectors concrets; tenim un teixit social que es troba en dates concretes al carrer com l'11 de setembre a Reus o l'1 de maig a la tarda a Tarragona, però que cada vegada ho fa més cops al llarg de l'any i aplegant més gent; tenim un teixit social dens organitzat en centenars d'associacions fora del mercat; tenim fins a cinc cooperatives de consum ecològic, com El Brot de Reus o La Violeta de Montblanc, i una agrupació de productors en l'Associació de Defensa Vegetal; tenim clar que ningú és centre ni nucli de res, ni tan sols de si mateix, i que només la cooperació i la col·laboració, si pot ser infectadora, ens pot fer avançar; tenim tota la força i la il·lusió no només per esdevenir un problema per als poderosos sinó per arribar a ser una alternativa real, diversa, complexa però sempre més lliure i solidària que la realitat social que el poder actual ha dissenyat en aquest tros de món. I ens constarà i ens costa, però ho farem, malgrat que trobem gent entre nosaltres a qui li és difícil reconèixer-se en aquesta diversitat.

El treball que tindrem en els propers anys és monumental, i alhora plaent, però ara ja sabem que el podem fer. I el que tenim més clar que mai és que no deixarem de parlar en veu alta, tant quan sigui Setmana Santa com la resta de l'any, es digui com es digui el Nadal que ens toqui a partir d'ara.

Els articles han estat publicats als diaris de pagament *El Punt* i *Diari de Tarragona*, als gratuïts *Espais 7*, *Més Reus*, *Més Tarragona* i *Clàxon*, als setmanaris *El Vallenc*, *La Veu de l'Ebre* i *El Triangle*, a la revista d'història *Kesse*, a les revistes *La Lletra A*, *Polèmica* i *Illacrua*, a la revista de les CGT del Camp *La Tramuntana*, a la revista digital *Reus Di-*

gital i al bloc *Prendre la Paraula*. Alguns dels articles que s'inclouen en el recull no van arribar a ser publicats, pel que no porten data i d'altres tenen una primera data sense publicació de referència, que és la del moment que van ser escrits; finalment, algun dels articles va ser publicat retallat i també s'indica.

Els articles més antics són els que s'inclouen en l'apartat 'Un món on hi càpiguen tots els mons' i fan referència a la Segona Trobada Contra el Neoliberalisme i per la Humanitat que es va realitzar a l'Estat espanyol el 1997. Els textos són les cròniques de la subtaula de Catalunya que es trobava a la Serra d'Almos. Algun dels articles que componen el volum porta una breu explicació per tal de contextualitzar-lo.

A REUS MANXEN I A TARRAGONA ENGANXEN

El 16 de desembre del 2000, *El Punt* publicava que la Torre dels Escipions havia estat pintada amb una A encerclada. El 21 de desembre, el regidor Carles Sala publicava al *Diari de Tarragona* un article sobre les pintades aprofitant que l'Eudald Carbonell i el Jose Estrada havien fet una acció reivindicativa feia poc pintant la façana del Govern Civil. Com a Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau, feia poc que havíem estat jutjats per fer pintades contra els vaixells de guerra a Tarragona en una acció pública a cara descoberta. El regidor d'ICV-La Plataforma, Jordi Navarro, va contestar a Sala, així com Joan Clua, secretari general de la CGT aleshores, i jo mateix. A la polèmica s'hi va afegir el Comitè Local d'UDC i el regidor de Cultura, Vallvé, així com dibuixants i lectors en general. El col·lectiu d'artistes Pinzell Brut va atorgar a la Coordinadora el premi «L'Home dels Nassos». El *Diari de Tarragona* primer només publicava les rèpliques del sector regionalista, després va rectificar.

Carles Sala, de nen pintaves les parets de casa?

El senyor Carles Sala, que signa com a regidor de l'Ajuntament de Tarragona i cobra de molts altres llocs —sense cansar-se massa, tot cal dir-ho— ens obsequiava en l'edició del dijous 21 de desembre del *Diari de Tarragona* amb un magnífic article d'enginyeria lingüística. El diari que més es ven a la demarcació reproduïa unes línies seves a l'apartat d'«Idees», que amb el títol volia fer quatre gràcies i potser, vés a saber, també guanyar-se quatre copets a l'esquena de qui només li vol bé. No cal trencar-s'hi massa el cap ni la vista per veure que la «broma» ha estat massa precipitada o bé el «tapat» que ha cobrat per escriure'l ha jugat una mala passada a l'autor, perquè les seves paraules, a banda de mala intenció, tenien un contingut més aviat aigualit.

Sala comença les seves línies lloant una democràcia per la qual ell diu haver lluitat, però si no vaig errat, ell i jo tenim la mateixa edat i com no sigui votant un cop cada quatre anys, la seva «lluita» deu haver estat molt però que molt petita, o com a mínim i que em perdoni, més aviat insignifi-

cant, perquè no ha deixat cap mena de rastre. O és que no té memòria ni s'ha llegit mai cap llibre d'història recent ni ha vist, encara que sigui, el *Temps era temps* de l'Àngel Casas —per a la qual cosa no cal ni esforçar-se. Perquè si ho hagués fet hi hauria descobert un país on les pintades i moltes altres formes d'expressió eren la tònica i els «Pujol = Catalunya» omplien parets de pobles i ciutats. Potser encabat la que ell qualifica de «proliferació» li semblaria menys que mínima. Ah, estimat Carles... i perdona que et tracti de tu, ja m'explicaràs algun dia això que les pintades són un «mecanisme», perquè això de la tècnica mai no ha estat el meu fort i no acabo de captar-ho.

I que consti, abans de dir res més, que tinc clar qui ha fet les pintades a la Torre dels Escipions: un imbècil o una imbècil, és a dir algú mancat, que no hi és tot. Així que no cal que t'empatollis segones lectures possibles per fer insinuacions sinuoses i gracietes que no fan riure. Un altre tema ben diferent és el tractament que s'ha donat al cas des d'alguna premsa. Em pregunto, en veu alta i m'agradarien respostes o més preguntes, per què les pintades d'aquesta part del nostre patrimoni —de tothom, no només dels polítics— es qualifiquen d'anarquistes pel fet que l'imbècil o la imbècil en qüestió hi ha pintat una A encerclada. M'ho pregunto perquè estic segur que una pintada en què hi posés, per exemple, «Visca Nadal», mai no seria qualificada de «pintada convergent» per cap mitjà. I és que sempre paga Poca-roba!

Però continuem amb l'obra del Sala, que encara té més suc.

El que no m'ha fet gens de gràcia és la teva prepotència tan absoluta quan qualifiques de mentalment infantils l'Eudald Carbonell, el Jose Estrada, el Jordi Navarro, el Marc Ferré i a mi mateix. Perquè aquesta és la finalitat de la teva carta, no? Com que a mi, el meu pare i la meva mare no em deixaven pintar a les parets, podria pensar que estic frustrat i per això vaig participar en la realització de les pintades

de la plaça Imperial Tàrraco contra els vaixells de guerra i nuclears al port de la ciutat, però com que suposo que a tu tampoc t'ho van deixar fer —o potser sí—, dedueixo de les teves paraules, llegides un cop i un altre per no confondre'm ni escriure amb precipitació, que segons tu tinc la mentalitat d'un nen petit. No vull ni defensar-me d'aquestes paraules insultants perquè a través d'elles qui es retrata ets tu, president del Consell Comarcal del Tarragonès, regidor per CiU a l'Ajuntament de Tarragona i un munt de coses més, però un bocamoll al cap i a la fi. Arreglat però bocamoll, com la Martirio.

Per a escalar, a la vida, moltes vegades l'únic que cal fer és estar en el moment adequat en l'indret indicat i, sobretot, no haver trencat mai cap plat. Tu vas complir i ara et publiquen articles, l'Idees, al diari més important de la ciutat. Ara sí que lluites per la democràcia i d'aquí a uns anys podràs ensenyar currículum, quan ja no hi hagi la possibilitat que Tarragona sigui port militar i nuclear, perquè això, per molt que us disgusti als militaristes i pronuclears, ho aconseguirem les persones que ens estimem aquesta ciutat i el seu patrimoni per damunt de tot, els monuments i la gent. Mentrestant, a mi m'agradaria veure't en alguna concentració de la nostra coordinadora. Hi pots venir com el que vulguis, menys com a bocamoll, que d'aquests ja en som suficients. T'hi convido de tot cor i, mentrestant, si et plau, no barregis coses que no són, no vulguis confondre els lectors i, si veus que no ets capaç d'escriure sense fer-ho, deixa-ho o encarrega que et facin els articles, que t'estalviaràs patiments i donaràs feina, tu que pots.

El Punt, dijous 28 de desembre del 2000
Retallat, *Diari de Tarragona*, dilluns 8 de gener del 2001

El molí dels mentiders

La gent del barri de Campclar han dit que «prou», que ja n'estan farts d'haver d'aixecar-se cada dia amb una nova sorpresa —generalment pestilents— i s'han plantat. Més de tres mil persones —dues mil segons els diaris— van baixar caminant aquest cap de setmana des de casa seva fins a l'Ajuntament de la plaça de la Font a deixar clara i explícita la seva oposició a la instal·lació d'una cimentera, rebatejada com a molí d'àrids i mil i un invents més (professionals de la confusió amb la paraula en podríem dir d'aquests polítics) que els volen posar a només tres-cents metres de casa seva. Funcionen assembleàriament i tenen clar que ja en tenen prou d'indústries al costat de casa, que el que ara els calen són zones verdes i espais per gaudir-ne, per poder viure al seu barri amb una qualitat de vida com a mínim semblant a la que tenen els il·lustres habitants d'altres zones de la ciutat com ara el Camí de la Cuixa. O és que hi ha tarragonins de primera i altres de tercera?

Primer els van explicar que la cimentera era del tot innòcua. Després que a Riba-roja, al País Valencià, hi ha una planta d'iguals característiques i per això la podien anar a visitar, per veure la poca contaminació que produeix i l'en-

cantats que hi estan els veïns de la zona. Passat el viatge, la gent, indignadíssima, només deia una cosa: «si posessin la planta a l'entrada de Reus —per la distància que hi ha entre la localitat valenciana i el molí visitat— nosaltres tampoc protestaríem, però és que aquí la tenim a tocar». L'exemple del molí de Riba-roja va ser un engany i ja en van... I, és clar, si els que manen es dediquen a enganyar en un tema de salut pública com pot ser aquest si es fa, per què ens els hem de creure més? Com ens podem creure algú que vol fer passar per mentiders davant l'opinió pública els veïns d'un barri pel senzill fet que no s'han plegat a les seves exigències? Com es poden fer insinuacions del tipus que alguna empresa de la competència està finançant les protestes sense que a qui ho digui li caigui la cara de vergonya? Com es pot atrevir el senyor Nadal a dir que pensa denunciar —o alguna cosa per l'estil— els manifestants que cridaven consignes contra les seves mentides? Què fan alguns dels dirigents veïnals situant-se al costat dels polítics de torn quan han d'estar al costat de la seva gent, de les dones i els homes que diuen representar?

Massa despropòsits junts per no entendre que darrere del molí en qüestió s'hi amaguen interessos foscos i que aquests no són precisament els de la gent de la coordinadora contra la cimentera. Potser el senyor Pallàs i l'Excel·lentíssim Nadal ens ho podrien explicar? I el conseller de Medi Ambient i Salut Pública, Agustí Mallol, on ha desat la seva escombra preciosa per fer fora els contaminadors de veritat, ara que els té tan a la vora? Potser encara no ha trobat el patrocinador adequat per a les seves paraules o és que caça coloms?

El Punt, divendres 9 de febrer del 2001
Diari de Tarragona, dimarts 13 de febrer del 2001

Salvem el Fortí, a terra el restaurant!!!

ASTORAT PER LA MANERA de ser dels manaires professionals d'aquesta ciutat, no em puc estar de donar la meva opinió sobre l'entramat que el padrí ha anat construint durant els anys que dura la seva regència i la seva prepotència al davant del consistori local. La llista la teniu ben retratada en els centenars d'associacions, grups, grupets i grupuscles que integren la colla dels que diuen defensar el Fortí de la Reina i l'únic que fan és defensar la privacitat d'un espai privilegiat que ens correspon a totes i a tots els tarragonins, no només als disposats a cotitzar a les butxaques d'un empresari determinat per gaudir d'un tros de Tarragona, perquè és això el que defensen els integrants de l'autoanomenada Plataforma Salvem el Fortí.

El Fortí s'ha de salvar, és clar, però el restaurant privat —per tant, tancat a tota la ciutadania que no pagui— ha d'anar a terra. Això no és motiu perquè l'indret quedi tan fastigosamernt abandonat com estava abans de la instal·lació d'aquest negoci. No senyor. Precisament, Ajuntament, Generalitat i qui faci falta el que han de fer és vetllar perquè l'espai passi a ser públic definitivament i en puguem gaudir totes i tots, no només els afortunats que se saben gastar els quartos menjant de fàbula en un indret admirable. Perquè aquest indret ha de ser de to-

thom. Això és el que la sentència diu i això és el que cal aplicar per al bé de la ciutat. A terra el restaurant i que, d'una vegada per totes, els amics dels amos deixin de dictar la seva política.

Si no es fa així i aquesta plataforma obté resultats, caldrà passar comptes amb els Nadal i companyia i preguntar-los per què no fan el mateix al Teatre Romà de la ciutat. Que es busquin un amic amb les butxaques ben carregades i amb ganes de notar els càlids copets a l'esquena dels més prestigiosos empresaris de la demarcació i dels convidats més convidables, que construeixin damunt les lluminoses ruïnes tarragonines un restaurant ben maco, ben acollidor i, sobretot, ben selecte, on la púrria no hi acostumi a anar si no hi és convidada. Sí senyor, al solar ple de porqueria Patrimoni de la Humanitat on diuen que hi havia el Teatre Romà també hi quedaria bé, fantàsticament bé malgrat les lleis del patrimoni i el que fos: dignificaria la zona, o no? I d'aquí a deu anys, podríeu organitzar una altra campanya per distreure el personal i recordar les nits de vetlla al voltant d'una copa de whisky car mentre el gel es va desfent i espereu un altre dia de «dur treball» acumulant beneficis ara que els vostres treballadors també se senten «com de casa» i signen a favor dels vostres privilegis.

L'estima per la ciutat es demostra, abans que res, estimant-la per damunt de tot, però estimant-la tota, les pedres i la gent que hi vivim. No té res a veure amb la defensa abrandada dels interessos de les butxaques de les grans empreses i els amics per lluir. Davall vostre hi continuem sent els mateixos, les mateixes, perquè això és una ciutat on encara hi ha ciutadans, on encara hi som ciutadanes, no simples espectadors de Pallassolàndia en què voleu convertir Tarragona. Una mica de dignitat.

El Punt, diumenge 20 de maig del 2001
Diari de Tarragona, dijous 31 de maig del 2001

Mercuri, polítics i salut pública

Resulta que el conseller en cap de la Generalitat, Artur Mas, pren el relleu de l'Excels i ara li toca a ell desinformar en nom del govern que patim. Mas, amb el riure forçat a què ens té acostumats, afirma que «des del punt de vista de la salut pública no tenen cap tipus d'incidència els volums de mercuri observats al riu Ebre». Ho diu quan ja s'han fet unes anàlisis i unes altres i la gent ens fem un munt de preguntes que sabem que no tindran resposta. No hi ha manera, cada cop ens els creiem menys i, quan parlen de salut pública, no ens els creiem gens. Per coses òbvies. En el món de la globalització on vivim, el poder polític professionalitzat és un titella de l'econòmic, fins i tot el que diu que està preocupat per aquest fet, fins i tot en àmbits que ens poden semblar propers i, potser per això, no tan corruptibles.

Endesa fa el que li rota per guanyar més beneficis (l'única malaltia que comparteixen tots) i, quan ho necessita, la Generalitat li fa la feina bruta en nom de l'interès general, amb enviament de policies catalans per dissuadir els esvalotats que no volen que una línia d'altíssima tensió passi a tocar de les seves cases.

Les antenes de telefonia mòbil són sospitoses de produir càncer en les persones que hi viuen al costat i l'Ajuntament de Tarragona amenaça els veïns de la Móra que s'oposen

a viure amb l'ai al cor que «es quedaran sense cobertura» si no volen una antena en una zona que, teòricament, havia de ser per a equipaments del barri o zona verda.

Repsol amaga un accident amb ferits, que es fa públic gairebé per casualitat, i torna a sortir a la palestra la «necessitat de revisar el Plaseqta», quan encara ningú, ni a Tarragona ni als seus barris, sabem què haurem de fer quan l'accident sigui realment perillós.

L'aigua de l'Ebre s'omple de mercuri, quatre mil peixos moren, salten les poques alarmes que hi ha en casos així... però no passa res: els peixos podrien haver mort de fred fins que es demostra el contrari; ningú avisa la gent del perill del seu consum fins que no es pot amagar més la informació i tot i així hi treuen importància; i Ematsa acusa el Consorci d'Aigües de Tarragona mentre que aquests diuen que no ens alarmem perquè tot hauria pogut ser pitjor si el mercuri hagués estat d'un altre tipus més nociu.

Com volen que ens en fiem d'aquesta colla si la seva feina consisteix, cada vegada més clarament, a callar, desinformar, amagar i justificar? Com volen que, cada cop que una mala olor ens arriba al nas, no ens esborronem i pensem «quina en deu passar que tampoc no sabrem?».

---

10 de gener del 2002
Diari de Tarragona, 15 de gener del 2002
El Triangle, número 568, 28 de gener del 2002

Remena, remena nena

Diuen que Carlinhos Brown actuarà al Camp de Mart de Tarragona aquest estiu. Només d'imaginar-m'ho em faig un fart de riure: l'alcalde Joan Miquel Nadal i nou president de l'EMT, Agustinet Pelacanyes, amb samarretes cenyides tots dos i cara roja, movent els seus cossos de daina tarragonina al ritme frenètic del Brasil. Aquí hi ha una altra bona possibilitat de passar a la posteritat, com l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, després del Fòrum de les Cultures... o de les costures, que deia un espectador actiu fa poc a la teletrès.

Els dos mandataris ballaran i mouran el cul com ho faria qualsevol 'meninho' da rua o 'garota d'Ipanema'. La suor acumulada en els dos cossos podrà ser retratada insistentment pels fotògrafs dels diaris, tot i que les fotos més «divertides» segurament reposaran a la paperera electrònica dels ordinadors domèstics.

La llàstima és que la Rambla Nova no sigui l'espai triat per ballar la samba de Carlinhos Brown, perquè aleshores la cosa estaria a un nivell que poques ciutats mediterrànies es poden permetre. Em sembla fins i tot estrany que no hi hagi pensat el Vallvé —que diu que vol Casino tot i que ell no hi jugarà—, perquè aquesta ubicació cèntrica permetria reinvertir les sinèrgies que l'acte lúdic crearà a la ciutat. En una ciutat que «rendibilitza» l'espai i els referents històrics i cul-

turals situant un monument a Maragall —poeta— a la plaça dedicada a Verdaguer —poeta també però sense néts coneguts—, la rua brasilera podria ser utilitzada per matar dos o tres moixons d'un tret.

En un sol acte festiu es podrien tocar un munt de temes pendents: el Fòrum (amb la presència del percussionista brasiler, que ha estat un dels pocs actes exitosos de la fira del Besòs), i la demanda ciutadana d'obrir com més aviat millor el Casino i evitar l'enderrocament del restaurant del Fortí de la Reina, perquè mentre ballessin, Nadal podria lluir una samarreta solidària amb els amics del restaurant i Mallol la demanda que la Tarragona de Nadal vol un Casino. Si a més l'acte estigués patrocinat per alguna química o similar, la cosa seria d'antologia... del disbarat.

El Triangle, núm. 687, 15 de juny del 2004

11 de setembre a Tarragona: Visca Catalunya i riure!!!

SEMBLA QUE A LA passada processó de la Festa Major de Sant Magí, un guàrdia urbà portava una pistola guarnida amb la gallina franquista dins d'una bandera espanyola, és a dir una bandera com les que portaven els feixistes que van guanyar la passada guerra. L'Ajuntament estava molt indignat però es veu que ja no ho està tant (amb la feinada que els dóna el Fernández és lògic) i de tot el que havia de fer per aclarir el cas ja no farà res. I ja està bé, perquè de fet feia riure —per no dir plorar— pensar en qui havia de demanar les responsabilitats. Els que les havien de demanar eren els que només fa una legislatura, pagant la seva hipoteca amb el PP o vés a saber si algun també per convenciment personal, van permetre que no es retirés la Medalla d'Or de la ciutat al militar genocida que va instaurar la bandera en qüestió, Francisco Franco.

Però no només això. En la mateixa legislatura, es van permetre la frivolitat de no acceptar una petició d'Esquerra Republicana en el sentit de retirar el retrat de Felip V que presideix, damunt de l'actual Borbó, la Sala de Plens de l'Ajuntament de la ciutat, una actitud molt més greu si tenim en compte que l'11 de Setembre són i han estat els primers a

anar a posar floretes al monòlit a Rafael de Casanova i a parlar de banderes —catalanes— i de no confrontació. No seré jo qui els recordi qui és aquest senyor que presideix els plens locals des de la seva condició immunitzant d'«obra d'art». A Xàtiva ho tenen ben clar i el pengen també però de cap per avall, entre altres coses perquè el senyoret del quadre els va cremar el poble amb la gent a dins, però potser a l'Equip de Govern tarragoní no saben tampoc qui és el rei aquest, ni que la guerra en què es va cremar Xàtiva va ser la mateixa en què van passar els fets que cada any commemoren per l'11 de Setembre. Sort que ara ha tornat a l'Equip de Govern el Santi Pallàs (l'efecte Fernández també) i ell, que cada Onze escriu un article semblant al de l'any passat sobre el mateix tema, els ho podrà explicar.

Dimarts, 14 de setembre del 2004
El Punt, dijous 16 de setembre del 2004

Terquimsa II, Clariant... un ‘cachondeo’

I EL TRIBUNAL SUPREM, tal com era d’esperar, va ratificar la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que anul·lava l’ampliació que l’Ajuntament de Tarragona va permetre el 1998 de l’empresa Terquimsa II. Felicitats a Iniciativa per Catalunya-Verds per haver portat aquest procés judicial fins a on calia portar-lo, és a dir, fins a demostrar la il·legalitat d’unes naus que posaven i posen en perill una part de Tarragona i, sobretot, la vida d’una part dels habitants de la nostra ciutat, els que viuen al barri del Serrallo.

El 1998, l’Ajuntament de Tarragona de Nadal i companyia (entre ells un il·lustre serrallenc que s’estima molt el seu barri i que fa uns anys treballava en aquesta mateixa empresa, coincidències de la vida) va donar una llicència a Terquimsa perquè instal·lés vuit tancs de 40.000 metres cúbics i ampliés una de les dues plantes que té al Port, la II. L’Ajuntament hi devia tenir un gran interès en aquesta ampliació, perquè a més de possibilitar-la donant-los la llicència, quan el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dir que l’ampliació era il·legal, van recórrer davant del Tribunal Suprem i van aconseguir allargar així el procés fins ara mateix. I ara han tornat a perdre. Bé, hem tornat a perdre, perquè els diners amb què han defensat aquesta il·legalitat són de totes i tots els contribuents... potser per això ho han fet.

L'empresa, segons la sentència del TSJC ratificada pel Suprem, incompleix la distància mínima de seguretat en relació a nuclis urbans habitats i durant sis anys, gràcies a l'interès demostrat per la colla de CiU-PP, els nuclis habitats més propers a Terquimsa II han viscut, segons la llei (que se suposa que quan es va fer era per evitar possibles desastres i no per fer la punyeta a ningú com alguns sembla que pensen), en perill.

La Llei, però, durant aquest període de temps va canviar i Terquimsa II, tot i la sentència, ara no haurà d'enderrocar ni de retirar les naus, en tindrà prou tornant a començar el procés de sol·licitud de llicències, això sí, incrementant les mesures de seguretat.

I paral·lelament, el mateix dia que aquesta sentència del Suprem es feia pública, el representant del Govern català al Camp assegurava que la Generalitat arxivava les diligències informatives obertes a l'empresa Clariant per una fuita d'òxid de propilè que va tenir lloc el passat 8 de juny a les seves instal·lacions, perquè la responsable final de la fuga és l'empresa que els va subministrar la bomba de transvasament que va resultar defectuosa i que va provocar el vessament. L'administració no té base legal per fer les actuacions de demanda de responsabilitats i, per tant, no hi actuarà en contra.

Tot plegat ens porta a pensar i a dir que, d'una banda, mentre la justícia es propaganditza fent «judicis ràpids» per als delictes menors, quan els majors els fan els grans de veritat, els processos són tan lents que permeten negligències, fins i tot presumiblement perilloses per a la vida humana a l'engròs; i, per altra banda, que cal una legislació que protegeixi de veritat els ciutadans i les ciutadanes, exigint mesures de seguretat en totes les baules de la cadena i responsabilitats clares per si alguna d'elles es trenca.

O les lleis canvien i ens protegeixen del poder desmesurat del diner o la «justícia» continuarà estant percebuda,

als ulls de la majoria, amb aquella paraula tan salada amb què la va descriure fa uns anys un conegut polític andalús i que jo no reproduiré perquè qualsevol pas en fals, amb les actuals lleis, em podria portar, a mi que no poso en perill la vida de ningú però que no tinc l'aval de l'Ajuntament ni de cap autoritat visible o invisible, a la misèria més absoluta. Que al segle XXI, l'honor continua no sent un 'cachondeo', sinó una arma utilitzada preferentment pels poderosos, que en deuen tenir molt, però que molt.

Divendres, 16 de juliol del 2004

‘Ocos que no ven’... cagarada que xafes

TARRAGONA HA OCUPAT UN espaiet destacat —o no tant (segons el mitjà)— en la premsa de paper, auditiva i audiovisual d’arreu de l’Estat. El motiu, aquest cop, no tenia res a veure amb el patrimoni de la ciutat ni amb la distinció com a patrimoni mundial atorgada per la Unesco a alguns monuments de diversos indrets del Camp (entre ells els de la ciutat de Tarragona), ni per cap de les fanfarronades a què l’alcalde més eixerit de la ciutat ens té acostumats, tot i que la seva fixació darrera amb la regidora d’Iniciativa Dolors Comas també ha sortit als papers. Ni tan sols les nostres platges o algun assassinat d’aquests que de tant en tant passen per aquí eren el motiu de la notícia.

La nova tenia a veure amb la merda... dels gossos, un «greu problema» que, juntament amb l’altre «gran problema» de la proliferació de coloms i el que això provoca, omplen l’agenda del regidor de Medi Ambient, l’inefable Agustí «bon jan» Mallol, que ens vol portar insistentment cap a les «estrelles».

Es veu que ara a Tarragona, a més de la Guàrdia Urbana, la Guardia Civil, la Policia Portuària, la Policia Nacional, els Mossos d’Esquadra desplegats i plegats, centenars de guàrdies de seguretat dels més pintorescos als més militaritzats, càmeres al carrer, etc., tindrem investigadors pri-

vats, «detectius» que en diuen als telefilms nord-americans, que vigilaran que els gossos no es caguin pel carrer. Ho podria dir més fi però és així, per això ho escric tal com raja. Quan tragueu el gos al carrer, porteu paper perquè, si no, uns investigadors privats contractats per l'Ajuntament de la ciutat us fotografiaran i la corresponent autoritat administrativa us multarà.

I jo em pregunto, innocentment, i a les fumeres de les químiques, quan en tindran d'investigadors privats al servei de l'Ajuntament —és a dir de l'interès de totes i tots els ciutadans— per saber quan aboquen tot allò que no es pot abocar i que provoca «misterioses» olors un mes sí i un altre també a tot el Camp de Tarragona? Quan en posaran d'investigadors privats pagats amb l'erari públic perquè l'aigua del Francolí no ragi plena de residus d'una o altra multinacional de l'energia benefactora o que facilitin la recuperació dels recursos hídrics comarcals subterranis que algú innombrable va assecar no fa gaires anys? Quan en posaran d'investigadors privats que ens alertin de quan l'aigua de l'aixeta procedent del riu Ebre no baixa massa plena de mercuri per beure'n traquil·lament sense perill?

No cal que em respongueu, que les respostes ja me les sé. Mai. És més fàcil fer la «mallolada» perseguint els amos dels gossos que caguen pel carrer i enviant falcons contra els coloms. I així ens va.

El Punt, 12 de gener del 2004
Diari de Tarragona, dilluns 12 de gener del 2004
El Triangle, núm. 666, 19 de gener del 2004

La nova imatge 'Aregio'?

El dimecres 31 de gener, l'Ajuntament de Tarragona va presentar la seva nova imatge corporativa, un escut vermell («com els colors del Nàstic» diu la crònica de la premsa en un 'totum revolutum' digne de la Imperial Tàrraco dels darrers anys) amb voluntat de conviure amb el més tradicional que fins ara utilitzava la institució local i anar-lo substituint paulatinament.

Aquesta seria la notícia si no fos que estem en temps d'eleccions i la presentació la va fer el que serà candidat de CiU a l'alcaldia, Joan Aregio, a qui per tal de fer-lo popular i conegut a la ciutat, Nadal el va posar en el càrrec de portaveu i l'han disfressat de tecler, de bon jan i de tot el que convingui. Aregio reia de goig mentre les paraules que feien referència al nou escut li servien per fer-se una foto de propaganda preelectoral sense cost afegit. Davall de l'escut, hi deia «Una nova imatge per a la teva ciutat», i al costat de l'escut hi era ell, la nova imatge dels conservadors que es diuen només tarragonins a l'Ajuntament.

Coincidències, diran alguns; cara dura, dic jo.

El Punt, 3 de gener del 2007

Terres Cavades: futbol, totxos i, que em perdonin l'expressió, especulació

L'ENDEMÀ DE LA FESTEJADA victòria del Nàstic, quan encara la majoria de tarragonins no s'acabava de treure la son i l'alegria per la celebració de la pujada a Segona Divisió A, l'expresident grana més estretament relacionat amb el totxo es fregava les mans d'il·lusió en veure com la dreta tarragonina (CiU més PP per a qui no ho vulgui entendre) aprovava per via d'urgència la definitiva remodelació del que serà el nou barri de Terres Cavades. I en la mateixa sessió, la majoria formada per mascles i verges es negava a donar suport a la celebració del Dia de l'Orgull Gai, Lesbià i Transsexual; és el que toca en una ciutat governada, ara més que mai, per l'Obra (de Deú) al Bisbat i les obres (del totxo) a la Casa Gran.

Finalment, el constructor més gran i grana i companyia podran aixecar un nou barri per tal que els tarragonins i les tarragonines que no tenen pis en puguin tenir, per tal que ningú no es quedi sense casa... Aquest era el seu màxim goig, tal com havia explicat uns anys enrere en un article bellament escrit, publicat i republicat —que no republicà— per la premsa local. Hi deia, un cop i un altre, que els constructors construïen per tenir goig de fer cases per a la gent i

que aquesta era la seva màxima aspiració... i un darrere l'altre, nosaltres, que som bona gent, ens ho vam anar creient, enlluernats per un estil literari que denotava una llarga i profitosa carrera en una de les millors universitats europees o un «negre» molt ben pagat.

Guanyar diners a cabassos amb l'especulació (qui ha dit aquesta paraula prohibida en el vocabulari local?), fer fora famílies senceres de casa seva a canvi d'indemnitzacions que fan caure la cara de vergonya —però que són legals—, i dir que això es fa pel bé de tothom i que no et pugin els colors a la cara són formes de fer que si no hi estiguéssim acostumats ens farien aturar a reflexionar davant de quina mena de gent ens trobem, però a la Tarragona de Nadal, avui és Rams i demà passat Setmana Santa... (tot i que nosaltres, ni Nadal ni Setmana Santa). Fins i tot escriure aquest article podria ser titllat per amics i coneguts de qui mana com una intromissió en el negoci, en el negoci del totxo, és clar, en què polítics i empresaris es donen la mà mentre canten a dos o tres veus sempre desafinades: 'We are the world, we are the benefactors'.

Els actuals veïns de Terres Cavades, els que resisteixen la pressió especuladora (ai, se m'ha tornat a escapar la paraula prohibida, però prometo que no ho diré més) i volen viure tal com han fet sempre, com a persones normals a casa seva, han advertit que faran mobilitzacions perquè no els facin fora de casa. I caldrà que els acompanyem en la seva lluita, que no és altra que la del sentit comú, la mateixa que faríem totes i tots si per interessos x (poseu-hi un cop més la paraula prohibida, i ja en van tres) algú ens vingués a fer fora de casa perquè allí hi vol fer una altra casa i a nosaltres ens oferís com a indemnització per fer-nos fora el preu del que valdrà la caseta del gos dels nous habitatges que substituiran els nostres.

No, no és aquest el camí del progrés, ni el de la sostenibilitat, ni tan sols el del sentit comú. Aquest torna a ser el camí de l'especulació, que vol dir, malgrat la paraula estigui prohibida i jo

l'hagi dit quatre cops en cinc línies, comprar a tres per vendre a mil. I fer-ho amb necessitats bàsiques com és l'habitatge, segons la Constitució Espanyola. I fer-ho de bracet del que s'asseia a la llotja presidencial com a mà dreta, mai més ben dit, mentre es mirava, tot sortint del camp, els terrenys que mai no serien seus —mireu «Lamerica» i ho entendreu— però dels quals en treuria els grans beneficis somiats. Els grans beneficis, no del dubte, sinó del totxo.

El Punt, divendres 9 de juliol del 2004
Més Tarragona, 12 de juliol del 2004
Retallat a *Diari de Tarragona*, 20 de juliol del 2004

Terres Cavades i la bona salut del periodisme tarragoní

A tu t'han dit preciós.
A mi m'han dit: tu calla.
Va com va.

OVIDI MONTLLOR

TORNO DE VACANCES i em sorprenc que els diaris locals també van plens de notícies sobre el totxo tarragoní, de notícies i d'anuncis amb missatges implícits del tipus «No som especuladors» i «Tot el que hem fet és legal».

Que si l'Àngel Fernández (que no volia que el seu nom sortís als papers i ara els omple dia sí i dia també)...; que si son germà Juan (que com José Luis García també publica cartes als diaris d'excel·lent factura i rebut)...; que si el «comprador» Josep Lluís Magrinyà (un altre «cartista» —que no carterista— amb llustre però emprenyat com una mona amb els veïns que no li van vendre casa seva i preferien viure en «condicions tercermundistes», tal com diu ell); que si José Luis García entrevistat en persona (preguntant-se si el creixement de Tarragona es pot aturar per un vot i responent-se que no)...

Sembla que la cosa de les Terres Cavades s'ha animat aquestes setmanes i com a mínim s'ha fet palès que Fernández va votar en la modificació del Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU) i, segons el Reglament Orgànic Municipal (ROM), no ho podia fer perquè son germà és un dels beneficiats objectivament d'aquesta modificació, tot i que els secretaris constituïts en Col·legi diuen que tot és correcte i legal; Nadal despista i, com Fungairiño, «no en sabia res» perquè, sempre segons ell, «no fa de xafardera», encarrega un informe i espera que es desactivi la tempesta preparant el contraatac.

Total, que si el Joan Miquel s'obstina a no perdre un dels seus homes de confiança a l'Equip de Govern, potser veurà com s'han de repetir les votacions sobre el PGOU i, tal com estan les coses, les perdrà per pura aritmètica democràtica... però si fa fora Fernández, aleshores qui en sortirà malparat també serà ell. Això sí, als de CiU sempre els queda, per exemple i no aventurant-me massa, el bo de Pallàs, ara a la reserva, per substituir el germà del Juan, aprovar el futur PGOU i netejar la seva actual imatge tacada.

I mentrestant, a Tarragona, entre totxos, acusacions, declaracions, cartes i anuncis, també ha sortit a la superfície la intenció de control absolut que alguns semblen tenir —i en alguns casos tenen— dels mitjans de comunicació. Fa pocs dies, el periodista Pitu Terrassa, que em mereix un respecte i un reconeixement absoluts com a professional, posava les coses clares en una carta pública que amb el títol 'Ja n'hi ha prou' deia que tot el que s'està complint «que molts sospitàvem, sabíem i criticàvem» «a alguns ens ha costat la feina». Va per ell, per tots i per totes les qui han patit la ignomínia de no ser considerades prou «bones tarragonines» segons el model de callar i llepar. Per la salut, del bon periodisme tarragoní, és l'hora de parlar en veu alta, malgrat els especuladors (una paraula que alguns qualifiquen d'insult quan no va més enllà de la pura descripció) que ens volen soterrar en

terra cavada i encara no ho han aconseguit perquè, malgrat els pesi, tenim el cap fort i el cor sensible... i no fet de totxos sinó de tinta, paper i llibertat d'expressió.

Dissabte, 14 d'agost del 2004
Diari de Tarragona, diumenge 29 d'agost del 2004

Terres Cavades: Fernández, Badia, Font... Nadal?

Poseer una casa
y poca hacienda y memoria ninguna.

JAIME GIL DE BIEDMA

EN UNA CIUTAT POC eficient, alguna cosa semblant a Tarragona entre dues festes majors, l'alcalde no va acceptar que l'ull de l'huracà de la tempesta Terres Cavades plegués veles ràpidament i ha allargat la polèmica pública fins que tot s'ha tacat. D'això se'n diu ineficàcia absoluta, perquè la feina d'un polític representatiu amb poder com a tal és, un cop les irregularitats s'han apuntat i demostrat i no es poden aturar, posar una ratlla i dir «fins aquí hem arribat, hem apartat la poma podrida, hem fet neteja i els que quedem tenim totes les garanties». Però Nadal està massa acostumat a la immunitat que li proporciona el control gairebé absolut de bona part de la premsa i de la societat civil local. Així que ha tornat a confiar que la tempesta passaria com tantes altres que han enterbolit el cel local durant uns dies i aquest cop la tempesta s'ha quedat.

És evident que Nadal ha fet tard i aquest cop la cosa se n'ha anat de mare. Un cop acceptada la dimissió de Fernández, la premsa ha tret a la llum que no només el seu germà tenia negocis a Terres Cavades sinó que ell mateix també en tenia. Quina barra! Quina barra té el Fernández d'enviar a captar a Nadal i a tota la seva retòrica de l'ètica i l'estètica brillantment dita que no construïda! La cobdícia més absoluta és l'únic argument que se m'ocorre perquè el regidor no informés el cap de caps dels seus negocis i el previngués del que podia passar.

Així, quan semblava que la cosa estava arribant al seu final i els especuladors (ja no cal demanar perdó per les paraules) es tornaven a fregar les mans veient com Sendra i Pallàs recomponien el mapa malmès de l'Equip de Govern i tot continuava igual, apareix l'«afer Badia», que sempre fidel a la tradicional forma de fer dels manaires de la ciutat comença amenaçant periodistes i diaris per unes informacions que no només són certes sinó que la majoria de mitjans locals i nacionals han reproduït, ja que procedeixen de fonts absolutament fidedignes. Potser el to no li ha agradat al «jove advocat», expresident de l'Autoritat Portuària i ara senador a Madrid, però el to és el de menys quan la informació permet assegurar que el negoci de les Terres Cavades ha suposat per a la seva butxaca la no menyspreable xifra de set-cents milions de les antigues pessetes. I darrere del Badia, arriba el Raül Font, regidor d'Esports, que tot i que va heretar un terreny a la zona de forma absolutament legal anuncia que s'abstindrà si ha de votar un altre cop en qualsevol afer referent a Terres Cavades, no fóra cas...

Entre els uns i els altres, José Luis García es deu pegar cops de cap contra la paret amb tanta incompetència i tanta maldestreria. I mentrestant, l'empresari més gran de la nostra Tarragona, per anar passant l'estona i de pas fer-se passar el neguit, va comprant terrenys i més terrenys (ell o alguna de les societats en què participa) per la zona dels vol-

tants de l'Hospital Joan XXIII... —ep, ho diuen els entesos— fins al punt que ja no hi queda ni una trista parcel·la. I jo no vull ser malpensat, però fa mesos i mesos que cada sis o set dies Nadal aposta públicament per portar El Corte Inglés pels voltants de l'Hospital en qüestió. Segurament només es tracta d'una altra casualitat, però que això és així és públic i notori. Ara bé, passi el que passi no ens hem de preocupar perquè amb total seguretat es tracta d'una operació totalment legal mentre no es demostri el contrari. Ara que, tal com van les coses, que a ningú li estranyi que una altra notícia inesperada els trastoqui la salut.

Divendres, 17 de setembre del 2004
Diari de Tarragona, dimecres 22 de setembre del 2004
El Triangle, núm. 698, 27 de setembre del 2004

Terres Cavades: 64 dies —i més— entre guionets

QUINA CALOR TAN GRAN que han passat els que manen i estan contents de fer-ho a Tarragona en els darrers seixanta-quatre dies (i escaig), des que es van fer públics els vincles familiars de l'exregidor d'Urbanisme (i altres exs també), Àngel Fernández.

Hem tingut una Tecla mogudeta com feia anys que no es veia, amb un intent de rebel·lió al Seguici —sufocada amb les martingales habituals— obligat a homenatjar el cap d'una empresa privada que en altres temps més autoritaris havia rebut la consideració de religió única i obligatòria. La Festa ha estat tan mogudeta que, a part de Dames i Vells, Diables, etc. —que van esprémer les Terres Cavades tant com es podia i en va sortir un suc ben tèrbol—, l'esbroncada a les autoritats municipals a la plaça de les Cols durant el Seguici de la processó va ser històrica, alhora que el braç momificat era del poc incorrupte que es movia per la zona de manaires uniformats. Hem redescobert el gust de llegir la premsa local (amb l'excepció clara dels gratuïts) després de veure'ns obligats a recórrer a la premsa de fora per assabentar-nos, en els primers dies de la crisi, del que passava a la nostra ciutat. I al final ha ressonat amunt i avall una paraula: especulació.

Mentrestant, els actuals veïns i veïnes de la zona, els que menys han estat enfocats per les notícies sobre el cas, s'ho miren tot amb un somriure als llavis. És lògic. Una colla d'especuladors repartits entre càrrecs polítics, constructors, immobiliàries i mans negres els han fet la vida impossible, els han insultat públicament, els han maltractat mediàticament acusant-los d'insolidaris, mentre es preparaven per embutxacar-se milers i milers de milions, els han fet patir amb l'espasa de Damocles damunt del cap sense saber quan haurien de deixar casa seva perquè ells hi plantessin pisos i més pisos... Però al final —no estem al final però com a mínim tenim una parada en el camí— han guanyat. El pla s'ha aturat i per molt que Nadal vulgui vendre als mitjans que és a ell a qui li han donat la raó —embolica que fa fort— fins i tot l'apuntador sap que diu mentides i qui diu mentides és només un mentider.

Terres Cavades és la seva tomba i ho és perquè durant massa anys s'ha pensat que podia fer i desfer sense oposició —de fet durant molt de temps no n'ha tingut— però això sembla que ja s'ha acabat. És l'hora de plegar i de començar a desfer part del que ell ha fet, la part més negativa i fosca dels seus anys d'alcaldia. La resta es pot respectar, però tot el que ha supeditat el poder polític al poder econòmic d'amics i nous amics, això cal desfer-ho i que no torni a passar més. Si els que vindran darrere seu no ho fan així, passarà el cadàver polític de Nadal però no ens traurem el mort de sobre. I això també seria una perspectiva ben fosca.

Dilluns, 18 d'octubre del 2004

‘I tallarem la cua a Felip de Borbó’

QUIN ESCÀNDOL, QUIN escàndol!!! Tarragona i Reus, les festes de la Tecla i la Cori, han deixat sentir, a les dues ciutats, una frase que hauria de ser declarada, sense allargar-ho més, inconstitucional, violenta i, per tant, il·legal. Al Tall el divendres a Tarragona i Obrint Pas el dilluns a Reus, van cantar —i el públic amb ells— *El cant dels maulets*, una cançó dels primers que inclou frases tan violentes com «els peixos en l’aigua i els amos al clot» i «tallarem la cua a Felip de Borbó». Sí, ja poden venir a dir que la cançó es refereix a la Guerra de Successió i al Felip V (Borbó també), que la complicitat evident entre grups i públic deixava clar que es tractava d’una provocació de cara als demòcrates de tota la vida que cada dia proliferen més. On eren els regidors del PP i de CiU o els alcaldables de les constructores mentre dos grups llogats amb diners públics feien aquestes proclames roges i separatistes...?

Una vergonya! Una vergonya, però, que no va anar sola, perquè si a aquest fet hi afegim el nus antitransvasista que portava a la boca l’Àguila de Tarragona, les paraules de Kepa Junkera sobre castells bascos que volen tirar a terra, les banderoles contra els vaixells de l’Otan i el PHN a les dues ciutats, l’entrada dels músics a Tarragona al Portal del Roser sota la bandera separatista, els comentaris des de l’es-

cenari de Gra Fort i Ariel Santamaria i la constant ridiculització de les nostres institucions democràtiques (inclosa la Guardia Civil) que any rere any fan els balls parlats, ens trobem davant un panorama que, lluny de la «balsa de aceite» que el Vasques de torn diu que torna a ser Tarragona al «Dames i Vells», s'ha convertit, al costat de Reus, en un veritable perill per a la democràcia i, per tant, mereix ser bombardejada tal com ho serà l'Iraq en nom de la pau i la democràcia.

De les festes, a banda de la Rosa —que ens va decebre i Nadal vol que substitueixin per la María Jiménez o la Rocío Jurado—, el que sí que caldria salvar són les originalíssimes desfilades de roba de tot tipus del Carles Sala, que amb mocador, samarreta, barret i mamadeta ha aportat el toc de senderi que ens permet creure que, malgrat tots aquests desastres que he enumerat, el nostre estimat Camp de Tarragona, a més de gent del llamp, té seny suficient per donar-nos la confiança i la seguretat que les persones d'ordre necessitem, fins i tot per Festa Major.

Diari de Tarragona, dimarts 1 d'octubre del 2002

Govern ‘fatxa’ a Tarragona

En plena campanya electoral a les Eleccions Municipals passades, l’inefable Agustí Mallol va regalar a la posteritat un estirabot d’aquests a què ens té acostumats i que han aconseguit incloure’s, tots alhora i en conjunt, com una nova entrada de vocabulari en el diccionari de termes tarragonins. La mallolada, que aquesta és la parauleta en qüestió, responia a uns cartells dels del pessecé que advertien, encertadament, que votar per Nadal era votar pel PP, o alguna cosa així. L’incombustible regidor de Medi Ambient des de fa més de deu anys (ho fa bé, és clar), segons el diari que més es ven a la demarcació, havia fet una intervenció plena de sang, és a dir, des de dins, dient que a ell no li diguessin «fatxa», que els del pessecé no li diguessin fatxa a ell. És clar, pactar amb el partit de la guerra, del ‘chapapote’, de la reforma laboral avortada, de les privatitzacions a manta repartides entre els amics, del PHN (al costat de CiU d’abans de les Municipals) i de la colla que en són membres era un «fatxa», no hi havia dubte. I el Mallol ho va dir des de dins, amb tot el convenciment.

Passades les nits i els dies, de reunions i d’escenes de sofà, el gran cap té clar que repetir pacte amb el Partit Popular és l’única forma de garantir l’estabilitat al govern municipal, que diu, és l’únic que vol per a Tarragona. Estabilitat

perquè qualsevol cosa que proposi no hagi de dependre més que d'ell mateix i dels seus —inclosos els populars— i continuar exercint el poder municipal tal com ha fet els darrers anys, sense haver de «perdre el temps» discutint amb algú que li pugui fer veure que la realitat té més formes que les que ell mateix havia previst.

Nadal ha trencat el festival de la dignitat que va protagonitzar Mallol durant la passada campanya i, com que qui mana mana i qui no fa de comparsa, ara toca, a Tarragona, agafant al peu de la lletra les paraules de Mallol, tornar a tenir un govern municipal «fatxa», amb totes les lletres, no feixista, ni convergent, ni popular..., senzillament «fatxa».

El Punt, diumenge 15 de juny del 2003

Tarragona, Reus i la regió del Camp

Mentre el regidor de Medi Ambient de Tarragona, Agustí Mallol, insistia a fer el ridícul repartint enganxines i propaganda amb el lema «Tarragona Capital», l'atleta reusenc Ivan Aixalà arribava primer a la Mitja Marató de Tarragona. Abans, la regidora de Patrimoni, la popular Maria Mercè Martorell, en la presentació dels actes per celebrar el quart aniversari de la proclamació dels monuments romans de Tàrraco com a Patrimoni Mundial per part de la Unesco, ja havia agraït a la regidora de Turisme de Reus, Maria Teresa Pallarès, la distinció que la reusenca havia atorgat a l'Ajuntament tarragoní per la seva política de Patrimoni.

Entre una cosa i altra, sembla que la disputa entre capitalitat tarragonina o cocapitalitat entre Reus i Tarragona a les comarques del Camp s'anirà esvaint i tornarà a l'àmbit de la conyeta privada, que és d'on no hauria d'haver sortit mai. Enrere queden les acusacions del regidor de la Via Pública de Reus a l'alcalde tarragoní Joan Miquel Nadal en el sentit d'utilitzar la polèmica per tapar el marro de Terres Cavades —gens desencaminades— i les acusacions d'aquest de metrosexual —no sabíem que arreglar-se en extrem fos negatiu, i menys procedint de qui només esmorza tallats sense sucre per no engreixar-se. Tot plegat un joc de despropòsits que sàviament ha sabut tancar Pallarès donant un reconeixement a

l'adversari que, evidentment, ja estava previst abans de la polèmica i que Martorell ha hagut d'agrair per no semblar mal educada, la qual cosa podem certificar que no és.

I és que la polèmica ha estat patètica, de campanar i, utilitzant un terme molt adequat en aquest cas, provinciana fins a l'extrem. Mentre el Camp de Tarragona continua sense infraestructures de transport bàsiques per als seus habitants com un transport públic gratuït —tot i que quan el facin ells serà pagant i mig privatitzat— en forma de tren de rodalies, metro de superfície o com vulguin dir-li, els que s'haurien de preocupar de buscar i aconseguir els finançaments necessaris per fer la vida més fàcil als ciutadans i millorar el medi malmès on vivim prefereixen passar l'estona, tal com deia un interessant article del portal pobleviu.org, discutint sobre qui la té més llarga. Mentre es creen òrgans de coordinació com el Consorci del Camp, encara buit de contingut, els que n'haurien de ser els promotors i abanderats només fan que barallar-se públicament per si jo seré més que tu o tu seràs tant com jo... I això no contribueix gens ni mica a l'articulació d'un territori que, com sempre, és la suma dels seus habitants i les seves iniciatives, no dels polítics que diuen representar-los.

I la setmana que ve parlarem de l'Ortiz.

Dimarts, 30 de novembre del 2004
Diari de Tarragona, dimecres 1 de desembre del 2004
El Triangle, núm. 710, 20 de desembre del 2004

Els pobres, fora del paradís!

CAL RECORDAR QUE, tot i les campanyes nadalenques (obertes les butxaques de bat a bat) i l'orgull de ser d'on som, l'Excel·lentíssim Ajuntament de Reus, que no és més excel·lentíssim que cap altre però sí que és l'Ajuntament de Reus i per això sol ja incumbeix de forma directa a la gent que llegim aquest diari de la «lectra» des de casa, ha decidit aprovar una normativa sobre l'ús de la via pública i tota la pesca... No entraré en aquest article en parts d'aquesta normativa que també em semblen patètiques, com el fet de prohibir l'estesa de roba als balcons o el fet que la policia pot controlar i portar a descansar la gent que ells pensin que es troben sota els efectes d'algun tipus de droga o alcohol (jo que em pensava que l'alcohol també era una droga i ara es veu que no).

Així, doncs, anem al gra. Perquè dintre de la normativa per «ordenar» la via pública, l'excel·lentíssima institució municipal ha dotat la policia local d'una llei —o el que sigui tècnicament parlant— que els permet detenir la gent que demana caritat pels semàfors i carrers (ja sé que la paraula bona no és aquesta, però els resultats són ben bé iguals). Qui no s'adequa a la norma, qui no es podreix a casa esperant el subsidi d'a-

tur —cada dia més curt i escàs quan no inexistent—, qui demani per aquesta ciutat tan «moderna» i «neta» serà expulsat cap a casa seva. I si té la «desgràcia» de ser de Reus, aleshores li quedarà el consol de rebre dels Serveis Socials de la ciutat una mica de recapte.

Els nazis ho feien més bé, fins i tot els caprapats feixistes d'ara mateix són més clars i francs. A tots aquests cal agrair-los la franquesa, com a mínim no se n'amaguen: consideraven i consideren que hi ha ciutadans de primera i altres d'última classe i en lloc de combatre qualsevol desigualtat que fes explicíta aquestes suposades diferències, intentaven i intenten tenir-les clares per tirar endavant «solucions finals» amb facilitat i sense equivocar-se quan van tenir o tinguin prou poder per aplicar-les. Així de repugnants i així de clars.

A Reus, els grups de l'Ajuntament sembla que pensin el mateix —em refereixo a la primera part del meu raonament— però de cara a la «solució» només plantegen una lleugera expulsió. Canvien les formes finals però el fons del raonament continua sent el mateix.

Pel que fa a les paraules, mentre els botiguers i els mandataris municipals diuen en veu alta que el turisme rus és la salvació i la panacea de la crisi del comerç local (els russos són tots esforçats treballadors de les mines de Sibèria i amb el que cobren s'omplen els canyells de rellotges d'or i les butxaques de dòlars), no s'estan de dir públicament —sense ni tan sols enrojolar-se— que els captaires tenen muntada una «màfia». Tornem-hi amb les paraules. Contra la màfia dels pobres, la internacional de la mentida i la manipulació, contra la imatge esparracada i gens moderna de qui demana, la modernitat dels traficants d'armes i del que calgui comprant el que sigui a les botigues de la ciutat de Reus. Reus, l'art de comprar passejant...

Sempre tenim el consol, llàstima que ja ha passat Nadal i aquelles dates tan «entranyables», de posar un pobre

a casa, afartar-lo i donar-li una patada al cul tot seguit no fos cas que s'hi acostumés i ens muntés una «màfia» al menjador.

Publicat a *Reus Digital* i *Illacrua*

Sobre la inseguretat en la vida de la ciutadania i la inseguretat ciutadana

El divendres 22 de febrer, la Unió de Botiguers de Reus i la Federació d'Associacions de Veïns han convocat una manifestació a la capital del Baix Camp amb el lema «Per una seguretat ciutadana com cal».

Pot ser que la manifestació sigui un èxit —o potser no—, però el que és clar és que hi anirà gent, força gent. El sentiment de veure pels diaris i la tele com es parla amb exemples vius, propers i recents sobre el problema que s'hi pretén solucionar servirà de reclam per a molta gent que no acostuma a mobilitzar-se per altres temes que també afecten la «seguretat» dels ciutadans, és a dir la «seguretat ciutadana», però que no mereixen —potser perquè no són tan importants, vés a saber— mobilitzacions tan esbombades com aquesta. Parlo de condicions laborals precàries, pobresa estructural, drogoaddicció...

Els convocants del 22 demanen set mesures urgents que es podrien resumir en una de sola: més policia i amb més mitjans. Jo penso que, abans de fer reivindicacions d'aquesta mena, ens hauríem de plantejar si la policia —en les seves di-

verses formes i colors— i l'increment de les seves dotacions, les «decisions» dels polítics i la «rapidesa i eficàcia» dels jutges serviran realment per acabar amb els delinqüents que utilitzen el robatori explícit i les accions violentes. M'ho pregunto perquè els exemples que al món hi ha —i n'hi ha molts— no van per aquest camí. L'estat policial més àmpliament publicitat, els Estas Units d'Amèrica, compta amb policies a dojo, equipats amb les millors armes, jutges implacables, assassins legals que no dubten a aplicar penes de mort i condemnes de cadena perpètua perquè serveixin com a escarment, polítics que no s'immuten fent els seus deures i un dels tants per cent de presos més elevats del món (485 persones preses per cada cent mil persones quan a l'Estat espanyol les xifres parlen de 165 i a Holanda de 68). Tot i així, la societat que han construït els americans és una de les més violentes del planeta, els atracaments no deixen de créixer des dels anys vuitanta i les imatges idíl·liques de pau social cada dia són més exclusiva de les meravelloses sèries i pel·lícules amb què es promocionen com a mirall on el món s'ha de mirar.

Penso que les solucions (diverses i coordinades), igual que el problema de la «inseguretat ciutadana», són més complexes del que puguin semblar a primer cop d'ull. Si bé la «sensació» de seguretat entre una part de la gent s'aconseguirà amb l'increment d'uniformes, pistoles i porres pels carrers, la seguretat real passa per moltes altres mesures. N'apunto només dues, tot i que no em cansaria de fer-ne, reals com la vida mateixa però tan allunyades del pensament dels convocants de la mobilització del dia 22 com ells estan del meu. La primera, que cal desterrar l'exclusió social amb la instauració d'una renda bàsica (per exemple) suficient, per a tothom i sense condicions; i, la segona, que hem d'acabar amb les màfies de la droga il·legal amb la legalització de les substàncies. Podríem continuar fent desaparèixer l'especulació immobiliària amb la creació d'habitatges

gratuïts en aplicació de la Constitució (popular com diuen que és els qui manen), etcètera i més, sempre una mica més...

---

14 de febrer del 2002
Diari de Tarragona, dilluns 18 de febrer del 2002
El Punt, dimarts 19 de febrer del 2002

FORA VAIXELLS DE GUERRA DEL PORT DE TARRAGONA

Militars?, ni en vaixell ni en tren

VIURE A TARRAGONA APORTA cada dia una sorpresa. I va un dia que a l'alcalde se li ocorre convertir la ciutat en la casa de descans dels esforçats assassins professionals nord-americans (assassí professional vol dir soldat per a qui hagi perdut el sentit original de les paraules) i omple la Rambla de cossos assedegats d'altres cossos i vomitades paposes. Com a conseqüència de la visita, corre la brama i altres grupets d'assassins professionals, amics dels nord-americans (otaneros i altres males herbes) senten a parlar de la increïble nit tarragonina, amb sexe i alcohol per quatre duros. Ràpidament, s'organitzen per venir a conèixer la ciutat, els monuments, la Catedral...

Però la cosa no s'acaba aquí, alguna cosa hauran d'inventar els assassins per no quedar pel que són davant de la gent normal. La tele fa la seva feina i ens explica la seva bondat quan ens salven dels perills del maligne i ajuden els països del vint-i-cinquè món a retrobar la pau perduda. Hem de concloure que matar altra gent, si està retribuït —ben retribuït—, és una feina... i compte, una feina considerada respectable si després d'armar el maligne et presentes tu amb les teves —més bones i «eficaces»— a «desfacer entuertos».

Doncs hem de parlar clar, que no ens enredin més. Els assassins, encara que cobrin un sou per ser-ho «professio-

nalment», són assassins i poca cosa més.

Feta l'entradeta, anem al tema que ens ocupa. Avui, l'estació de tren de Tarragona acull un tren que no porta viatgers, és a dir gent més o menys atrafegada que es mou pel món o per la comarca en ferrocarril. Avui hi ha un tren ple d'assassins que ens vénen a vendre que, en temps de crisi, ser assassí i aprendre com es mata altra gent és un ofici, una feina com qualsevol altra.

El Ministeri de Defensa, avui dia 18 de desembre, ha instal·lat a l'estació de ferrocarril de Tarragona un tren que, amb forma de TGV a la propaganda que han distribuït, trenca tot el que troba davant seu (tal com l'original). Un tren que reclama gent amb el lema «Vine i decideix el teu futur», que demana persones per convertir-les en militars, en cossos que obeeixen ordres i que tenen prohibit pensar mentre «maten» o s'entrenen per a això. Aquesta és la «feina» que ofereixen a les treballadores i treballadors en precari, a les dones discriminades, a les noies i nois que busquen feina a les ETT, als aturats i aturades de llarga durada, a qui es deixi endur per l'agradable estètica amb què han pintat la mort a les mil i una pel·lícules que diàriament vomita la pantalla del televisor.

La propaganda del tren continua dient «Visita l'Expotren. Podràs informar-te de com aconseguir treball i formació». I una merda!, amb perdó per l'expressió. Aprendre a matar persones no és treball. Convertir éssers humans en màquines assassines —visca la tècnica i la bena als ulls!— no és formació.

Per acabar de convèncer qui encara no ho vegi clar, els assassins professionals es complauen a oferir un «regal segur» a qui hi vagi. És la cirereta que corona el pastís: formació, treball i un regal segur. Potser la visita és un èxit —no m'estranyaria— però el que està clar és que callar davant agressions a l'ètica i a l'estètica com aquestes ens convertiria cada dia més en una miqueta menys humans, menys per-

sones, còmplices al cap i a la fi. Per això, cal deixar-ho clar un altre cop. D'assassins, no en volem, ni professionals, ni de l'OTAN, ni dels Estats Units, ni en tren ni a vela.

I de sorpreses com aquesta, si us plau, no ens en doneu més, que ja n'anem servits.

El Punt, 18 de desembre del 1998
Claxon Tarragona, del 15 al 21 de desembre del 1998

Ni guerra ni 'neteja ètnica'

ENMIG DE LA BOGERIA de la guerra, enmig de les paraules humanitàries de qui bombardeja i tancava les orelles quan els qui no tenim veu parlàvem de les massacres des seus homònims a Iugoslàvia, enmig de la imbecil·litat feta norma com a resposta a qui parla amb el cor o el cervell, enmig de l'assassinat i el contraassassinat com a norma de conducta humana i de relacions internacionals, enmig de la tècnica convertida en forma de perfecccionar la crueltat i de fer-la més assèptica, enmig de la desinformació dels «enemics», enmig dels que s'autoanomenen «esquerra» (i només són autoritaris) i parlen de mentides des de la mentida, enmig de la indiferència de la majoria, enmig del consum desenfrenat del Sant Jordi tarragoní de llibres i roses destinats a omplir-se de pols i a pansir-se, enmig del: «que es matin», enmig de la intolerància i de la «justificació històrica» de l'odi, enmig de qui calla i calla, enmig de la solidaritat mediatitzada, enmig dels bilions dedicats a la mort, enmig de l'OTAN i de les mentides de la nostra democràcia, enmig de molt més que acabaria trencant-nos els nervis... diumenge, una colla de gent, vam sortir als carrers de Tarragona a dir que nosaltres no volem contribuir a la part d'horror que els dirigents-governants-multinacionals-estats i un munt més de criminals

organitzats ens han dit que ens toca. Fora els vaixells de guerra del Port de Tarragona... i del món. Ni OTAN ni Milosevic!!!

El Punt, divendres 30 d'abril del 1999

Se'ns pixen a la cara i diuen que plou

El dimecres 1 d'octubre del 1997, les persones que vivim, treballem i passem la nostra vida a la ciutat de Tarragona vam poder llegir a les portades dels diaris de la ciutat una notícia que a alguns ens va semblar una mala broma d'algun periodista que, passada la ressaca de la manca de notícies pròpia de l'estiu, arrossegava el mal costum de fer boles de neu de petits rumors sentits. Malauradament, no es tractava d'aquesta benèvola especulació sinó que la notícia era del tot certa i anunciava que, set dies després, la nostra ciutat seria «envaïda» per la flota de guerra nord-americana. Els papers ho deien ben clar, el portaavions de guerra JFK, amb més de 4.600 assassins professionals a bord (altrament dits soldats), fondejaria al port tarragoní després d'avançar la seva data d'arribada prevista, en un principi, al febrer del 98, per «la voluntad de la tripulación de poder visitar el parque temático Port Aventura». Vés que bé!

Començava un camí de despropòsits que tenien l'única intenció de convertir la vella Tàrraco en un port de descans dels militars nord-americans i de l'OTAN, després que aquests haguessin hagut de deixar les seves anteriors destinacions d'entreteniment a Palma i a Barcelona, sobretot, per l'afartament de les respectives poblacions locals. L'estratègia de màrqueting publicitari va mostrar el seu més alt es-

plendor durant els dies de la visita dels marines i una determinada premsa, sempre al servei de qui mana o paga (tot i que qui hi treballa no s'està d'autoqualificar-se de periodista independent a la més mínima insinuació), omplia la ciutat d'expectació abans de la visita i en construïa una opinió absolutament favorable esquitxada, això sí, amb unes breus notes sobre l'«escassa» protesta contrària, sempre en un to folklòric i deixant clar que es tractava «dels de sempre».

Calia plegar-se doncs a les exigències (perdó, a les demandes democràtiques) dels Estats Units que ens podien embadurnar les butxaques —deien els castigats botiguers per la política econòmica de CiU-PP— ara que tot va en contra nostra. Sí, calia plegar-s'hi. Si els amos volen un port perquè la tropa s'hi emborratxi i satisfaci les seves necessitats sexuals (pagant, això sí) calia donar-los-hi. Després ja parlarem de turisme de qualitat, de Patrimoni de la Humanitat, de conjunt monumental, de civisme i del que faci falta. Ara, si els amos volen un bon abocador de merda, cal donar-los el wàter, i nosaltres tenim un orinal amb pedigrí. Si volen fer-s'ho als carrers i places de Tarragona, aquí teniu la ciutat. Ja ens encarregarem de dibuixar una altra realitat que converteixi els assassins professionals en abnegats soldats humanitaris que dediquen el seu temps lliure a fer tasques tan entendridores com noticiables. Llàstima que aquesta realitat constuïda en to positiu es trenqués dia sí i dia també i arribés al grinyol màxim amb la nota anecdòtica —però absolutament certa— del nombre de militars que van fer ús dels magnífics serveis de traducció, desplaçament i guia pel conjunt monumental tarragoní que la ciutat va posar al seu servei: només un 'marine' va visitar la Tàrraco que optava a ser declarada Patrimoni de la Humanitat; i és que els membres de la tropa tenien altres objectius menys educatius i edificants i en absolut publicables als diaris de la ciutat.

Però no n'hi havia prou. Calia reblar el clau i el nostre cap (oh!) municipal tenia un as a la màniga. No només vin-

drien vaixells de guerra (recordeu que bàsicament serveixen per matar persones en nom de la democràcia amb més desigualtats del planeta i amb el nombre de presos i de policies també més elevat) de propulsió convencional. No, si els que manen volien portar vaixells de guerra de propulsió nuclear, benvinguts siguin també. Per a ells, el Joan Miquel ho dóna tot, sobretot si no és seu. Li hem de recordar encara que la nostra salut no és seva?, li hem de recordar els informes públics de Greenpeace fent referència a la bogeria que suposaria convertir el Port de Tarragona, a dins mateix de la ciutat, en zona de fondejament de petites centrals nuclears?, li hem de recordar que n'estem fartes i farts de tanta xuleria? Realment, no val la pena. Com si del seu ranxo particular es tractés, el capità manés de tots els tarragonins, amb el seu sèquit de capgrossos i gegants, es passejarà en processó pel carrer Major per Sant Magí, per Santa Tecla i quan més li convingui, per això es pensa que és l'amo de tarragonines i tarragonins, per això es comporta com a tal i per això caldrà fer-li veure alguna cosa més que somriures i copets a l'esquena, abans que se li ocorri alguna altra animalada i la seva cort d'aduladors la trobi encertada i la tiri endavant; o abans que els qui manen de veritat vegin el xollo que és tenir un alcalde d'aquest tipus en una ciutat com aquesta i triïn Tarragona per fer-hi, per exemple, maniobres amb foc real, que de ben segur que quedarien molt boniques. No ho dubteu, si ho fessin, Joan Miquel Nadal els ho concediria, després parlaria dels beneficis que generaria l'activitat i acte seguit la premsa de la seva corda en faria bonics convincents reportatges alhora que gegants i capgrossos li ballarien alguna dansa ritual en senyal d'assentiment.

Diari de Tarragona, dissabte 29 juliol del 2000
El Punt, dimarts 15 d'agost del 2000
El Triangle, núm. 498, 6 de setembre del 2000

‘Les altres’ conseqüències de la presència de militars de l’OTAN a Tarragona

Hem de tenir en compte que els i les militars que vindrien a Tarragona si no aturéssim el projecte Nadal-Badia no són persones comparables a cap dels tipus de turista presents actualment a la ciutat o els seus voltants. Ells no hi vindrien a descansar, a prendre-hi el sol o a admirar-ne els monuments que opten a ser declarats Patrimoni de la Humanitat. Es tractaria de gent que tindria la ciutat com el lloc on tot es pot fer, és a dir, on tindrien llicència per esplaiar-se a gust de dies, setmanes o mesos de dura disciplina militar. I no cal tenir massa intel·ligència per saber què fa la gent després d’un llarg període passat al mar sense cap altre contacte humà que amb una jerarquia que obvia que darrere dels i les militars a les seves ordres, en un origen, hi havia persones.

Si podem comparar amb algú els militars que porten els vaixells de guerra seria als turistes *hooligans* que segueixen alguns equips o seleccions de futbol europeus, que aprofiten l’arribada en un marc nou —en aquest cas Tarragona— per un curt espai de temps per descarregar-hi totes les seves frustracions personals en forma, sobretot, de violèn-

cia. És clar, els 'hooligans' han estat dibuixats pels mitjans de comunicació com a bruts, bojos, sense cap i un munt de coses negatives més. Els immaculats turistes del Vietnam, El Salvador, Grenada, Bòsnia, Cuba, Nicaragua i allí on facin falta van sempre ben vestits, tenen gran cultura i sensibilitat i només es mouen per raons —diu el senyor Nadal— humanitàries. Com que no tinc cap canal de televisió a les meves mans i amb aquestes línies és difícil convèncer algú que ja no hi estigui, només vull demanar que aneu a Mallorca i mireu, a nivell de la ciutat i de la gent normal —la immensa majoria— quina és la bona impressió que els causen aquests «turistes». *Hooligans* militaritzats.

Augment de la prostitució

A tots els ports on aquesta plaga ha aconseguit desembarcar de forma «no militar», un dels fenòmens que immediatament s'ha detectat ha estat l'augment del comerç sexual. Ja sabem que evitant la presència de 'marines' no solucionarem el terrorisme econòmic contra els pobres que porta molta gent, sobretot dones, a vendre la seva vida sexual per diners, però tenim clar també que no volem contribuir a convertir Tarragona en capital d'aquest negoci esclavista en la majoria de les ocasions.

La visita del JFK va ser un clar símptoma d'aquest argument, ja que la demanda de «carn cardable» per part de 'marines' va portar que vinguessin autocars «carregats» de dones per tal que els militars hi poguessin invertir les quinze mil pessetes que l'alcalde Nadal i la Federació d'Unions de Botiguers van dir que es deixarien a la ciutat cada un d'ells (i elles?). I en aquest cas, evidentment, no ens queixem que els diners no anessin a parar a gent de Tarragona...

La violència

L'arribada al Port d'aquesta colla va associada a un augment del consum de tot tipus de substàncies tant legals com il·legals utilitzades per perdre de vista el voltant, després de tants mesos d'abstinència. Parlant de les legals, sobretot l'alcohol, és ingerit en grans quantitats, tant pel fet que a alta mar no es pot consumir, com pel baix cost que representa la seva adquisició per als notres «benefactors». Aquest consum els fa exterioritzar una violència que va quedar evidenciada en les nombroses baralles que es van donar entre els integrants de «la tropa» durant els dies del JFK. El fet que els diaris no en diguessin gairebé res, no ens pot fer oblidar el que vam veure ni tampoc els altres exemples que tenim més a la vora. Parleu, un altre cop, sinó, amb gent que hagi estat a Mallorca i que us expliquin quines són les activitats «habituals» dels 'marines'... res a veure amb la imatge de bons samaritans que el *Diari de Tarragona* va voler construir.

La militarització

Quinze mil, dos mil, tres-cents o quinze ja són massa militars passejant pels carrers d'una ciutat que es vol solidària i participant de la democràcia. A més, per tal que aquests militars es «portin bé», la seva presència ens regalarà amb la incorporació a la ciutat d'un altre cos policial, en aquest cas militar i desconeixedor de la nostra forma de vida, una policia que encara que destinada primordialment a controlar la «seva gent» també incidirà en la gent de Tarragona. En un moment en què ens havíem alliberat de la presència dels militars de reemplaç que omplien la ciutat des de feia molt temps —poc ja és massa—, ara ens en vindran de nous i, a més, aquest cop, professionals.

Militars, txim, pum...

M'he quedat garratibat després d'assistir a la demostració d'humanitat i tècnica de l'exèrcit espanyol en aquest magnífic espectacle que l'Ajuntament, presidit per l'Il·lustríssim senyor Joan Miquel Nadal i Malé, ens ha ofert per Santa Tecla. No és que m'hagi esforçat especialment per veure'l però la migdiada m'ha estat impossible enmig de tants motors bramant per anunciar que ja eren aquí, que els assassins professionals, especialment entrenats per matar seguint ordres —és a dir, els soldats— començaven a ensenyar les seves habilitats.

No, no es tractava d'un circ. El circ —per cert, magnífic i ple d'art— el vam poder veure dissabte a la nit amb l'espectacle *Arlekina* de la companyia Cheval en Piste. Però la majoria de la gent que es mirava les evolucions dels assassins professionals i les seves màquines s'ho mirava com si fos això, és a dir, com si es tractés d'un acte lúdic, per passar l'estona. Bona feina de la premsa local que, moguda per «foscos interessos» (tan clars que no cal ni escriure'ls per no caure en el parany de ferir-los i que no em publiquin als seus papers), ha aportat el seu gra d'arena a l'hora de fer veure l'exèrcit com a amic, com a part del poble, bona gent en una paraula.

La tecnologia ha fet la resta. Que els ginys participants

en la parada només tinguin com a objectiu de les seves proeses i realitzacions tècniques l'eliminació del contrari en les millors condicions no és problema (eliminar vol dir matar en la frase anterior). O no ho sabíeu que l'objectiu que s'ha de matar acostuma a ser dolent, ximple, lleig, antipàtic i estranger? Així ho pinten les pel·lícules, l'*Informe Semanal* i el *Trenta minuts*...

I la tècnica?, què podem dir de la tècnica? La tècnica permet als avions aguantar-se aturats al cel... sembla impossible tot el que som capaços de fer els humans. Sí, humans, perquè els assassins professionals també han ensenyat com poden ser de bons i que se saben tirar a l'aigua pels seus i rescatar-los com fan a les pel·lícules. I tot això a Tarragona i de franc. Som uns afortunats, tenim un alcalde que no ens el mereixem.

Gràcies, senyor Nadal, per haver-nos permès gaudir de les darreres festes de Santa Tecla del mil·lenni tan ben acompanyats... i de franc, perquè em sembla que tota aquesta colla no cobraven res. Ja se sap, els bons contactes al Congrés dels Diputats i a la Comissió de Defensa o com es digui valen el seu pes en or. I vist que darrerament la seva figura fa goig de veure (vaja, que està de bon any), l'or deu pesar un munt. I si no es paga en or sempre es pot fer algun 'arreglo', que en això sempre s'ha mostrat molt docte.

El Punt, dimecres 6 d'octubre del 1999

Contra la guerra des de la Rambla de Tarragona

CADA DILLUNS, AMB UNA puntualitat que sorprèn per insòlita, de vint a trenta persones ens reunim, primer a la plaça de la Font i des de fa un mes a l'estàtua dels Despullats —els herois aquests del Julio Antonio del mig de la Rambla. Ens reunim a passar-hi fred, parlar, intercanviar opinions i mostrar el nostre rebuig a la guerra, al militarisme i d'altres temes que ens semblen fora de tota lògica humana, des de la pena de mort als Estats Units fins a la negació de la igualtat de les dones a l'Afganistan o la mort decretada per les multinacionals farmacèutiques contra els pobres de l'Àfrica amb la seva maleïda Llei de Patents.

Repartim pancartes contra la guerra i la complicitat del govern de la nostra ciutat amb l'exèrcit nord-americà (ja que de moment no coneixem ningú que sigui aliat dels altres exèrcits implicats en aquesta maleïda guerra). I ho fem amb el convenciment que no volem ser còmplices de cap mort. No ho vam ser dels assassins a les Torres Bessones ni al Pentàgon (un edifici, per altra banda, ple a vessar d'altres assassins i amics de la mort) i no ho serem a l'Afganistan ni a cap dels altres llocs que ara vulguin «netejar» per donar pas

al seu domini, sigui Palestina, Iraq o el País Basc. A la Rambla, hi reclamem la llibertat, la igualtat i la justícia, però no les volem ni duradora la primera ni infinita la darrera, sinó netes d'afegits mentiders que els amos de les paraules ens volen fer repetir per posseir-les i tenir-nos sotmesos.

La Rambla, sense Nadals ni Badies, sense assassins ni còmplices, esdevé un altaveu de la dissidència en un món cada cop més quadrat que va camí de convertir-nos en robots productors–consumidors sense criteri més enllà del necessari per triar entre una marca i una altra, un món del qual nosaltres en som el nostre tros més significatiu.

La Rambla de Tarragona esdevé, cada dilluns a les vuit del vespre, l'espai de la realitat, l'única que coneixem, una realitat que demana la pau i no vol la guerra i per això surt al carrer mentre el discurs únic de les televisions iguala pensaments i retalla diferents maneres de veure-ho. Tot i així, els vint o trenta que ens hi trobem només volem una cosa: que aviat, ben aviat, ja no ens calgui sortir al carrer setmanalment per dir el que tothom pensa des de casa seva, que la guerra no ha solucionat mai cap conflicte i que ara no serà diferent. Segurament, de la Rambla n'acabarà sortint una altra cosa i aquesta serà, no ho dubteu, positiva. Hi sou convidades i convidats.

El Punt, dijous 20 de desembre del 2001

El llegat de Joan Miquel Nadal

JOAN MIQUEL NADAL PASSEJA amunt i avall de la ciutat amb el somriure de qui se sent l'amo de tot el seu voltant. Ara amb polo, ara amb camisa. Mai no perd el somriure. Ell està al costat dels qui guanyen a la pel·lícula, a totes les pel·lícules, és el seu amic a Tarragona. Ha convertit la ciutat de la seva infantesa en «la seva» ciutat i això sempre agrada.

Passarà a la història com el gran alcalde que va inaugurar Tarragona... un munt de plaques i més plaques de marbre barat i lletres de motllo esculpides així ho certifiquen i seria de desagraïts no reconèixer-li-ho. Llàstima que el seu llegat no serà rodó, llàstima que nosaltres ens ocuparem de recordar —som així de dolents—, ara i adés, que la problemàtica presència de militars als carrers de Tarragona, la seva volguda conversió de la ciutat en un parc temàtic de cartró pedra i l'embrutiment de la vida ciutadana serà també conseqüència dels seus entestaments.

Tarragona, quan passin uns anys i les coses facin el seu curs —si no ho aturem abans— tindrà greus problemes amb la presència de 'marines' americans als seus carrers, tal com ja van tenir Barcelona, Nàpols i Palma de Mallorca. Aleshores, quan els botiguers ja no tinguin com a president el soci de la dona de l'alcalde (tot queda a casa), es queixaran de problemes d'incivilitat, d'ordre públic, d'espectacles desagradables pel

carrer... Tarragona haurà sabut triar un altre tipus de turisme, més cívic, més culte i, per què no dir-ho també, econòmicament molt més divers i rendible. Però els militars es quedaran perquè Nadal així ho va voler: els grans manaires tenen aquestes coses, manies que hem de pagar totes i tots. Els motius d'aquesta mania en concret i de la seva devoció pels assassins professionals dels Estats Units potser un dia o altre se sabran, però jo em quedo amb les ganes boges que té sempre el Joan Miquel de ser del costat de qui guanya.

Quedaran per al record les fotos que es va fer bevent cava a la plaça de la Font, content i ufanós perquè el conjunt monumental de la Tàrraco romana havia estat distingit per la Unesco com a Patrimoni de la Humanitat i ell, en qualitat d'amo i senyor, ho festejava. La ciutat estava contenta, tot i que, posant les coses al seu lloc, l'alegria s'hauria d'haver compartit amb la resta de la comarca, una entitat administrativa que al nostre alcalde no li deu fer el pes perquè la té bastant abandonada. Alguns vam respirar i ens vam alegrar davant les fotos, a més de per la designació, perquè la ciutat tindria una bona i nova oportunitat per no malmetre el que quedava del passat imperial romà i recuperar el que fos recuperable.

Passats una primavera i mig estiu desaprofitats a nivell del turisme de les pedres segons tots els indicadors, les darreres calors d'aquest agost ens han portat una nova remesa del que volen que sigui la normalitat tarragonina, la Rambla i els carrers plens de «patriotes pacificadors» (així els anomenen a les seves pel·lícules). I com que alguns no ens pleguem als interessos o desitjos del padrí i continuem apostant per una ciutat culta, lliure i neta, continuarem dient que de militars no en volem ni ara ni quan els problemes que porten associats es converteixin en notícia perquè ja no es puguin dissimular.

Diari de Tarragona, divendres 24 d'agost del 2001
El Punt, dijous 30 d'agost del 2001

Un cop publicat l'article El 'llegat de Joan Miquel Nadal', un seguidor nadalenc em va contestar molt agrament i jo li vaig recontestar això:

De Jordi Martí Font a Miquel Alegret Valldosera

ESTIMAT COMPANY ALEGRET, COM que no vull cansar els lectors ni els responsables d'aquest Diari amb una constesta quilomètrica que es veurien obligats a escurçar per respectar les seves pròpies normes, intentaré ser breu i anar al gra.

Primer: la meva carta sobre «el llegat de Nadal» no està escrita amb ràbia, sinó amb ironia. Si tu no l'has captada, què vols que hi faci, torna-la a llegir i esforça-t'hi.

Segon: la manifestació de què parles no la vam convocar la coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau sinó l'Ateneu Llibertari de Tarragona, que és una altra de les moltes entitats ciutadanes que no vol Tarragona convertida en base permanent d'assassins professionals, d'aquests a qui —segons tu— devem la nostra «prosperitat i bonança».

Tercer: si Nadal hagués fet tot el que tu dius que ha fet, no el blasmaria, l'adoraria com tu fas, perquè seria —no ho dubto— Déu fet home.

Quart: amic Alegret, si et creus tot el que els mitjans de

comunicació i les pel·lícules diuen, acabaràs lloant els teus opressors i odiant els qui som com tu. Llegeix però, sobretot, parla, coneix, camina i mira't la ciutat de dalt a baix. Vés als barris i mira't les coses sense manies, però desconfia sempre dels poderosos, perquè el seu poder és sempre —no ho oblidis— el poder que tu ja no tens.

I Cinquè: si realment creus que Tarragona i el món sencer el que necessiten és més cultura, benvingut al club. Aquest, precisament, és l'antídot contra totes les guerres, no els exèrcits.

El Punt, dimecres 5 de setembre del 2001

Fora assassins dels carrers de Tarragona!

Els assassins, per molt que siguin professionals, són assassins. Facin els seus crims a casa nostra o els facin a l'altra banda del món. Utilitzin mètodes rudimentaris o més tecnificats, són assassins. Són assassins els qui, obeint ordres o per iniciativa pròpia, posen o tiren bombes que malmeten la vida d'una, dues, tres o cent mil persones. Són assassins els qui, vesteixin bruts i llords o mantinguin una pulcritud enlluernadora en l'atuell, maten altra gent obeint els seus instints o les ordres d'altri. Són assassins els qui fan ofici de l'assassinat d'altres éssers humans i els qui només maten de tant en tant. Són assassins els qui maten entrenats per fer-ho de la mateixa manera que ho són els qui maten sense cap mena d'entrenament.

La premsa ens informa que els assassins obedients de la flota nord-americana estan de descans a casa nostra, a Tarragona, per reposar després de l'orgia de mort i destrucció que els ha portat a llançar 27.000 quilos de bombes damunt de l'Iraq. No un ni dos ni tres ni cent ni mil. No. Vint-i-set mil quilos. Vint-i-set mil quilos que han servit per assassinar (és aquesta la paraula que defineix el que fan els assassins)

més de 100.000 persones fins ara. Ells i els altres assassins de l'Iraq, els que es justifiquen en una lectura extrema de la religió islàmica.

Els assassins que passegen aquests dies d'hivern pels carrers de Tarragona van vestits de bona gent, somriuen, s'emborratxen, fan llargues cues davant de les botigues de menjar ràpid i dels prostíbuls de la ciutat i exhibeixen els seus cossos modelats per la Rambla, el Moto Club, la plaça de la Font o l'estació de Renfe. Però no són com nosaltres. Són assassins, professionals de la guerra que estan entrenats per matar altra gent, altra gent que són tan pobres o potser més que ells. Entre nosaltres, l'absoluta majoria de la població de Tarragona que mai no hem matat ningú ni volem fer-ho, i els qui —segons Nadal i la seva colla— ompliran les butxaques dels botiguers amb la seva presència hi ha una diferència fonamental. Nosaltres no hem trencat la barrera ètica que separa les persones dels assassins, per això els demanem que desertin, que deixin l'exèrcit, que deixin la guerra, que deixin d'obeir ordres que els porten a negar la seva part humana dia sí i dia també i es reinsereixin a la societat, al món de les persones normals, dels qui tenim l'ètica humana —en les seves més diverses formes— com a referent.

Soldats que veniu a Tarragona, deserteu de l'exèrcit que us allunya de la possibilitat de ser éssers humans com la resta.

Ciutadans i ciutadanes de Tarragona, mostrem el nostre rebuig a la presència d'assassins pels nostres carrers. Convidem-los a la deserció.

Ciutadanes i ciutadans de Tarragona, mostrem la nostra disconformitat amb la presència de vaixells de guerra al nostre port.

---

2 de desembre del 2004
Diari de Tarragona, dimarts 7 de desembre del 2004

Tarragona acull els empresaris 'necessaris per a l'assassinat'

Del 16 al 19 d'abril, Tarragona és la seu del 23è Simposi Internacional sobre Balística. Una trobada d'empreses, professionals, científics i tècnics que viuen i s'enriqueixen millorant l'efectivitat dels projectils que qualsevol exèrcit del món o particular utilitzen cada dia per rebentar el cap a l'enemic. A les bales ells les anomenen «productes» i la seva trobada sembla com la de qualsevol altra empresa, amb hostesses mudades, visites culturals, dinars de gala, prostíbuls a vessar... però els seus «productes» provoquen la mort violenta de milions i milions de persones cada any, amputacions, minusvalies, etc. El seu «producte» mata quan funciona bé.

Els 650 individus que visiten Tarragona tenen un ampli programa d'activitats per fer gràcies al Patronat de Turisme de Tarragona, que ofereix la seva col·laboració necessària per tal que es passegin i gaudexin de la nostra ciutat, de Barcelona o fins i tot del Delta de l'Ebre en una estada plaent que ve a demostrar un cop més com pot arribar a ser de cínic aquest Ajuntament de Tarragona governat per la dreta militarista de CiU i PP.

La trobada se celebra des de 1974, quan va començar

a Orlando, Florida. Des d'aleshores la colla d'empresaris necessaris per a l'assassinat han voltat món i s'han omplert les butxaques de guanys milionaris amb nous invents macabres però respectables perquè els fan amb corbata: armes de fragmentació, projectils supersònics i bales que ho rebenten tot si un té la mala sort de no estar de la banda de qui les tira.

Aquesta és la darrera escopinada de Nadal i la seva camarilla a les ciutadanes i ciutadans de Tarragona. Una escopinada que porta la marca de la ciutat que el «padrí» ens ha deixat: objectiu internacional de la guerra i del terrorisme; i lloc de descans de tota mena d'assassins respectables o d'empresaris «necessaris per a l'assassinat».

---

15 d'abril del 2007

DE PORCS I DE SENYORS

Reus, fes goig; fora Camdessus!

QUAN PARLEM DE LA pobresa al món, de la gent que es mor de gana, dels nens i les nenes que, en fotogrames impactants, ens amarguen la digestió mentre acabem de consumir el que el nostre sou ens ha permès comprar i gaudir, sempre pensem: «Pobra gent». Fixem la vista en la pantalla del televisor i ens sentim impotents: «El món està molt malament, està tot fatal i nosaltres —des de l'altre costat de la pantalla— no podem fer-hi res». La misèria passa davant els nostres ulls al costat de l'opulència i només ens assenyalen com a solució possible apuntar-nos a una ONG que no costi massa diners i que no suposi massa complicació per a la nostra vida, tan plena de dificultats però «moderna» al cap i a la fi.

Mentrestant, al nostre voltant, l'acumulació de riquesa en poques mans és escandalosa i ningú no hi diu res; més encara, el model social per imitar és aquest: ric, individual i triomfador. I perquè hi hagi triomfadors hi ha d'haver perdedors, i molts. Al costat de la riquesa més extrema s'hi instal·la la precarietat que arrosseguem tots els assalariats, consumint els productes a baix preu que els països perdedors d'aquesta guerra econòmica no declarada però sí patida ens venen: visca la vida Made in Xina! La guerra de la gana i de les malalties curables la pateix la població dels estats que no s'han sabut adaptar al model de producció capitalista,

basada només en el benefici dels amos dels mitjans de producció o —encara més asèpsia— dels accionistes majoritaris. Els pobres, però, continuen morint de gana i de malalties curables al Txad, a Somàlia, a Sierra Leona o a Sudan, els qui hi treballen són els esclaus de la globalització.

Bona part d'Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina viuen sotmeses a la pressió que suposa un deute extern que ha de ser satisfet per tal de sortir del pou, del vagó de cua de la història, mentre van abocant la seva gent a l'emigració com a única sortida, en molts casos, a la gana i a la guerra per a la qual nosaltres també els proveïm. I hi ha solucions per sortir-ne: les receptes econòmiques del Fons Monetari Internacional i el finançament del Banc Mundial. Ells proposen el mateix de sempre: acabeu amb qualsevol cobertura social i deixeu el pas lliure al mercat perquè aquest ho reguli tot i sigueu tan feliços com som nosaltres. La mentida ens la creiem a Europa i l'acceptem somrients, però a altres indrets del planeta això suposa directament l'esclavatge i unes formes de producció en què la fàbrica o el taller esdevenen presó fins que es converteixen en cementiri, on els camps passen a donar molt més del que produïen amb noves llavors transgèniques de dubtosa fiabilitat però de gran productivitat; el creixement desallotja els déus anteriors i fa tothom esclau de la multinacional de torn, convenientment rebatejada per no perdre credibilitat ni ser acusada d'esclavista a casa nostra. L'Europa del segle XIX i les seves condicions aberrants d'explotació es reconstrueixen amb l'agreujant que han passat cent cinquanta anys i la tecnologia, amb una administració humanista i no capitalista, possibilitaria una vida digna per a tothom.

Les multinacionals dissenyen les receptes econòmiques del Fons Monetari Internacional per mantenir el món compartimentat en zones riques i pobres i aconseguir així un efecte pervers, que és la por a la competència dels pobres de tot el món en la classe treballadora dels estats de la Unió Eu-

ropea, Amèrica del Nord i Canadà, el Japó i voltants. El nostre benestar es minimitza i és cada cop més desmantellat per les mateixes recomanacions —els seus desitjos són ordres— que possibiliten l'espoli de la resta del planeta. Així, com a conseqüència de la seva política econòmica imposada per la força de «l'única solució possible», el FMI possibilita l'esclavitud, la desaparició de l'entramat de protecció social (sanitat pública, escola gratuïta i habitatge...) i el canvia per la santíssima trinitat capitalista: privatització, privatització i privatització.

Dijous, Reus rebrà Michael Camdessus, expresident del Fons Monetari Internacional i autèntic gurú d'aquesta manera d'administrar les coses. Camdessus hi farà el paper a què ens té acostumats des que va deixar la direcció de l'organització criminal. Ara, es veu que ha vist una mica de llum entre la gran boira d'èxits que va viure al FMI i parla de la necessitat d'una economia «més social» i altres mentides que llueixen molt però que, venint de qui vénen, només sonen a mentides i a molta barra. Camdessus és un avi venerable entre determinats grups d'economistes, tot i que a Reus els qui l'han convidat no combreguen al cent per cent amb les seves idees, i jo me n'alegro. Durant el seu mandat al davant del FMI, la riquesa s'ha aplegat en cada cop menys mans, la misèria (malgrat no sortir per la tele) s'ha estès com mai i les multinacionals han passat a ocupar un paper absolutament decisiu en la vida de milions de persones; aquest no és un model massa «engrescador» per posar-se a defensar-lo, però tot i així és el que ell va tirar endavant mentre dirigia el Fons.

Si veieu una altra imatge televisiva amb infants famolencs i penseu que no hi ha res a fer, no em vingueu amb ximpleries: els éssers humans som els únics que podem evitar que la pobresa, la precarietat, la fam i la misèria continuïn sent les cartes de presentació d'aquest planeta. Camdessus no és un més. Tot i la seva pinta d'avi tendre, és

un dels culpables directes d'aquesta situació i a Reus, com a mínim, li podem dir que no el volem, ni a ell ni al model que ha defensat i aplicat durant tots aquests anys, que hi ha un altre món possible i que nosaltres, totes i tots, en la nostra diversitat, el portem al nostre cor, que com tots els cors del món, batega a l'esquerra i es reconeix en el contingut de paraules com llibertat, solidaritat i igualtat, no necessàriament per aquest ordre però sí les tres alhora.

Diari de Tarragona, dijous 7 de juny del 2001
El Punt, divendres 8 de juny del 2001

El Guillermo i la Cimera de Barcelona

Al Diari de Tarragona del dilluns 4 de març, el senyor Salvador Guillermo, que firma com a director d'Estudis Econòmics i Fiscals de Foment del Treball, feia una breu i concisa valoració del que serà la cimera de caps d'Estat de Barcelona dels propers 14, 15 i 16 de març a Barcelona. Parlava, com qui no diu res, dels continguts que els caps dels estats de la UE vénen a aprovar a Barcelona, és a dir, allò que gairebé ningú no veu amb tanta expectació sobre el fum del gas lacrimògen i que ens afectarà a totes i tots.

Guillermo deia en el seu article que la Cimera perseverarà en l'objectiu d'estabilitat macroeconòmica, «sense que pugui quedar aparcat per interessos nacionals particulars». Ja hi tornem a ser, retòrica ultraneoliberal que avantposa la butxaca dels multimilionaris als serveis que l'Estat del Benestar ens proposava fa uns anys a les treballadores i treballadors per compartir una miqueta de no-patiment, seguint les teories sobre l'Estat del benestar de socialdemòcrates. Ara, en temps de triomf total del capitalisme global, el benestar s'ha fos i ja només es refereixen i volen l'estabilitat dels rics de veritat en la seva riquesa.

Podria parlar de gairebé totes les línies de l'article, però n'hi ha unes que em fan una mania especial, per dir-ho

suau. Són les que es refereixen a la intenció de convertir els treballadors i les treballadores en ninots que els empresaris puguin fer anar quan, com i de la manera que vulguin, com si més que persones que treballem fóssim màquines o objectes d'usar i llençar (flexibilitzar el mercat del treball ho anomenen a la tele). El Guillermo aquest diu que «el procés de globalització comporta la necessitat de flexibilitzar encara més els mercats de factors productius, especialment el mercat de treball, per fer front a la major sense drets (ni vacances, ni baixes per malalties, ni indemnitzacions per acomiadaments, ni jubilacions) que diuen que ens fan poc competitius». I si algú vol algun d'aquests drets bàsics, que s'ho pagui, que per a això ja tenen muntades les empreses que ens espremeran una mica més, sense fer sang, això sí: mútues, bancs, caixes i, sobretot, molta por de quedar-nos al carrer a la mínima protesta. L'acomiadament, per exemple, el volen tan barat que sigui, al cap del camí, gratuït (tot i que l'anomenaran lliure perquè tothom hi estigui content). Així volen convertir la precarietat en norma d'aquesta economia que el Guillermo diu que ha de ser «segura» per a les multinacionals.

Aquesta no pot ser la nostra Europa, la de totes i tots. Aquesta no pot ser l'Europa social que tant hem reclamat. Estan construint l'Europa de les multinacionals i dels rics, dels poderosos que no dubten a gastar-se milers de milions per assegurar que la dissidència, és a dir, qui encara ens atrevim a pensar i a actuar en conseqüència, sortim al carrer a reclamar els vells eslògans de la Revolució Francesa, però ara de veritat; ens volen sords, muts i cecs. El del Foment del Treball diu el mateix que deien els seus antecesssors en «tan noble institució»: als pobres, colleu-los ben fort, lligueu-los ben curt; i als rics, deixeu-los el camí lliure, que ells ja s'encarregaran de guanyar més i més diners i fer gran el país (país, el seu, el país de la seva butxaca).

El seu sistema, però, continua tenint un petit problema,

i és que necessita treballadores i treballadors. I nosaltres, tot i que fan tot el possible perquè no sigui així, continuem tenint, a dins del cap, cervell per pensar i, al voltant del cor, cos per actuar.

Els amics del Guillermo a Barcelona podran aprovar el que vulguin —o no—, però el moviment contra l'Europa del capital continua creixent i la globalització del capitalisme cada cop troba més resposta allí on vol fer exhibicions. A Barcelona, també serà així.

Guillermo, en el seu breu article, parlava de la seguretat de la macroeconomia i nosaltres parlem de la seguretat en la vida de totes les persones. La seguretat de no passar gana, la seguretat de no dependre de l'humor de l'amo per treballar, la seguretat de menjar menjar i no especulació alimentària, la seguretat de no morir si no es viu en segons quins llocs del planeta, la seguretat de tenir casa si en sobren, la seguretat que els ingressos no condicionin ni la salut ni l'educació ni la vida mateixa, la seguretat que demà no serà pitjor que avui... Perquè la seguretat ha de ser per a les persones, per a totes les persones, no per als beneficis de les multinacionals, i cada cop som més els que ho pensem, malgrat ens intentin robar les paraules, malgrat ens vulguin arrabassar la vida, malgrat ens vulguin fer viure només per treballar i per mirar la tele.

---

12 de març del 2002

Hi ha un altre sindicalisme: CGT

En l'edició del *Diari de Tarragona* del passat dimarts 25 de juny, un senyor que signa Alberto Vicente Colomer escriu una carta amb el títol «Desengaño de los sindicalistas». A la primera part de la carta no hi tinc res a dir, perquè a banda de l'anècdota, penso gairebé el mateix: UGT i CCOO són part necessària del sistema de dominació, del sistema capitalista. Amb la segona, no hi estic d'acord. El Vicente diu que darrerament ha vist moltes banderes de la CNT, i jo el rectifico que les banderes a què es refereix no són de CNT sinó de CGT, una organització que té el mateix origen que els que es diuen «nacionals» amb la seva N però que té una trajectòria diferent i diferenciada, tot i coincidir en moltes coses i també en els colors.

Diu que lluitem durament pel nostre patrimoni sindical a la Rambla Nova de Tarragona i vull dir-li que això només ha estat el començament i que ara sí que anirà de bo, tot i que el que defensem és la concessió d'una cosa «material». Diu l'Alberto Vicente que no ens ha vist lluitar pels drets dels immigrants, per la Safiya ni per Saro Wiva, assassinat per Shell... doncs jo li diria que obrís els ulls i potser ens veuria, perquè hi som. De la mateixa manera que el Vicente no ha vist que la lletra del mig de les nostres sigles és dife-

rent de la de CNT, tampoc ha vist el que és evident. En els darrers anys, cada lluita per la dignitat, per la igualtat i la justícia ens ha tingut a nosaltres, dones i homes de la CGT, al mig. Moltes vegades sense les nostres sigles (perquè no ens agraden els altars ni els sants), com en la lluita dels immigrants, però sempre donant tot el nostre suport a les lluites per la igualtat, la llibertat i la justícia (les reals, no les d'anunci de la tele).

Ja ho sap, a vostè no el volem veure a cap manifestació fins que no obri una mica més els ulls i triï. I quan triï no cal que triï un sindicat, però faci-ho, encara que sigui anant per lliure. Triï i passi a la resistència, que allà ens trobarà a nosaltres, al costat, donant-li tot el suport de què som capaços, estimulant el pensament crític, construint un futur que, no ho dubti (tot i la cançó de Neil Young), serà millor i no inclourà sindicalistes de parar la mà i cobrar, un futur que no inclourà lladres d'il·lusions de la classe obrera que li han fet associar (equivocadament, crec) sindicalisme a les sigles de CCOO i UGT.

25 de juny del 2002

Lear és una presó

SEGONS DIUEN LES AGÈNCIES de notícies, a més dels 1.200 treballadors de què parlen tots els mitjans informatius del país, un total de 102 persones tancades a les presons de Lleida i Tarragona es veuran afectades per l'anunciat tancament de la planta que Lear Corporation té a Cervera. Els presoners estan treballant actualment per a la multinacional Lear a través del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, ja que la descentralització de l'empresa comporta precisament això.

L'exemple dels presos és un extrem, però el més fotut és que és real i, malgrat tot, no es tracta d'una situació que passi en una república bananera ni res d'això. És la Catalunya pujolista —no crec que canviés massa la situació si aquest fos un país maragallià—, que utilitza els presos per a incrementar la producció de les multinacionals que volen fer del país la seva terra de provisió. Tot i així, finalment, la multinacional acaba decidint que se'n va a Polònia o a qualsevol altre país on els drets sindicals, socials i els nivells de vida no permetin als treballadors i a les treballadores de plantejar-se si volen o no treballar a canvi de sous de misèria (de noranta mil pessetes al mes es parlava quan la multinacional va decidir tancar a Cervera). L'empresa, ja se sap, sempre és més radical i demana sous més baixos i condicions pitjors

—no importa quines siguin les que hi hagi de referència—, perquè voler contractar algú amb menys drets que un pres a l'Estat espanyol de l'any 2002 equival a demanar esclaus.

Potser els estats s'haurien de replantejar les normes de l'Organització Mundial del Comerç, que no posa traves als productes produïts sota règims d'esclavitud encoberta o real. I que consti que l'Estat és, per a mi, només una part del problema, però per a la realitat que se'ns va destapant, el món que dibuixa el món de l'Imperi de les multinacionals és pitjor que qualsevol de les previsions que les utopies socials de totes les èpoques es van atrevir a dibuixar com a enemic a batre. La realitat del capitalisme global supera, sempre per la dreta, totes les previsions que els que s'imaginaven el futur es van atrevir a fer... i continua fent-nos retrocedir cada cop més a totes i a tots.

Hem d'acabar amb la fàbrica-presó que sempre s'ha posat com a enemic, però cal acabar també amb la presó-fàbrica real que els pitjors malsons ens han construït com a realitat ara mateix. Els 102 interns que actualment fan treballs per a la Lear de Cervera no estan contractats per l'empresa però deixaran de rebre les comandes de la multinacional nord-americana i això és, diuen, un gran problema, no fos cas que es posessin a pensar i pensessin que la presó només mereix, com a futur, l'abolició. Quin problema, llavors, no?, per als abanderats de la llibertat formal... de mercats i de tràfic d'esclaus, no?

---

14 de febrer del 2002
Diari de Tarragona, dissabte 16 de febrer del 2002
El Punt, diumenge 24 de febrer del 2002
El Triangle, número 572, 25 de febrer del 2002

Port Aventura: destruir la realitat per crear parcs temàtics

VIURE EN UN MOMENT alguna cosa que passi realment és, i serà cada dia més, una de les experiències més reconfortants que podrem experimentar els éssers humans en el temps present. Reconfortant perquè ens ajuda a creure o pensar (mai amb la total seguretat que ens agradaria a les persones més curioses) que vivim i no només ho estem simulant. I és que, ja ho diuen els diaris i les cadenes de televisió, vivim o estem en el temps de la realitat virtual. Allò que passa ho sabem massa sovint a través de mitjancers que treballen per manipular (i aquesta no és necessàriament una paraula negativa) la informació que ens arriba sobre fets, esdeveniments i moments que altra gent ha viscut. Alguns cops, aquesta virtualitat ens afecta molt més de prop i encara ens confon més, ja que la realitat que nosaltres hem viscut se'ns presenta com a informació sobre ella mateixa que acaba transformant o canviant el sentit de la nostra pròpia realitat. I en el regne de la confusió, mana qui té més mitjans de control de l'explicació de la realitat. Mitjans d'incomunicació-desinformació? Sí, però no només, cal parlar també d'altres «amos de la realitat».

La cultura és la simulació

Fa uns mesos, es va fer pública una notícia (i només per això ja ens caldria dubtar que el que s'hi explicava fos cert) que deia que un dels llibres de text dels utilitzats en els instituts de Catalunya havia estat denunciat perquè feia propaganda del parc temàtic Port Aventura. Segons sembla, el llibre en qüestió, adreçat a explicar els continguts de l'assignatura «Civilitzacions del món», coincidia en els seus apartats amb les grans àrees temàtiques de Port Aventura. Així, les grans civilitzacions del món haurien estat, segons el llibre, la Polinèsia, la Mediterrània, la Xina, Mèxic i el Far West, les cinc àrees temàtiques del parc citat.

No, no us cregueu que es tracta d'una mentida o d'una exageració. He tingut el llibre a les mans i realment existeix. Les noies i nois de Catalunya han d'estudiar una assignatura als seus instituts que quan parla de civilitzacions oblida totes les cultures africanes, les cultures europees del nord, les d'Amèrica del Sud, bona part de les asiàtiques i tot allò que els ideòlegs del parc temàtic en qüestió es van deixar d'incloure dins del seu negoci. Realment, fa esgarrifar. El mercat, les entrades i el consum que es produeix a Port Aventura han engolit tot allò que no generava negoci immediat, és a dir tot allò que no cabia al parc, però alhora han transformat la visió de milers i milers de noies i nois a través d'un llibre que conté una informació sobre la realitat mediatitzada a través d'uns interessos de mercat concrets, els d'Universal Port Aventura, res més que una empresa.

La realitat d'allò que expliquen també està esporgada, només faltaria. Perquè un parc d'atraccions utilitza l'excusa de la realitat per tal de crear la fantasia de creure que amb els diners la diversió ens és assegurada a tots els indrets del món que estan sota control, dins del nostre imaginari restringit, reduït i, sobretot, petit i esquifit de les poques hectàrees que

han condicionat per tal que consumim a gust.

No obstant això, la menjada de cap és tan considerable que les treballadores i treballadors que venen la seva força de treball i les seves hores de vida a canvi de diners al parc ho fan, en una majoria de casos, amb un somriure d'orella a orella (així ho exigeix el contracte de treball que signen per començar a treballar, això sí, sense que es vegi massa forçat, —això també ho diu el seu contacte). Cal estar contenta per treballar a la «fàbrica de somnis i d'història», al parc temàtic de Port Aventura o a qualsevol altre. Les sol·licituds de trobar-hi un treball fan munts de paper i molta gent hi busca una feina pensant que hi viurà en un somni constant, en una felicitat prolongada en el temps. La realitat, amb jornades esgotadores, un control constant tant d'indumentàries com de posats, el sou baix i les condicions en general supervisades per CCOO i UGT com a garantia d'explotació democràtica, aviat canvien les percepcions que a priori s'havia fet molta gent. Això sí, no val a queixar-se; el Departament de Premsa treballa vint-i-quatre hores al dia per cuidar la imatge de la felicitat.

Volen els somnis

Sense anar massa lluny en l'espai, ara mateix s'està presentant la possibilitat (molt avançada) de construir un altre parc dins de la demarcació de Tarragona, concretament a la Conca de Barberà, a Montblanc. En aquest cas, no es reconstruirà el món sense impureses que no facin bonic sinó que els agraciats seran uns milers d'aus salvades del diluvi universal del desarrollisme en una macroinstal·lació que reproduirà els hàbitats de milers i milers de moixons dels cinc continents. Curiosament, el parc temàtic de les aus (molt ecològic diuen els diaris que es publiquen a la zona i les televisions que tot ho saben i ens ho fan saber), a part d'ocupar una extensió considerable, estarà ubicat a la mateixa comarca que està a punt

de ser devastada pel pas de la via del Tren d'Alta Velocitat amb l'únic inconvenient aparent que el traçat no sigui ben bé del gust dels alcaldes dels municipis afectats (o agraciats segons la premsa). El parc temàtic farà, doncs, la seva funció recarregant el cinisme amb què des del poder se'ns acostuma a tractar a les persones que no ens pleguem als seus desitjos completament.

Sembla com si el seu discurs, des dels llocs de comandament, digui que la Conca de Barberà és una merda i per a això no importa massa la destrucció a què l'aboqui la línia recta, rectíssima, del traçat del TAV perquè el seu paisatge no pot reportar beneficis a cap multinacional. En canvi, els moixons del món bé es mereixen un racó on els poguem anar a veure abans no els eliminem totalment dels seus hàbitats naturals a causa d'alguna part dispersa del progrés i el creixement; un lloc, evidentment, on es pugui cobrar entrada. A més, la concentració impedeix i evita els incòmodes viatges a països que el màxim que se'ns ocorre dir-ne és que són exòtics, tan exòtics, com a mínim, com se'ns mostren a Port Aventura.

La natura, per ella mateixa, no és prou productiva. Cal fer-ne un negoci perquè prengui consistència i ens sigui interessant, perquè mereixi la pena de pagar una entrada per veure-la. Un cop fet això, als tòpics cal saber-los fer jugar el seu paper. Si la gent vol far west, que prengui far west; si Mèxic, que prengui Mèxic; això sí, sense gaires complicacions, no fos cas que s'acostumessin a pensar. Els pistolers són tots John Waine i els mexicans dormen sempre davall del seu barret a l'entrada de la cantina.

Estendre els tòpics com a realitat, mercantilitzar la natura i negar-ne cap utilitat més enllà de l'econòmica, més enllà del mercat. Construir un mirall de realitat perfecta, sense problemes ni tensions: «per a això ja hi ha la realitat!». Aquesta és la intenció de les multinacionals, aquesta és la intenció de qui detenta el poder.

Encara que només sigui per termes i conceptes tan passats de moda com la veritat, cal lluitar contra ells i treure a la superfície la realitat que substitueixen per parcs temàtics, sinó acabarem creient que la realitat virtual és la vida, i això sí que no.

La Lletra A, número 57, juny del 2000

Aznar i Cabré toregen a la plaça

DONCS SÍ, ENGUANY ELS empresaris del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre (de la província de Tarragona que diria el seu cap —i mai més ben dit— Sebastià Cabré) han decidit anar a afartar-se a la plaça de toros de la ciutat en la que per a ells és la nit més important de l'any: la Nit de l'Empresari.

Així, entre canapè i canapè, les instal·lacions de la Diputació de Tarragona (estaria bé que algú ens informés dels tractes que la institució pública ha fet amb aquesta organització privada per deixar-los-les) acolliran la crema de la crema de l'empresariat de la zona per, entre altres coses, acabar de convèncer-los a qui han de votar... Entre elles i ells es repartiran premis i distincions sobre quin ha aconseguit l'exercici més «brillant», quin ha estat el més «emprenedor», quin ha estat el més «ecològic» i fins i tot —que en són d'enrotllats!— quin ha estat el que ha reduït més els accidents a la seva empresa.

Enguany, a més, demostrant una magnífica sensibilitat amb la ciutat de Tarragona i la majoria dels seus ciutadans —que vam sortir al carrer encara no fa un any per dir no a la guerra de l'Iraq en la manifestació més gran de la història de la ciutat— el Cabré ha convidat el senyor, per anomenar-lo d'alguna manera, José María Aznar. Visca la

coherència i la sensibilitat exquisida del cap dels acumuladors de plusvàlua i més!

Si la celebració empresarial fa riure per no dir-ne una de més grossa —i disculpeu-me però és que tinc el riure fàcil— la invitació al màxim responsable de la participació d'aquest tros de món en una de les barrabassades més fastigoses dels darrers temps: la invasió, destrucció, ocupació i privatització de l'Iraq, fa plorar.

Cabré i Aznar coincideixen en tantes coses que entenc l'alegria del primer quan diu que finalment han aconseguit que el màxim representant de l'Estat (el rei no té decisió ni veu pròpia, segons la Santa Constitució), el més dretà, ultraliberal, espanyolista, autoritari, militarista i fonamentalista catòlic des que Franco va morir, visiti la nostra ciutat per sopar davall d'una carpa que algú ens hauria de dir, també, qui pagarà.

El dimecres dia 5, la plaça de toros s'omplirà de gent que viu de la feina dels altres, de gent que parla de «recursos humans» i de «flexibilització» per parlar de la vida de les persones que no necessitem tant per viure però a qui tampoc ens agrada que ens prenguin el pèl. Que els vagi de gust el sopar i la Nit, tot i que no estaria de més que algun toro despistat els fes pair bé el tec amb una bona correguda... fins i tot alguns potser ho trobarien 'fashion' o alguna altra paraula d'aquestes que no vol dir res i es coben a la dreta de qui mana, sempre a la dreta.

A l'altra punta de la ciutat, la mateixa nit a la mateixa hora, una convocatòria no subvencionada per cap ens públic amb l'única premissa de la dignitat com a moneda de canvi i amb el suggeridor títol «Per sopar no cal ser ric» posarà els punts damunt les is sobre què en pensem, els i les altres, sobre la nit, el sopar, el Cabré i l'Aznar, que per sopar no cal ser ric.

Diari de Tarragona, 11 de novembre del 2003

Reconeixement a la sindicalista Teresa Fortuny

A LA TERESA FORTUNY el Ple de l'Ajuntament de Reus li va atorgar, el passat divendres 3 de desembre, una menció honorífica municipal. Teresa Fortuny ha estat la secretària general de Comissions Obreres al Baix Camp durant els darrers anys i és una lluitadora íntegra, constant i tenaç, allunyada de les martingales que altres dirigents del seu sindicat han convertit en els darrers anys en «una altra» marca de la casa.

Però la concessió de la distinció no va comptar amb l'aprovació total dels grups de la casa gran. Així, els membres del Partit Popular es van absentar durant la votació perquè diuen que la Teresa va ser una de les participants en els aldarulls del Centre de Lectura durant la visita del Fernández Díaz en els moments que el Partit Popular ens volia portar, petés qui petés, a la guerra. Els altres discordants, els de CiU, es van abstenir en la votació perquè la gestió de la sindicalista al capdavant de CCOO «tenia ombres» i en algunes ocasions la Teresa havia fet protestes davant de cases privades de membres del mateix grup municipal.

És lògic que la dreta no reconegui la lluita contra la guerra perquè són uns militaristes fins al moll de l'os i per a ells la mort de milers de persones en defensa de qualsevol

bestiesa és justificable i fins i tot heroica quan els morts vesteixen uniforme militar. És lògic que la dreta no reconegui la lluita sindical més enllà dels mínims que un estat de dret qualsevol atorga als sindicalistes i els amoïnin que els conflictes es visualitzin malgrat els creïn ells i les seves conseqüències siguin l'atur i l'exclusió. Ens voldrien callats, ben callats i amb les mans plegades, però en som molts que, com la Teresa Fortuny, lluitem per un món sense guerres i sense opressió de classe i per això trobem lògic que la dreta s'amagui o s'abstingui quan del que es tracta és de distingir qui ha lluitat per aquests objectius.

Des d'aquí, la meva més sincera felicitació a la Teresa Fortuny i als qui des de l'Ajuntament de Reus han apostat per reconèixer la lluita sindical d'una dona exemplar en el seu àmbit. I als altres, que s'hi posin fulles.

I la setmana que ve parlarem de l'Ortiz.

Dilluns, 29 de novembre del 2004
El Punt, dimecres 1 de desembre del 2004

Depurar les responsabilitats a Expert

A LES TRES DE LA TARDA del dimarts 20 de juliol, el Govern Zapatero podria haver fet pols un altre rècord d'igualació amb l'extrema dreta del PP. En només uns mesos, el pitjor talant del nou govern de l'Estat —per implicació en els fets o per por a buscar-ne els culpables— pot haver tret la seva pitjor cara en forma de Guardia Civil amb les porres a la mà pegant les treballadores i els treballadors indefensos per trencar una protesta informativa contra un Expedient de Regulació d'Ocupació a Expert de l'Arboç i, de pas, qui es posés per davant.

Les companyes i companys de CGT d'Expert estaven concentrats davant de la seva empresa impedint que els amos de la fàbrica s'emportessin les màquines a un altre lloc i deixessin més de trenta persones sense feina estable i un munt més sense feina precària al Baix Penedès, alhora que informaven altres treballadors d'ETT de la situació de l'empresa. Set números de la Guardia Civil van entrar envoltant dues treballadores d'ETT que es van entestar que volien treballar (i el seu dret tenien, però ningú no els l'havia negat); un munt més de treballadores i treballadors també d'ETT havien girat cua en veure el galdós paper que els traficants de mà d'obra els volien fer jugar.

Però dues treballadores d'ETT es van fer «protegir» per la Guardia Civil. I els números van entrar al tancat de la fàbrica trencant la resistència pacífica dels treballadors i treba-

lladores a cops de porra, sense utilitzar ni una sola paraula, amb l'únic llenguatge dels cops, uns cops que es van concentrar preferentment en el company Pedro Duque, secretari general de la CGT del Baix Penedès. El van encerclar i es van dedicar a pegar-li tant com van poder, això sí, per acusar-lo posteriorment de resistència a l'autoritat i agressió contra aquests números. Hi havia més de trenta testimonis i cadascun em va donar la mateixa versió: «els guàrdies civils no han dit res, han pegat sense ni tan sols preguntar, semblava que tenien els objectius molt clars». Duque se'n va anar sagnant i emmanillat i dos companys més en ambulància, alhora que una colla d'ells eren atesos als centres sanitaris del voltant.

La Subdelegació, a preguntes del nostre sindicat, va deixar clar que no havia donat l'ordre de carregar i que a les quatre de la tarda ni tan sols sabia el que havia passat. La direcció de la fàbrica, a preguntes del Comitè d'Empresa, també es va rentar les mans.

Aquesta agressió no es pot consentir. Això és violència pura i dura contra treballadores i treballadors desarmats i indefensos i si la Subdelegació del Govern socialista vol tenir un mínim de credibilitat a partir d'ara ha de depurar responsabilitats, buscar qui va donar l'ordre, apartar-lo del servei i iniciar una investigació que aclareixi qui ha estat el comandament que ha decidit acabar amb la violència de l'exèrcit una lluita sindical, com en els pitjors temps de la dictadura franquista, com en els pitjors temps del malson feixista.

Dimecres, 21 de juliol del 2004
El Punt, divendres 23 de juliol del 2004
Més Tarragona, dilluns 26 de juliol del 2004

El sopar de l'Empresari de Reus, presidit pels prínceps d'Espanya, una mostra del que no volem —Qui deia que les classes ja no existien?

DIVENDRES 4 DE NOVEMBRE, la ciutat de Reus va viure una festa monàrquica i empresarial com feia anys que no es veia per aquestes terres. I és que aquestes, de terres, que van ser tripartites abans d'hora, sembla com si ara ja es projectessin en el 'posttrip' i tornessin a avançar-se al món principatí agermanant poder públic i privat a major glòria de la monarquia successora de Franco.

La festa, de fet, havia començat al matí a Tarragona, als jutjats de l'eterna competidora, que per no quedar-se enrere en la celebració va acollir les acusacions que gent de mal viure —de la CGT, és clar— havien fet contra gent de bon viure —de la Cepta, també és clar— per haver-se quedat els mobles que els treballadors tenien al seu local quan, ajudats per la Policia Nacional i el seus amics del Sindicat Vertical modern, els empresaris van decidir okupar-lo legalment i ampliar el seu patrimoni al centre de la capital. Finalment, els patrons no van acudir al·legant que estaven molt enfeinats amb el sopar reial. Un suggeriment: el dia que us

cridin a declarar acusant-vos d'haver-vos embutxacat alguna cosa que no és vostra, no hi aneu dient que teniu sopar amb un amic qualsevol o molt noble i ja veureu com també anul·len el procés fins que us vagi bé... ja ho veureu.

Donada la seva transcendència informativa, els rics van retransmetre el seu acte privat per la tele i jo m'hi vaig abonar l'endemà per veure què deien.

Depriment, patètic, lamentable, caspós i, per què no dir-ho, una mica trist també. Els discursos, més aviat fluixets i amb poc contingut. El Pérez i el Maragall encara, tot i que la història de Reus que va explicar el primer obviava el caràcter avançat i progressista de la ciutat més enllà de la referència puntual a Bartrina, de forma que la seva «història» va semblar treta de la que va dirigir el Pere Anguera fa un temps: només apta per a rics, la d'Anguera pel preu i la del Pérez per la tria. El Maragall va ser breu i concís, va demanar l'Espanya plural i de passada va felicitar els empresaris i les majestats... i poca cosa més.

El president de la Cepta, Sebastià Cabré —ara ensopego ara m'aixeco—, va fer el mateix discurs que cada dos o tres setmanes escriu a la premsa tarragonina: els empresaris són tan imprescindibles i esforçats que s'ho mereixen tot i més, són tan bons i treballen tant... i tot en espanyol, és clar, perquè per això estem a Espanya i per això han vingut els prínceps —d'Espanya. Per cert, els diaris de la zona no li van fer massa cas tot i ser l'organitzador del sopar, potser pel tracte dispensat als periodistes, reclosos en una habitació una bona estona perquè no entorpissin la posada en escena dels figurants.

L'Antoni Pont, cap de Borges i molt estimat pels okupes de la Hamsa per demanar-ne el desallotjament i aconseguir així el solar gris que va deixar l'enderrocament de l'històric centre social barceloní, va deixar anar el seu masclisme interior —respectable com totes les desviacions dels qui xerren amb la butxaca plena— felicitant el seu príncep

per «haver triat tan bé» la seva dona. Ella es veu que no va triar res, que només es va deixar «triar»... El públic va deixar anar un somriure discret.

I el Príncep... i el Príncep... El Príncep dels espanyols, el príncep dels empresaris, protagonista de milers i milers de pàgines de la premsa pel sol fet de ser fill d'un senyor a qui Franco va triar per succeir-lo en la cara de les monedes de duro i cinc duros, va xerrar en català i els va tornar a lloar. «Que si patatín, que si patatan», que si són tan imprescindibles que no sé què faríem sense ells... vaja, que divendres a Reus donava gust ser empresari i sentir-se tan imprescindible.

Fa uns mesos, el president de la Cepta, en la seva columna a la premsa local, escrivia que les classes socials no existeixen i insistia sobre el fet que els que reivindiquem el contrari estem fora de la història. Nosaltres, que mirant-nos la realitat que vivim cada dia tenim ben clar que les classes existeixen i hi ha gent que s'esforça dia sí i dia també per mantenir-les amb organitzacions com, per exemple, la Cepta, vam tenir una molt bona ocasió, divendres a Reus, de visualitzar-ho. Les classes socials existeixen i els de la classe burgesa, els empresaris que viuen de la plusvàlua que els genera la nostra feina, tenen al seu costat tot el poder de les administracions, tot el poder de la policia, tot el poder de la premsa...

Són aquí entre nosaltres però, tal com diu Llach, «i nosaltres on som?...». Mil cinc-cents empresaris es van reunir al Palau de Congressos, mil persones més els van anar a ensumar el perfum i a aplaudir-los i només 400 vam menjar coca amb recapte de la Serra d'Almos i vi de Batea a la plaça del Prim en un acte contra el formol d'adhesió antimonàrquica. Ens toca a nosaltres, els que vivim del nostre treball, els que no especulem amb el sòl, els que volem la vida plena que la precarietat que ens ofereixen ens nega, els que preferim la fraternitat a la violència estudiada dels professionals

de la porra, de canviar-ho. Ens toca a nosaltres no ser només convidats de pedra o cambrers en el banquet dels rics i poderosos, ens toca a nosaltres dir-los que som la majoria i que, a més, ho sabem. L'any que ve ells hi tornaran i nosaltres també, fent créixer l'organització de les treballadores i els treballadors, fent créixer la xarxa per la democràcia real, fent créixer la societat sense classes i tenint clar que un altre món és possible, ara i aquí. Que som multitud i no només massa.

A part: per cert, algú em podria explicar a quin sopar van anar els secretaris generals de CCOO i UGT divendres a la nit i quins dels seus afiliats ho van decidir?

Dimecres, 10 de novembre del 2004
Més Tarragona, dijous 11 de novembre del 2004

La vaga del metall, una lliçó d'unitat de classe

DES DE LA CONFEDERACIÓ General del Treball donem ple suport i participem amb totes les nostres forces, que evidentment no són les mateixes que les dels majoritàriament subvencionats, en la vaga del sector del manteniment i muntatge a la demarcació de Tarragona. Les seccions sindicals de la CGT, les afiliades i afiliats anarcosindicalistes, des de les assemblees de delegats, de treballadores i treballadors, van deixar sentir la veu de la CGT els dies abans de la vaga i ara mentre aquesta es desenvolupa.

Com era previsible, davant l'èxit rotund de la convocatòria, alguns mitjans de comunicació —no tots, per sort— han començat a fer valoracions en titulars i articles dient que les pèrdues per al sector són milionàries en euros i serien multimilionàries si fos la pesseta la moneda en què s'expressessin.

«Les pèrdues són multimilionàries, però per a qui treballa, també ho han estat durant molts mesos».

Això és així, les pèrdues ara són multimilionàries, però les pèrdues, per a qui treballa, també ho han estat durant molts mesos i fins ara mai cap mitjà de comunicació ha fet un titular en el sentit de dir que les treballadores i els treba-

lladors del metall han tingut pèrdues multimilionàries en el total dels seus salaris com a conseqüència de la tancada en banda de la patronal Apemta a negociar.

Quan una vaga aconsegueix el cent per cent de seguiment, amb la totalitat de les representacions sindicals implicades i l'absoluta majoria de treballadors a favor, la patronal s'hauria de preguntar, més enllà de comptar les pèrdues i omplir les redaccions dels mitjans de comunicació amb amenaçes i amb advertiments contra els organitzadors, què és el que ha fet tan malament perquè la part del treball se li giri de banda.

Segurament, la vaga portarà a reflexionar l'empresariat (o potser no), però a qui de ben segur que ha portat a reflexionar ha estat a la part obrera, a la nostra classe. Un cop més, s'ha demostrat que continuem sent imprescindibles per fer funcionar les fàbriques, que som els únics necessaris per tirar endavant la producció, que quan ens unim les nostres lògiques reivindicacions han de ser escoltades, fins i tot per les orelles que no hi volen sentir.

I un cop sentit el missatge, el que cal és rectificar per part de la patronal ara que ja hi ha hagut vaga però encara s'hi és a temps.

Més Tarragona, dilluns 23 de juny del 2004
El Punt, divendres 25 de juny del 2004

Vergonya pública, Correos a Tarragona

L'EMPRESA PRIVADA CORREOS —cal puntualitzar-ho perquè molta gent continua pensant que es tracta d'una empresa pública— ha acomiadat el seu treballador al centre de Tarragona Carles Icart Jordà. L'ha acomiadat sense cap mena d'excusa, per la cara que es diu, sense cap mena de raó. Bé, de «raons» sí que n'hi ha però són repugnants per considerar-les «raons» del seu acomiadament. El Carles Icart ha interposat tres demandes, que ha guanyat, contra l'empresa perquè li reconeguin la seva qualitat de treballador indefinit-fix i encara una quarta demanda per a participar en un concurs de trasllats, en la seva qualitat de delegat sindical de la CGT. El Carles, doncs, no és un treballador callat que accepta qualsevol mena de pressió per part de l'empresa, sinó que vol i demana que els seus drets democràtics es respectin. Prou que han costat d'aconseguir per deixar que ara quatre estudiants d'Empresarials o cosins dels amos de les empreses els apliquin restrictivament o els neguin per la cara! Aquesta actitud coherent, que hauria de ser premiada en un país amb un mínim de decència, a Catalunya es paga amb un acomiadament contra el qual només es pot recórrer a l'acció directa (no violenta sempre, és clar): la denúncia explícita d'aquesta injustícia.

Quan l'empresa pública es va privatitzar i es va con-

vertir en la Societat Anònima Estatal de Correos, diversos «agents socials» ja van advertir el que ha acabat passant. Per a la ciutadania, el deteriorament del servei, amb barris on el repartiment necessita fins a tres dies per a completar un servei que abans era diari. Per als treballadors i les treballadores, un abús de contractacions temporals, enduriment del règim disciplinari i despreocupació total per la salut laboral excepte pel que fa a les baixes, penalitzant-les cada vegada més (ni que fos un acte voluntari posar-se malalt!).

Quan algú intenta denunciar aquests fets, el fan fora. És una vergonya i cal restablir la normalitat amb la readmissió del Carles. O això o tancar Correos per no respectar la mínima expressió de la democràcia: els drets sindicals, el dret a l'autodefensa davant l'agressió empresarial.

Divendres, 7 d'abril del 2006

Són tan bons els empresaris

El Tià, el Sebas o, tal com es diu, el Sebastià Cabré (president de l'associació empresarial Cepta) ens va obsequiar, divendres 8 d'agost, amb un altre dels seus impagables articles a *El Punt* sobre la importància transcendental dels empresaris —en aquest cas els turístics, que no fan ni vacances, sempre amatents als desitjos de la humanitat sencera.

Deia Cabré que, ara que sembla que mig país és de vacances, cal recordar que no tothom hi és, que els empresaris del sector turístic treballen com mai en aquestes dates. Té raó. Es lleven a les sis, preparen milers d'esmorzars, netegen les taules, escombren, reben una esbroncada del seu cap perquè sí o perquè no, netegen les habitacions, recullen les taules de l'esmorzar, preparen les del dinar, fan els llits, fan bona cara, serveixen els dinars que prèviament han fet amb els productes que abans han comprat, saluden, netegen, acomiaden els turistes que se'n van, parlen cinc idiomes, reben els nous, serveixen el sopar que abans han fet...

El pobre Cabré ha equivocat el nom. Els que no fem vacances som les treballadores i els treballadors del sector, que a més a més ho fem sense robar plusvàlues a ningú —vivim del salari, saps què és això?— i patim els convenis més miserables que hi ha. Són tan bons els empresaris, que a més d'atribuir-los les seves virtuts, el Sebas els atribueix

les dels altres que tenen al voltant i els atorguen part de la seva vida perquè puguin fer aquests quinze dies escassos de vacances... Són tan bons els empresaris...

Per cert, Tià, ens veiem en la inauguració de la nova seu empresarial que heu fet enmig de la rambla, a l'edifici del patrimoni sindical que amb el suport de CCOO heu (robat no es pot dir) rebut del cel.

El Punt, dissabte 9 d'agost del 2003

Els accidents laborals segons el president de la Cepta

El 10 d'agost, el president de la patronal tarragonina, Sebastià Cabré, escrivia un article al *Diari de Tarragona* per exculpar l'empresariat dels accidents laborals, que no paren de créixer a les nostres comarques i a tot Catalunya.

Després d'unes generalitzacions sobre l'assumpció de les culpes que toquen i l'acusació contra els accidents i les imprudències, Cabré xafa terra parlant de dos casos especialment escabrosos. Per un costat, els accidents *in itinere*, que proposa o suggereix que no caldria comptar-los com a accidents laborals perquè «a Europa» no s'hi compten. Cabré, no jugueu a enganyar els lectors, digueu clarament que «en alguns països europeus no s'hi compten i en d'altres, sí» i trieu després entre equiparar-vos als més avançats en protecció social (els que inclouen els accidents laborals perquè després qui en resulta afectat es veu afavorit en un tràngol no precisament divertit) o els més precaris (entre els quals evidentment no crec que ens vulguem situar). O parleu del munt d'avantatges socials més que tenen alguns dels que els compten i que a nosaltres ens caldrien.

L'altre és parlar d'un cas per fer-ne una generalització especialment insultant per a qui ha patit un accident a la feina

i més per a qui hi ha perdut la vida. Parla Cabré d'una sentència exculpatòria a un conductor que havia begut massa. No hi ha dubte sobre el cas, el conductor no n'hauria d'haver sortit exculpat, ni molt menys. Ara bé, utilitzar aquest cas per treure responsabilitats a una part de l'empresariat dels accidents laborals que del 15 de juliol al 15 d'agost havien costat la vida a 15 persones al Principat i milers i milers de ferits, suggerint que una de les causes d'aquestes morts i ferits sigui la ingesta d'alcohol és, permeti'm la paraula, immoral i gairebé m'atreviria a dir que indecent. No m'estranya venint de qui ve l'articlet i de les seves darreres accions en defensa del robatori organitzat del patrimoni sindical dels treballadors a Tarragona, però reblar el clau d'aquesta manera ja és massa i algú li ha de dir prou.

I si vol propostes per acabar amb l'alta sinistralitat, acabem amb les subcontractes, prohibint-les d'una vegada i acabem amb l'especulació en el treball. I darrere d'ells, tanquem les ETT i totes les possibilitats de precarietat laboral. Segurament els que treballem, totes i tots, ens prendrem molt més seriosament les mesures de prevenció de què parla vostè i que són impossibles d'aplicar en moltes empreses per «les presses» que asseguren sempre un benefici immens per als empresaris tot i el perill per als que treballem.

Diari de Tarragona, dijous 22 d'agost del 2002

Les veus obreres al Consorci del Camp

FA MESOS I MESOS que corre la brama que multinacionals agrupades, polítics amb voluntat de servir-les i sindicats majoritaris (entengueu CCOO-UGT) estan junts en una entitat que es diu Consorci del Camp i que, entre les coses més importants que ha fet fins ara hi va haver la d'atiar una miqueta la guerra de campanar entre Reus i Tarragona quan es va arribar a la mare de tots els ous en el procés de constitució de l'entitat: qui en seria el president? Resulta que al final la partida la va guanyar el Nadal davant del Pérez i així va aconseguir acumular un càrrec més mentre transigia fins i tot davant del seu inefable Mallol i deixava que la capital del Consorci es proposés i s'acceptés a Vila-seca. Un bon indicador que la institució no li interessava més que la marca d'aigua de colònia que es posa cada matí per passejar cos i gràcia camí de l'Ajuntament.

I a partir d'aquí què més? Doncs punt i final. Un altre càrrec, una altra foto d'homes mudats al voltant d'una taula i passen els mesos. Ara, sembla que els dos secretaris generals de CCOO-UGT s'han queixat i en el balanç de l'any 2005 han demostrat una certa inquietud sobre la poca operativitat que el Consorci mostra i té. Poca? Jo més aviat diria cap, però ja està bé que algú digui *hache*.

Anem a pams, però. Algú es pensava que un mòmio

d'aquestes característiques que no organitza ni tan sols sopars de Nadal per als seus treballadors funcionaria? I és que l'entitat no té ni tan sols treballadores i treballadors! De moment, el Consorci només té fotos retrospectives del que s'ha fet, és a dir reunions i trobades. I la cosa està ben clara, malgrat el que digui la Cepta (i crida tan bé i fort que cada dia en té més de convençuts), els únics imprescindibles som els que treballem i el Consorci no en té d'això. No té qui faci estudis i prepari el camí a les inversions sobre què ens falta al Camp de Tarragona, sobre què cal protegir, què cal canviar, que cal replantejar, què cal plantejar... i sobre com es pot millorar la regió per tal que els qui hi vivim ho fem millor i en més bones condicions. I un cop fets els estudis, tampoc hi ha qui els apliqui i contracti aquesta o aquella empresa i els seus treballadors i treballadores per tal que apliquin el que s'ha previst en matèria d'obres o del que sigui. Un Consorci, doncs, inoperant, amb molts manaires i ningú que treballi.

Però cal estar preparats, perquè un dia o altre els sindicats majoritaris hauran de presentar el que volem les treballadores i els treballadors a aquesta taula de mudats (perquè a nosaltres, a la CGT, suposo que quan arribem al 10% de representativitat ens apujaran el «nivell» fins al 15 i quan arribem al 15 ens el pujaran fins al vint...). I aleshores jo em pregunto d'on sortiran les propostes dels sindicats presents, representants (no ho oblidem) de totes i tots els treballadors de la regió. Quin tipus d'assemblea oberta o reunió restringida faran CCOO-UGT per decidir les propostes que la part obrera farà a una entitat que hauria de ser una peça important per articular el territori i la gent que hi vivim? M'ho pregunto i no acabo de veure quin tipus de comici faran aquestes organitzacions per posar la nostra veu, la de la classe obrera de les comarques del Camp de Tarragona, a la mateixa altura de veu dels empresaris representats per la Cepta. I estaria bé que públicament se sabés, perquè malgrat que alguns no hi estiguem d'acord, els mitjans diran que ells

representen les treballadores i els treballadors (així, totes i tots) i a nosaltres ens interessa saber què defensen «els nostres» a les taules on s'asseuen amb «els altres», a proposar, negociar i acceptar. Més que res per fer-nos un mapa de situació i obrar en conseqüència, tot i que no cal ser massa llestos per especular, apostar i guanyar, vistos els precedents...

Dimarts, 18 de gener del 2005

El robatori del patrimoni sindical a Tarragona

A Madrid, les executives dels sindicats CCOO, UGT i USO i les patronals CEOE i CEPYME, juntament amb el Ministeri de Treball, han decidit repartir les restes del patrimoni sindical acumulat a la ciutat de Tarragona entre tres organitzacions sindicals (350 m2 per a CCOO i 400 per a UGT, més un soterrani de 130 per a la USO) i la patronal la demarcació, la Cepta, que ens en vol robar 200 m2.

Fins ara, la totalitat del patrimoni sindical a la ciutat estava en mans de CCOO i UGT, que en el seu moment van saber aprofitar la potència dels seus partits de referència durant la transició, PCE i PSOE respectivament. Ara, quan hi havia l'oportunitat de repartir una mica més un espai que compta amb altres sol·licitants de diverses organitzacions de la classe obrera, els que es creuen únics representants d'aquesta classe a tot l'Estat han pactat donar una part de patrimoni de les treballadores i els treballadors de la ciutat als membres de la patronal. És lògic, són els seus amics i amb ells organitzen fires, trobades i, sobretot, moltes encaixades de mans. Són tan amics que, fins i tot quan aquests sindicats no estan d'acord amb les seves condicions d'explotació més extremes (promogudes sempre en forma de llei per l'«im-

parcial» Ministeri de Treball), els amenacen amb una vaga general, que no serà vaga perquè sona massa fort ni serà general perquè les subvencions que asseguren la seva existència (en forma de cursos, programes de formació, etc.) no es poden posar en perill així com així. És més fàcil callar i cobrar en diners o en immobles, i perdre la poca vergonya que encara els queda als seus dirigents.

Mentrestant, molts afiliats de base s'escandalitzen de pràctiques com aquesta però continuen cotitzant per mantenir la jerarquia panxacontenta que decideix per ells, els uns perquè les hores sindicals van molt bé per lligar ponts i pseudovacances, els altres perquè pensen que estructures putrefactes com aquestes encara es poden reformar, o encara uns altres perquè «fa peresa» després de tants anys deixar organitzacions que han ajudat a créixer amb suor i esforços... fins que s'han fet massa grans. Als primers vull dir-los que ja estan bé a on estan; als segons, que no calen estructures jeràrquiques que siguin difícilment controlables perquè no els passi el que els passa, i no es pot dependre de l'Estat ni d'un partit per defensar els interessos dels treballadors i de les treballadores; i als tercers, que cal ser valents i convertir les paraules en realitat, que la història no s'ha acabat i cal fer un tomb a aquesta situació apostant decididament per qui practica el sindicalisme sense delegació, sense professionals que en visquin, que és l'únic que ens pot fer amos del nostre futur.

A la CGT, una de les conseqüències directes de la CNT dels anys 30, un dels sindicats «minoritaris» que els «majoritaris» veuen amb més por perquè creix contínuament, els càrrecs no són executius i no cobren —i per tant no els serviria com a casa de descans si se'ls trenqués la seva actual «xupopteria».

No acceptarem aquest robatori que s'ha produït a Tarragona i és per això que hem ocupat quatre vegades l'actual edifici de l'INEM pertanyent al patrimoni sindi-

cal acumulat. És per això que pensem que aquest espai de les treballadores i els treballadors és nostre i no permetrem que l'ocupi la dreta o la patronal. Ni tan sols si els que els «donen» la nostra part són els seus amics de les executives de CCOO i UGT.

Diari de Tarragona, dissabte 18 de maig del 2002
El Punt, diumenge 19 de maig del 2002

La CGT i la Cepta, una història de porcs i de senyors

Encara no sabem per fonts contrastades si l'ocupació del nostre local de la Rambla Nova a Tarragona (la nit del 18 de juliol) respon a una provocació per part de l'associació que agrupa els lladres de plusvàlua de les nostres comarques (es diuen Cepta) o bé a una estranya celebració —estranya però adequada a la sensibilitat de qui la presideix— del cop d'Estat feixista que Franco va protagonitzar ara fa seixanta-sis anys. No seria estrany que la presència als locals de CGT, recuperats fa dues setmanes per les treballadores i treballadors però reivindicats des de fa anys i permanentment fa més de dos mesos al carrer, fos conseqüència de la intenció del Senyor Cabré —Sebastià es diu— de festejar l'arribada del règim feixista amb què, segons ell mateix diu en els seus edificants i interessants articles, els empresaris van contribuir a crear un patrimoni que, tot i anomenar-se sindical, estava bàsicament dotat pels seus esforços, els quals van poder gaudir de quaranta anys de tranquil·litat mentre feien les aportacions necessàries per tal que, un cop acabada «la feina», el seu gran pare benefactor reclamés aquests locals i continués escanyant-nos organitzadament i democràtica.

Així ha estat. Els de la Cepta van entrar de nit —com

els lladres— i qui diu que la CGT som una «banda» ens va fer fora d'un espai que estàvem construint amb la força de centenars de persones... I ens l'ha pres per fer-hi el que tant els agrada als de la seva colla (no patiu, Senyor Cabré, que no explicarem en públic les intencions que teniu per al nostre local, de moment). Ens han robat, a la CGT i a tot el moviment social de la ciutat, un espai que potencialment no feia cap mena de gràcia al poder que estigués a les nostres mans, a les mans del poble..., però el local és nostre i no hi renunciem.

En només tres dies, els moviments socials de les comarques del Camp hem perdut dos espais que defineixen dues formes de fer llibertàries adequades a dos contextos històrics diferents. D'una banda, l'incendi a l'Ateneu Llibertari de Reus, mític però ara inactiu, i de l'altra, el nou local de la CGT a Tarragona a la Rambla Nova. El primer potser no tindrà continuïtat, perquè en els darrers temps el seu projecte social s'havia anat apagant, però el segon és segur que no acaba aquí el seu camí, ni molt menys. CGT creix a tot arreu i Tarragona no n'és l'excepció, de la mateixa manera que creixen les formes d'explotació i les ganes de les treballadores i els treballadors de fer-hi front. L'expulsió del nostre local és només un petit pas enrere, però un pas enrere que servirà, sense cap mena de dubte, per prendre l'impuls necessari per trencar les barreres que els senyors de la Cepta ens volen posar.

Diuen que de porc i de senyor se'n ve de mena i vostè, Senyor Cabré, no hi ha dubte que tots sabem què és: un Senyor. Nosaltres som els porcs, no hi ha dubte, però ho portem amb molt d'orgull perquè, tal com deia Porco Rosso, «prefereixo ser un porc a ser un feixista».

Divendres, 26 de juliol del 2002
No publicat a *El Punt* ni al *Diari de Tarragona*

Cabré i la Cepta, joc brut i partit comprat

COM QUE ELS ARTICLES escrits en el to que m'és propi no me'ls publiquen perquè suposo que la direcció d'*El Punt* pensa que em podrien portar problemes —a mi i a ells ara que la patronal està abonada a les querelles criminals (deu ser per contagi del nom)—, utilitzaré la paràbola que el senyor Sebastià Cabré proposa en el seu article publicat el 26 de juliol en aquest diari. Parlem de futbol!

Sí, senyor Cabré, la situació és kafkiana, tan kafkiana com la que vostè mateix explicava en anteriors articles seus, en què volia fer creure als lectors que la Llei del Patrimoni Sindical es va fer per repartir entre empresaris i sindicats el patrimoni de l'antic sindicat vertical franquista (quin morro!). Entenc que per a vostè la història deu començar el 18 de juliol del 1936, i abans del cop d'estat feixista a Catalunya no hi devia haver sindicats ni, evidentment, patrimoni, ni hi va haver espoli...

D'això se'n podria dir començar el partit a la segona part i amb el resultat a favor. Però és que, a més, vostè no es preocupa d'explicar les «negociacions» que han portat a aquesta situació. No ho fa perquè hi ha coses que no es poden explicar. No es preocupi, nosaltres ho farem, però ens guardem el trumfo, perquè encara no és l'hora, tot i que el tenim. És a dir que el partit no durarà els 90 minuts reglamentaris

perquè vostè ha començat a comptar passada la primera part, i això és fer trampa. Així doncs, la pilota té molta estona per ser jugada i, tot i que vostè es pensa que ja té el resultat comprat (i d'això se'n diu ser un brut en el joc) li asseguro que des de la CGT tenim clar que qui no respecta ni ha respectat el joc és vostè (tramposet!) i la Cepta, que tot i que té diners per fitxar jugadors de nivell per fer-nos la vida impossible, no en té ni punyetera idea de què som capaços de fer (sempre seguint les regles del joc, perquè sinó vostè ja s'hauria encarregat d'aplicar tot el pes de la llei contra la Confederació, que té amics i diners suficients per fer-ho) per guanyar un partit que s'ha convertit ja, amb actituds prepotents i anorreadores com la seva, en un conflicte llarg, molt llarg, amb quaranta-cinc minuts de joc que, si cal, tindran pròrroga i penals.

No faci més trampes, Cabré, que se us veu el llautó i, tot i que tingueu el partit comprat, els millors jugadors fitxats amb diners i la premsa «aconsellada», nosaltres tenim la il·lusió i, evidentment, la raó. Ah, i el local és nostre. Tarragona ho sap i ens dóna la raó.

El Punt, dilluns 29 de juliol del 2002

Els locals sindicals

EL CONSELLER DE TREBALL tripartit va beneir, el divendres 19 de març, el robatori per part de la patronal Cepta del local de la Rambla Nova de Tarragona a les treballadores i els treballadors del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre. La injustícia del repartiment dels locals sindicals a Tarragona l'únic que ha fet ha estat reforçar la Confederació General del Treball i amb ella la classe obrera organitzada que no creu en els «professionals de la pastisseria» ni de la claudicació, alhora que ha dibuixat una perillosa manca total d'espai polític d'esquerra més enllà dels quatre convençuts de sempre quan del que es tractava —aquest cop sí— era de demanar que abans que la patronal hi havia d'anar la CGT. Divendres dia 19 s'ha passat una pàgina més de la claudicació de la classe obrera a Tarragona. Però no ens hem de preocupar massa, perquè divendres 26 se n'escriurà una altra —de pàgina—, però aquest cop de la dignitat. Perquè el proper dia 26, cinc companys de la CGT seran jutjats a la mateixa ciutat acusats d'haver pintat la porta, del local que ara ocupa la Cepta, dels colors roig i negre, els colors de la classe obrera. Divendres 26 a les nou del matí, al jutjat d'instrucció número 1 de Tarragona hi hauríem de ser totes les que pensem que ni ara ni mai no ens deixarem trepitjar, d'aquesta manera, mani qui mani, es vesteixi com es vesteixi qui ens vulgui aixafar.

El Punt, dimecres 24 de març del 2004

Allò que ningú no explica sobre Repsol

HA APAREGUT EL LLIBRE *La recolonización. Repsol en América Latina: invasión y resistencia*, a Icaria Editorial, del reusenc Marc Gavaldà. Es tracta d'un volum escrit i sentit des del doble compromís de l'autor, que és llicenciat en Ciències Mediambientals per la UB i alhora ha viscut a les poblacions afectades pel que ell qualifica, amb bon criteri, de recolonització. Una recolonització que s'estén per diveros països d'Amèrica Llatina on Repsol (i altres) porta a la pràctica la part menys coneguda de les seves polítiques econòmiques al voltant de l'energia: aconseguir el màxim benefici amb el mínim cost peti qui peti. Així, la mateixa multinacional que a l'Estat espanyol ha tingut accidents tan lamentables com el de Puertollano, a l'Amèrica Llatina, lluny de molestos ecologistes amb accés als mitjans, fa i desfà sense miraments, causant no només un desatre ecològic sinó també humà i econòmic.

Davant les barrabassades de les quals ens informa el llibre podem fer poca cosa més que indignar-nos i cridar «assassins», assenyalant amb el dit el nom de Repsol i de qualssevol altra multinacional que estengui els seus tentacles a llocs fora dels objectius de les càmeres, on l'opinió pública no existex i si tracta d'existir és silenciada amb els mètodes violents de sempre, siguin policials o paramilitars. Aquí, a

Europa i concretament a Tarragona, on Repsol té una de les seves grans factories, el «bon rotllo mediàtic» es busca amb anuncis a tota pàgina que, paradoxalment, no anuncien res, sinó que només pretenen donar sensació de benestar.

La recolonización tracta d'apropar els consumidors del nord (que anem en automòbil mentre sentim per la ràdio com està d'endreçat el món amb tanta ONG i Fòrum subvencionats) a les poblacions que viuen i moren a la boca del pou del qual s'extreu el combustible que, després d'un llarg procés, «arriba als consumidors amb aparença de verd». És per això que ens hem de felicitar de la seva publicació i del fet que hi hagi cada cop més gent que no es deixi convèncer per la dictadura dels diners, que aprengui a ser cada dia més crítica i, per tant, més lliure.

El Punt, dimecres 14 de gener del 2004
El Triangle, núm. 668, 2 de febrer del 2004

Novartis: la cara oculta dels benefactors

L'Ajuntament de Reus ha signat un conveni de quatre anys amb l'empresa farmacèutica Novartis per col·laborar en el desenvolupament empresarial i d'investigació del Tecnoparc. L'alcalde de Reus, Lluís Miquel Pérez, fins i tot va declarar que Novartis «serà l'agent tutor per tirar endavant el parc». Una notícia com una altra, en una ciutat on l'Ajuntament s'autoproclama progressista i catalanista (qui no s'ho diria avui dia?). Però el fet que sigui Novartis l'empresa triada per fer-hi la col·laboració aporta arguments més aviat rebutjables que no em puc estar d'esmentar. Novartis és una empresa amb seu a Basilea, a Suïssa, amb 67.000 treballadors i treballadores i amb una implantació en 142 països, producte de la fusió de dues empreses suïsses el 1996, Ciba Geigy i Sandoz. Una empresa capdavantera en comercialització de fàrmacs que executa diferents programes d'investigació sobre biomedicina, biotecnologia i ciències de la salut. Això ens diuen els diaris de la demarcació i els gabinets de propaganda (perdó, de comunicació) de la companyia multinacional. Hi ha un altre cantó de la realitat, però, que resta amagat en aquestes informacions. Així, la multinacional ha estat repetidament denunciada en els darrers anys des de diverses organitzacions del moviment antiglobalitzador arreu del planeta, acusada de fer assajos clínics no ètics i de posar

traves a la fabricació i comercialització de medicaments vitals en països en vies de desenvolupament. Aquests senyors endiumenjats que donaven la mà amablement al bo del Pérez en les fotografies que acompanyaven la notícia tenen una altra cara, la cara de la cobdícia més extrema que l'any 2001 els va portar, junt amb 38 empreses més de la indústria farmacèutica, a demandar el govern sud-africà acusant-lo de violar el dret de patents, quan el que volia fer era produir medicaments genèrics que fossin accessibles a la totalitat de la població i lluitar, entre d'altres, contra la sida.

Aquests senyors són els mateixos que van promoure, a l'Hospital Nyiró Gyula de Budapest i aprofitant-se de les necessitats econòmiques d'Hongria en aquell moment, assajos clínics en humans amb una substància experimental anomenada iloperidona (Zomaril). Durant els assajos, molts pacients esquizofrènics van ser tractats amb placebo (és a dir, amb un medicament inert) i se'ls va retirar la medicació provadament beneficiosa que ja prenien, una pràctica prohibida per la Declaració d'Hèlsinki, subscrita per l'Associació Mèdica Mundial.

La globalització permet més informació

Que el Tecnoparc anirà bé amb aquesta gent al capdavant, ningú no ho dubta, però també és evident que qui fa disbarats a l'altra punta de món i bona cara a casa nostra no es mereix tanta propaganda ni tants copets a l'esquena. La globalització que permet situacions com les descrites no ens agrada, però tampoc hem de renunciar a les coses bones que té, entre d'altres, la possibilitat d'informació. Per això, si voleu aconseguir més informació sobre la companyia i els seus beneficiosos programes, podeu consultar el web de la campanya Buko Pharma, que segueix des de fa 15 anys les activitats desenvolupades per la indústria farmacèutica al

Tercer Món; o la revista alemanya *Arznei-telegramm*, que informa permanentment de les pràctiques pernicioses de la indústria farmacèutica. Allí, els tutors del Tecnoparc hi surten retratats a totes les fotos.

El Punt, diumenge 20 de juny del 2004

Un dels que creen pobresa diu que la combat a ‘la Caixa'

El dimecres 17 d’octubre, vaig anar a escoltar una conferència a l’Obra Social de ‘la Caixa’. Hi parlava Luis Servén, doctor en Economia i director del Programa de Recerca sobre Macroeconomia i Creixement del Banc Mundial.

La xerrada portava per títol «Creixement i reducció de la pobresa» i era la primera del cicle de pensament contemporani Reptes de la globalització econòmica que l’Obra Social de ‘la Caixa’ ha organitzat a Tarragona.

Arribava tard i baixant per la Rambla Nova em vaig trobar l’Amadeu i la Sònia que plegaven la parada de Qui deu a Qui, mentre jo em dirigia a la xerrada d’un dels membres del Banc Mundial, curiosa la coincidència.

Hi vaig arribar tard, però el que vaig sentir no tenia palla, tot el contrari, teca i de la bona per pensar-hi llargament. Servén es va dedicar a explicar les virtuts de la «feina» que el Banc Mundial realitza arreu del món per tal de mantenir l’estabilitat del sistema, deixant clara la bondat del creixement econòmic per combatre la pobresa i negant cap altra possibilitat que no sigui el capitalisme en la seva actual fase, que jo anomeno ultraliberal. Vaja, que explicava com els del

Banc Mundial posen pegats perquè els seus col·legues del FMI no ens estrangulin abans d'hora... i com després els cobren. I també, com s'ha de reduir la despesa pública perquè «s'ha demostrat que pot ser font de corrupció»; com la privada pensava jo, però si la primera va destinada a sanitat, escola, habitatge o transports ajuda a deixar de ser pobre i de quina manera, mentre que la reducció d'impostos per redistribuir les rendes mai no afavoreix ningú més que els que ja són rics.

El col·loqui va tombar sobre aspectes concrets de la seva intervenció i les preguntes interessants que hi va haver les va desviar amb desimboltura. El Servén tenia taules, no se li pot negar, i domini del llenguatge.

Ara bé, la defensa que ell i l'entitat per a la qual treballa fan de l'establert, de l'estabilitat, té trampa, ja que inclou fer impossible cap canvi que avanci per fer desaparèixer la pobresa que ell ens volia convèncer que el creixement ajuda a combatre. Intocables eren el capitalisme multinacional, la propietat privada, els terratinents, les multinacionals... I és clar, si res no es pot tocar ja és lògic que el Banc Mundial pagui algú com ell per explicar, tot i que els números tampoc siguin per fer volar coets, que el creixement farà desaparèixer la pobresa.

El Punt, 17 d'octubre del 2007

Per què sóc neoconservador

Article de Javier Hurtado Mira

SÓC NEOCONSERVADOR PERQUÈ ESTIMO la llibertat. I estimar la llibertat implica estar sempre vigilants per defensar-la, fins i tot recorrent a la guerra quan cal. La dreta liberal-conservadora creu en la democràcia i en els valors morals universals, i per això no vol la llibertat i la democràcia liberal només per a occident, sinó també per a les persones oprimides actualment per dictadures d'esquerres.

Els neoconservadors som realistes amb principis. No creiem en el relativisme moral; les esquerres sí, és per això que molts accepten l'ablació del clítoris per respecte a «altres cultures», l'Islam radical i el comunisme. Sóc un europeu conscient que gràcies als Estats Units vivim ara en un règim de llibertats. Sí, foren els americans i un conservador britànic —Churchill— els qui van lluitar contra Hitler. Defensem Israel perquè és l'única democràcia a l'Orient Pròxim. Qui ataca Israel ataca els jueus i això es diu antisemitisme, com feien els nazis. Els qui ara ens critiquen són els mateixos progres que insultaven Reagan, Thatcher i Joan Pau II —conservadors—, gràcies als quals va caure el Mur de Berlín. L'extremisme en la defensa de la llibertat no és cap vici.

Diari de Tarragona, 20 de febrer del 2007

Contesta:
Per què no sóc neoconservador

Article de Jordi Martí Font

No sóc neoconservador perquè estimo la llibertat. I estimar la llibertat implica estar sempre vigilants per defensar-la, fins i tot oposant-nos a la guerra quan cal. La dreta liberal-conservadora creu en la dictadura dels diners i en els valors retrògrads que vol universals, i per això no vol la llibertat ni per a occident ni per a les persones oprimides actualment per democràcies ultracapitalistes.

Els neoconservadors són materialistes sense principis. No creuen en la llibertat moral; les esquerres sí, és per això que aquestes no accepten l'ablació del clítoris ni per respecte a «altres cultures», l'Islam o el Catolicisme radical ni el capitalisme.

Sóc un europeu conscient que malgrat els Estats Units vivim ara en un règim que pot caminar cap a la llibertat, però encara no hi és. No van ser els americans ni un conservador britànic —Churchill— qui van lluitar contra Franco. Ens oposem a l'actual estat de coses a Israel i a la seva política militarista a l'Orient Pròxim, malgrat alguns que es diuen liberals ens diguin antisemites. Els qui ara ens critiquen són els mateixos retrògrads que lloaven Reagan, Thatcher i Joan

Pau II —conservadors—, gràcies als quals l'estat del benestar cada dia és més feble i més gent viu al món en la misèria. L'extremisme en la defensa de la llibertat és un mal vici, malgrat el practiqui Javier Hurtado Mira, que ahir publicava una carta al Diari, de la qual n'he agafat alguns paràgrafs, espero que no li sàpiga greu. Salut.

Diari de Tarragona, 21 de febrer del 2007

Els veritables motius dels acomiadaments a Clariant?

La multinacional Clariant, dedicada a la fabricació de productes químics, anomena «col·laboradors» els seus treballadors i treballadores. Als directius, però, els anomena amb el nom que els escau: directius. Així que si ets «col·laborador» de Clariant ni has de plantejar-te els drets sindicals, per exemple, que són atributs de treballadores i treballadors i no de col·laboradors. Aquest principi bàsic de funcionament el coneixen bé la majoria de «col·laboradors» de la planta tarragonina de l'empresa. Així, si volen ser vistos amb bons ulls per l'empresa poden associar-se, fer excursions, anar de viatge i fins i tot muntar un equip de futbol sala, però mai fer allò que és propi de les treballadores i els treballadors conscients de ser-ho, mai organitzar-se sindicalment per defensar els seus drets col·lectius. Per això ja hi ha els «sindicats» domèstics —CCOO i UGT— que quan fan fora un treballador de l'emprsea són capaços de treure notes de premsa assegurant que l'acomiadament ha estat «correcte». Vergonya per al sindicalisme i vergonya per a la classe obrera que diuen defensar i que en cada una de les seves accions s'encarreguen de maltractar.

A Clariant Tarragona han fet fora dos treballadors acu-

sats d'una mala manipulació dels productes que fa l'empresa i a dos més els han expedientat, una mesura disciplinària exagerada es miri per on es miri si no fos que entre aquests hi ha el secretari general de la Secció Sindical de CGT a l'empresa i simpatitzants del sindicat.

Sí senyores i senyors, diguem-ho clar, ser de la CGT està mal vist i si no ho sabeu els encarregats ja s'encarregaran de fer-vos-ho saber. Si voleu ser bons nois i bones noies, feu-vos del vertical groc, en qualsevol de les seves sigles, però mai d'una organització que anomena obrers i treballadors els qui l'empresa només vol que siguin «recursos humans» i «col·laboradors».

La CGT s'ha mobilitzat per establir la possibilitat del diàleg amb l'empresa, trencat unilateralment i sense cap mena de raó per part de Clariant. Per establir un diàleg que porti a la recomposició del clima adequat per al bon funcionament de l'empresa, perquè la por no és una bona manera de «fer empresa», ni de treballar ni de viure.

Ara bé, si la intenció de l'empresa és fer fora bona part de la plantilla, tal com els rumors apunten, amb un pla de reajustament a nivell mundial, aleshores ja ho entenem. La CGT amoïna perquè nosaltres mai no pactarem l'acomiadament de ningú i, és clar, aquí del que es deu tractar és d'això, no, senyors directius de Clariant? És el proper acomiadament de bona part de la plantilla d'acord amb els altres sindicats de l'empresa el que els ha portat a voler netejar el panorama fent fora els únics que els podien plantar cara? Esperem que no i que els treballadors acomiadats siguin readmesos el més aviat possible i les sancions retirades.

La revolta mediambiental

Mireu a on mireu, tot seran molins...

El Déu Mercat, pare omnipotent, sembla que finalment s'ha fixat en aquesta terra ignorada per tothom i hi ha desembarcat amb totes les lluentors i vestint les millors gales. Ors i vestits plens de brodats per anunciar-nos la bona nova: a partir d'ara, el Priorat, la Terra Alta i qualsevol altre racó de món oblidat per la societat industrial durant anys i panys, es reintegrarà a la modernitat de la mà del vent.

—Però, com voleu dir del vent?, si de vent sempre n'hem tingut!

—Doncs per això mateix, sempre n'heu tingut però mai no l'heu utilitzat. Ara és l'hora d'omplir tots els horitzons que veieu de molins de vent, dels quals les grans empreses de l'energia n'extreuran precisament això, energia; se'n necessita tanta per fer anar tants milers de màquines! Totes les muntanyes són bones per comprar-les a preu de saldo si ho comparem amb el que se'n treurà: llum per a 165.000 famílies (segons els periodistes ben informats, per qui?) només amb el Parc Eòlic de la Torre de Fontaubella (rebatejada popularment com Torremolinos). Amb aquesta dada sola ja podeu entendre que la proposta només busca el bé de la humanitat, la bondat de l'ànima de qui vengui les terres i l'aprovació de totes les tertúlies que es puguin fer als bars de tots els pobles de la zona.

Les línies d'alta tensió també alegraran la vista del nou paisatge, perquè és clar, les 165.000 famílies són de molt lluny i cal fer-los arribar l'electra com sigui i les línies d'alta tensió és mentida que provoquin càncer... i quines bestieses! A més, no hi ha cap estudi seriós sobre això i, per tant, com que la gent hi viu i hi passa pel costat i no li passa res —com a mínim quan hi passa— no cal preocupar-se'n. Molins i línies d'alta tensió.

Del paisatge ni parlar-ne, perquè si a Tarragona tots els grups polítics de l'Ajuntament d'aquella ciutat es van esvalotar com gallines en un galliner davant la rabosa quan un d'ells, enmig de la campanya electoral, va incloure en el seu programa la construcció d'un miniparc (els grans, els més grans d'Europa, són per al Priorat i la Terra Alta) entre grues i ferros al Port de la ciutat perquè els malmetria el «paisatge», a les terres afortunades el paisatge mai ningú no l'ha lloat i, com que no serveix per a res i ara el que no es pot comprar no val, el millor que es pot fer és vendre'l als voltors industrials de l'energia. I que ningú es queixi que, si voleu veure paisatges, ja teniu la tele, una, dues o tres a cada casa i amb un munt de canals per triar.

Ah!, per si tot això fos poc, no podem oblidar que l'objectiu secret de posar seixanta, vuitanta o cent pals amb hèlixs plantats dalt d'alguna serra és tancar les centrals nuclears, aquells monstres de l'energia que fa tants anys que fan el bé a les nostres contrades i a les veïnes en nom de les indústries no contaminants. O no sabíeu que les radiacions tampoc no es noten fins que els metges diagnostiquen càncer a qualsevol part del cos? Doncs si els parcs eòlics permetran tancar les centrals nuclears, benvinguts siguin els parcs i el que sigui (les enquestes asseguren que aquesta darrera rucada ja no se la creu ningú, ni tan sols els desinformats).

Si hi ha animals que perden el seu pas migratori o moren estavellats contra algun molí, doncs mala sort... «el progrés humà consisteix a vèncer la natura», diuen els lli-

bres de text. Si els camins per accedir a les zones on es construeixen els parcs obren noves vies de penetració dels humans en les poquíssimes zones de les nostres muntanyes d'on encara no hem expulsat els animals... també és el progrés humà que ho demana TOT. Si el xantatge dels polítics que defensen amb el seu poder els interessos particulars d'unes empreses privades resulta tan evident que ens remena l'estómac... doncs per a qui us penseu que treballen els qui tenen poder decisori de veritat tot i la pantomima democràtica? Si la construcció, manteniment i vigilància dels parcs eòlics dóna molta feina a gent dels pobles que «tenen la sort» que els triïn... Mentida, mentida i mentida, perquè l'aplicació dels mateixos diners invertits d'una altra manera crearia molts més llocs de treball i no destruïria l'entorn.

Tot plegat és conseqüència del manteniment de zones econòmicament dèbils, com són la Terra Alta i el Priorat, al costat d'altres on es concentra tota la producció de la gran indústria i dels serveis dins d'un mateix país, una manera de funcionar que cada dia es destapa més com una estratègia que vull qualificar i qualifico de «terrorista» per part de l'actual govern de la Generalitat (recordeu, CiU) i per qualsevol altre que no organitzi un canvi més enllà del candidat i de les sigles (parlo del Maragall, és clar).

I és que al Govern català de Pujol li cal una zona permanentment en crisi que no aixequi el cap de cap de les maneres. És el seu disseny de país: Girona per passar-hi les vacances, Barcelona per a la indústria, Lleida per a l'agricultura i Tarragona per a la merda... i turistes a tot arreu. És una simplificació i com qualsevol simplificació és falsa, però l'he sentida tantes vegades per boca de tanta gent i em ve tantes vegades al cap que no me la vull estalviar. I dintre d'aquest desglossament principatí, la merda són petroquímiques, nuclears i, ara, centrals eòliques. Ja sé que torna a ser apressat qualificar-los de «merda», així sense més, però juguem per un moment a imaginar-nos Barcelona amb un

complex petroquímic com el que hi ha a Tarragona a costat i costat de la Diagonal. Evidentment, ningú ho veu creïble i és que no ho és. Però, encara més, imagineu-vos Montserrat, la muntanya santa per als catòlics catalans practicants i no practicants, amb uns quants molinets donant tombs dalt de cada turó d'aquests per fer-hi un palau... Impossible!!!

Doncs tan impossible com els ho posarem als que volen omplir els quatre punts cardinals d'aquestes comarques de pals amb ventiladors.

El Punt, 28 d'agost del 1999
Diari de Tarragona, 2 de setembre del 1999
El Triangle, número 451, 1 de setembre del 1999
Diari de Tarragona, 25 de juny del 2000

La dignitat de qui no calla

DIVENDRES PASSAT, ELS MEMBRES de la Unió de Pagesos tenien bloquejats els accessos a la planta de distribució de CLH a diverses ciutats de Catalunya. Demanaven un preu especial per al carburant dels seus tractors, un gasoil professional per a les persones que viuen de la seva feina amb el seu vehicle, per a les famílies que treballen la terra i que, ara encara, el Neoliberalisme no ha aconseguit expulsar de la seva feina substituint-los per multinacionals amb milers de treballadores i treballadors precaritzats i sotmesos a l'esclavatge del salari a canvi de vuit, deu o més hores encara.

La policia es va apropar als concentrats a Tarragona i, sempre obeint ordres, els va atonyinar amb una afició que només pot ser qualificada de violenta i salvatge. El Joan Salvador Vernet (que és del meu poble —de Marçà— i dirigent de la Unió de Pagesos) i el Pere Guinovart (també de la permanent del sindicat agrari i alcalde del Morell) van rebre de valent mentre eren drets i van continuar rebent quan eren al terra. Als qui pegaven, el governador civil (rebatejat com a subdelegat) Raúl Navarro diu que els va saber greu el fet de pegar-los, però el cert és que s'hi van posar amb dedicació tant com van saber —sempre obeint ordres perquè per a poca cosa més serveixen— i després els van detenir.

Fa uns mesos, el Joan Salvador, l'Enriqueta, el Pere

(el mestre de Marçà, no el Guinovart), la Neus, l'Àngel i jo mateix vam organitzar una jornada de debat sobre aquests anys que els «historiadors» han volgut anomenar «Transició» dins d'unes Jornades Culturals al nostre poble. El Joan Salvador va participar en el col·loqui que es va plantejar dient que hi havia una sensació entre certs sectors —diguemne d'esquerres— sobre que després de la mort de Franco la gent esperava molt més del que s'havia aconseguit, que les expectatives no anunciaven que ens quedaríem en això que ara estem. L'Andreu Mayayo, en el seu vessant d'historiador, va dir que potser sí, però que calia entendre d'on veníem i on estàvem.

En aquell moment vaig discrepar de l'exalcalde de Montblanc i, vistos els darrers fets —i molts altres que dia a dia van passant però que potser no tenen tanta premsa—, la meva opinió cada dia està més clara. La Transició va deixarho tot lligat per als mateixos que manaven aleshores. Mireu la nòmina de membres destacats del Partit Popular i de Convergència i Unió (amb excepcions notables, és clar, però també amb nou cadells que segueixen el mateix camí, com per exemple l'home de l'«ordre a cops» Artur Mas). No vull acusar-los de franquistes perquè no cal, però és evident que entre els mateixos i uns quants afegits dels que fa trenta anys movien els fils s'ho han fet venir bé per repartir-se el pastís, entre privatitzacions i direccions generals, entre 'pelotazo' i compra-venda d'accions. I qui es posa al mig, qui no entra dins dels paràmetres de la seva «modernitat» organitzada al voltant de les multinacionals de les telecomunicacions, dels inversionistes de borsa, de les compres per Internet, dels especuladors immobiliaris i de la societat de l'espectacle, cal treure'l del davant. Ni pescadors, ni pagesos ni assalariats pinten res en aquest camí cap a la modernitat. Els dos primers van camí de la desaparició ofegats per una economia que els ha substituït per les importacions i el control del mercat alimentari per les multinacionals i els tercers van camí

de la dissolució com a classe i de la precarització.

En això ha consistit la Transició, en un ajustament del sistema per facilitar la dominació dels de sempre, la riquesa —cada dia més escandalosa— dels de sempre més algun nou espavilat —d'alguna jove promesa—, en un pas de dictadors a reis de plàstic que no poden ser criticats i tampoc a ningú se li acudeix fer-ho, en una llibertat de manifestació sempre que no sigui res més que representació... I si es passa la ratlla, ja tenen la policia «democràtica» convenientment vestida amb un nou color i que fins i tot parla català.

Què ens queda a la gent? Com ens podem mantenir íntegres davant de tanta putrefacció? Què els podem mostrar que encara no hagin pogut comprar? Doncs el mateix de sempre, la dignitat de persones com el Joan Salvador o el Pere, com els trenta mil de Lleida del diumenge, com qualsevol de les persones que continuem dient «Prou!», que continuem dient-los a la cara el que són i que el seu món no és, malgrat les disfresses que li han posat, el nostre.

Retallat, *Diari de Tarragona*, dissabte 7 d'octubre del 2000
El Punt, diumenge 8 d'octubre del 2000

A les companyes i companys de la Plataforma en Defensa de l'Ebre

LLEGEIXO LA NOTÍCIA DE la no compareixença de l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal, en qualitat de president del Consorci d'Aigües de Tarragona, a una reunió on havia d'exposar els seus arguments per explicar els suposats beneficis que el minitransvasament ha aportat a les Terres de l'Ebre des que es va fer. El compromís de Nadal va sortir en la protesta que la Plataforma va organitzar a Deltebre fa unes quantes setmanes, on van coincidir amb l'alcalde. Allí, el president del CAT, fent ostentació de la seva fama de poll ressuscitat, va plantar cara als manifestants i els va «reptar» a parlar públicament de les seves posicions enfrontades, suposem que en defensa de les terres i la gent de l'Ebre els uns i al costat dels rics i especuladors de sempre l'altre.

Nadal, ara, ha exposat que no es reunirà amb els defensors de l'Ebre perquè les seves posicions són «massa radicals». Ja hi som! Ja ha tornat a sortir el millor xèrif de la pitjor pel·lícula de l'oest, el Nadal perdonavides que insulta, blasma i agredeix de paraula qui vol sense que ningú li planti cara, sense que ningú li pugui parlar de tu a tu. Bé, vosaltres, companyes i compays de la Plataforma ho heu fet, i des de Tarragona estant us felicito públicament, tot i que també

us adverteixo que us prepareu, perquè si se li heu entravessat us arribarà la seva ira de totes les formes possibles.

En aquesta ciutat en comencem a estar fartes i farts de tanta prepotència, de tanta mala llet en forma de govern autodenominat «democràtic». Sense anar més lluny, fa unes setmanes, sis membres de la coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau hem estat repressaliats per la nostra actitud bel·ligerant davant la intenció de Nadal i dels seus de convertir Tarragona en port permanent dels vaixells de guerra i nuclears de la sisena flota nord-americana. En els tres anys que hem fet pública la nostra veu, Nadal ha seguit el mateix procediment amb què us ha despatxat a vosaltres, ens ha insultat públicament, ens ha dit «masclistes» (tenim un recull de premsa que cada cop que l'ensenyem fora de Tarragona ens cau una mica la cara de vergonya de tenir-lo com a alcalde), però nosaltres no ens hem aturat; i la veritat és que cada dia en som més, la qual cosa vol dir que la seva propaganda no té les conseqüències que a ell li agradaria que tingués.

A Tarragona, però, a més, la pressió d'una part de la premsa és encara més gran que a l'Ebre. Nadal també compta amb un grupet que li riu les gràcies i una cort d'aduladors que només esperen que el seu cap els ho digui per saltar a mossegar si cal. Companyes i companys de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, no ens hem d'atemorir, no ens hem de deixar vèncer per les seves pressions ni per les paraules sense consistència que ens llancen. Aquí, l'únic radical és qui ni escolta ni deixa parlar, qui només dóna la cara quan sap que et pot xafar, qui fa les coses «per collons» tot i que no se li escapi l'expressió davant de cap càmera de televisió.

El vostre moviment en defensa de la vida a l'Ebre és bàsic per al futur d'aquest país i personatges com Nadal són només una anècdota que, amb el temps, la gent, en la seva immensa saviesa popular, convertirà en un mal record i aca-

barà oblidant (potser per això els darrers anys s'ha dedicat a omplir Tarragona de plaques d'un mal gust insultant amb el seu nom, perquè se'l recordi pels segles dels segles).

Però tornem al present... El Pla Hidrològic Nacional no es pot aplicar perquè va en contra del sentit comú —no per cap radicalisme inventat— i Tarragona no es pot convertit en port militar ni pot allotjar centrals nuclears flotants dintre seu perquè això seria anar en contra del futur i el futur és nostre, de les persones —totes— que ens estimem la vida, la ciutat i la terra, més enllà del benefici que ens puguin donar, senzillament perquè som humans i la humanitat es demostra així, exercint-la.

El Punt, dijous 25 de gener del 2001

Joan Miquel Nadal demana diàleg... ara

El Nadal alcalde és bonic com ell sol. D'actitud dialogant, obertament democràtica i conseqüent amb la llibertat d'expressió, sempre el trobaràs al costat de la defensa dels interessos de Tarragona SL, la seva. Però, malgrat això, el Joan Miquel es va emportar el divendres 12 una bronqueta, discreta —quaranta cridaners no són massa ni aquí ni enlloc— però alhora contundent.

Es veu que primer, quan va arribar al lloc de concentració dels antitransvasistes a la Rambla Nova, fins i tot li va fer gràcia el nus de sal a terra. Hi havia el Mallol (que es mereixeria un article només pel que va dir en els moments de més tensió), el Mariné (el de la central eòlica a Puigcerver patrocinada i promocionada per un munt d'amics que té a l'esquerra i dreta mediàtiques i algun poll ressuscitat) i l'Espadaler (que sembla que s'ha encomanat de la malaltia escagassadora que ja patia el seu antecessor Felip Puig, feliçment recol·locat allà on sempre havia treballat, a la Conselleria del Ciment). Doncs es veu que a l'alcalde el somriure se li va transformar en ganyota quan va sentir que una colla de «pesats» i «intolerants» reclamaven «polítics dignes» (quina contradicció!). Davant dels càntics, els crits i la poca distància que els separava, el Joan Miquel va treure tot el que té de bo i va apel·lar al diàleg. Va dir que els mani-

festants no sabien parlar ni dialogar mentre el Mallol assentia i li donava la raó.

Curioses paraules venint de qui vénen. Ell, que un cop que va ser convidat a Tortosa —com a president del Consorci d'Aigües de Tarragona— per la Plataforma en Defensa de l'Ebre i una altra a la Universitat Rovira i Virgili per la CGT per debatre civilitzadament en una taula, sense tensions ni empentes, sobre els motius del suport del seu partit al PHN, no hi va anar, excusant-se en una agenda tan plena com té. Divendres, l'alcalde va parlar de diàleg... perquè la premsa estava a prop seu.

Mentre el Delta continua afonant-se sense que el PHN encara s'hagi començat a aplicar, és una salvatjada donar suport a la destrucció d'aquesta part de territori per motius d'aritmètica política. Som a temps d'aturar-lo i l'aturarem.

El Triangle, núm. 580, 22 d'abril del 2002
El Punt, dimecres 1 de maig del 2002

Llancem-los al riu!

Divendres 12 de gener del 2001, el conseller de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, Felip Puig, va ser a Tarragona per fer-hi una roda de premsa per explicar els «perquès» de les qüestions que ens afecten com a éssers humans a la gent que vivim i patim les seves polítiques a les comarques de Tarragona. La convocatòria de premsa va servir per al que serveixen les convocatòries de premsa: va convèncer els qui parlen de les coses que passen (els periodistes) que el Pla Hidrològic Nacional, les centrals eòliques en espais migprotegits, la central d'Enron a Móra, la cimentera al costat de Campclar i tota la merda que calgui costi poquet de produir, tant per oposició com per preu del terreny, i produeixi molts però que molts beneficis per a qui mai no surt a la foto (multinacionals i xupòpters en general).

Puig va convèncer qui calia convèncer i va donar arguments als «periodistes lliures» que es van desplaçar fins a on explicava les seves veritats. Tot estava tan bé —deien— que fins i tot hi havia informes favorables de les empreses «independents» habituals i noves, totes amb més que dubtosos passats i presents de «paradors de mà».

Dissabte, a les nou de la nit, vaig aparcar el cotxe a l'esplanada davant del poliesportiu de Falset. S'hi havia de

desenvolupar una assemblea per explicar, parlar i discutir sobre el PHN, les centrals eòliques i l'Enron a Móra. Vaig baixar del cotxe i, tot i arribar-hi mitja hora abans, ja hi havia gent esperant. Van obrir les portes i em vaig posar a repartir exemplars d'*Al Vent*, la revista que la Plataforma en Defensa del Priorat treu per explicar els seus arguments científics, econòmics i filosòfics perquè les serralades de la comarca no acabin plenes d'aspes de molins. Van anar passant els minuts i, a poc a poc, va anar arribant gent, gent de pobles i més pobles: de Falset, de Porrera, de Bellmunt, de Marçà, del Lloà, de Miravet, de Gandesa, de la Torre, dels Guiamets, de la Serra, de Cornudella, de tots i de cada un dels pobles del Priorat, de la Ribera i fins i tot de Tortosa i de Tarragona que venien a sentir arguments, a preguntar i a trobar-se. Cada un venia amb les ganes de saber allò que els mitjans d'informació «normals» els havien amagat. Per això, una de les darreres intervencions de l'assemblea va preguntar «on és la TV3 i què en dirà de tot el que ha passat aquí demà». La pregunta portava aparellada la resposta: «No res», o «no tant com va dir quan es van anunciar cada un d'aquests projectes».

L'assemblea va començar amb arguments, va continuar amb arguments i va acabar la seva part inicial amb més argumentacions. Hi van parlar representants dels productors de vi, del turisme rural (sectors econòmics amenaçats pels projectes debatuts), de la Unitat de Geografia de la Universitat Rovira i Virgili, biòlegs, del Gepec, de la Plataforma en Defensa de l'Ebre... Tothom va coincidir en alguns punts bàsics: cal aturar els projectes energètics que amenacen de destruir l'entramat econòmic actual de les comarques de l'Ebre i del Priorat; cal fer-ho com a moviment, deixant de banda els polítics parlamentaris com a motor però alhora pressionant-los perquè s'hi pronunciïn; i cal fer-ho com una agressió i un problemea conjunts, no separant cada projecte en un

compartiment a banda sinó interrelacionant-los i fent un front comú.

Dues mil persones, dues mil veus aplaudint i cridant van fer posar la pell de gallina als qui hi érem... i més quan parlen per fer front a unes agressions que, d'altra banda, han estat qualificades com a «progrés» per qui, a les nostres comarques, representa el poder (econòmic, polític i social). Això és la societat civil, una força que al Priorat és capaç de bellugar el 15% de la població un dissabte a la nit, durant gairebé tres hores, mentre juga el Barça i en un indret que no és especialment militant.

L'èxtasi dels presents va arribar quan es va obrir el micròfon al públic, com en qualsevol acte realment democràtic. Les intervencions van ser especialment dures amb l'alcalde de Móra, Sabanza; amb la majoria de polítics de la comarca, que no saben ni han sabut estar a l'altura ni de la sola de la sabata de la gent; i de qui es pensa que tot es pot comprar. En acabar l'assemblea, la gent, cridant i amb els ulls encesos de l'emoció, en petits grups que s'anaven formant, tenia ben clar què calia fer: «La Conca és l'exemple que hem de seguir». La lluita guanyada contra el Pla de Residus omplia la boca dels presents. I el cert és que ara tenim la gent, tenim les raons, tenim la potència i, realment, només ens falta un conseller o un president per escenificar la lluita que es dóna a les nostres comarques contra la imbecil·litat d'un govern cec que ens vol només com a complement al seu disseny del país excloent i profundament injust.

Així que, senyor Puig, la propera vegada, quan vingui a explicar als seus portaveus els motius de tants disbarats, apropi's al Priorat, a la Ribera o a qualsevol altra comarca damnificada per aquest munt d'anys d'oblit i per aquest record sobtat en forma de porqueria —que merda és una paraula massa forta i hi ha mitjans en què encara s'exerceix la censura en funció de qui parla i del que diu— perquè puguem aplicar un dels crits que es va poder sentir a Falset amb

més intensitat: «Al riu, al riu!». Si ve al Priorat, si no en raja cap, no pateixi, que encara que sigui amb xapo i galledes, n'omplirem un per poder complir la voluntat popular.

Us hi esperem.

Diari de Tarragona, 20 de gener del 2001
El Triangle, número 517, 24 de gener del 2001

Manifestació

El diumenge 4 de febrer del 2001, les comarques de l'Ebre i el Priorat vam sortir al carrer a veure'ns, a descobrir-nos en la nostra força: la unitat contra les agressions col·lectives.

El dia abans, al bar de Marçà, passant les pàgines de la premsa, la sensació es feia gairebé angoixant, com si anessin per nosaltres. Pàgina sí, pàgina també, el diari en qüestió parlava d'un conflicte mediambiental: la rebuda del conseller Puig a Tortosa amb sal i timó per al mal de panxa que diu que li va agafar mentre havia d'anar a signar la sentència de mort per a les Terres de l'Ebre, el Pla Hidrològic Nacional. En la millor tradició convergent, el polític professional es va «indisposar», per no dir una paraula impublicable però que va de boca en boca. En la millor tradició convergent, ni amb uns ni amb els altres però tot el contrari. L'estratègia de la confusió que permet dir al Mas del Pujol que «Aturarem el projecte d'Enron... tres mesos» unes pàgines més enllà. O les vint mil al·legacions contra el mapa eòlic, la recollida de signatures contra el macrodipòsit de gas a Reus, les 2.000 persones contra la cimentera a Campclar i les amenaces del xèrif Nadal, i més.

Un munt de conflictes derivats de la política de la Conselleria de Medi Ambient, que consisteix a justificar les barrabassades més grans amb estudis d'impacte ecològic

que, curiosament, sempre s'aproven. Una política al servei de les multinacionals que només té en compte les possibilitats de fer una instal·lació industrial agressiva amb el medi i la gent en un lloc depenent de l'oposició que suposi el projecte.

On farem cap per aquest camí? Mas ja ho ha dit: enlloc. El que ell vol són alternatives i per això diu que han congelat tres mesos el projecte d'Enron a Móra. Tres mesos que volen que siguin desmobilitzadors però que tenim ben clar que no ho seran, perquè cada dia que passa tenim més dades i cada cop corroboren la impressió que el projecte cada cop s'aguanta menys. Hi ha veus que asseguren que el projecte d'Enron és només una cortina de fum perquè el que acabi «colant» sigui el mapa eòlic i cal estar atents a aquest fet. Les plataformes han demostrat que es pot lluitar, que es poden sumar esforços i que sumant agressions i respostes a aquestes agressions, la lluita ja la tenim guanyada al cinquanta per cent.

Mas vol alternatives i li donarem, tot i que potser no les entendrà. Perquè l'economia de les nostres comarques té més a veure amb el «micro» que amb el «macro», i qui només hi veu en gran xifres és lògic que perdi la visió de prop, tal com han fet els convergents ja fa bastant temps.

Visca la terra, mori TOT govern!

D'aquestes terres que el Govern central en diu «província de Tarragona» i la Generalitat de Catalunya, «comarques meridionals», els especuladors, les multinacionals i els polítics que paren la mà en diuen «paradís». Paradís perquè qualsevol animalada que els passi pel cap, qualsevol bogeria que consisteixi, sobretot, a destrossar com més espai millor i acumular més riquesa a les mans que ja en tenen, és benvinguda per la cort d'aduladors i paràsits polítics que administren el territori.

Quan necessitaven espai per al negoci nuclear, aquí en van trobar, i no per a una sinó per a quatre centrals. Quan a algú se li va ocórrer fer el polígon petroquímic més gran d'Europa al costat d'una ciutat habitada i en constant creixement, a Tarragona hi va faltar gent; i ara anuncien una fàbrica de ciment a tocar de les cases. Quan l'aigua se l'havien polida amb la contaminació que ells mateixos generaven amb les inexistents o precàries mesures de depuració, l'Ebre era a la vora per sagnar-lo amb el minitransvasament. Quan l'energia atòmica havia demostrat la seva ineficàcia i perillositat abastament, les centrals eòliques indiscriminades en zones naturals protegides van aixecar el crit de «ei, que som aquí» de les comarques que fins aleshores havien quedat al marge de la «modernitat» destructora: Terra Alta, Ribera,

Priorat, etc. O la central d'Enron a Móra, un projecte «ecològicament integrat» dins l'infern que provocarà. Quan el servei públic ferroviari ja no els convenia, es van inventar el pas del Tren d'Alta Velocitat per la Conca, el Tarragonès i per on fes falta: la modernitat, ja se sap. Quan els camps de golf se'ls assecaven i el ciment els sobrava, Pla Hidrològic Nacional i endavant les atxes. Si amb Port Aventura no n'hi havia prou, farem venir els militars americans al Port de Tarragona a fer-hi turisme. Si la brossa pot donar beneficis, encara que destrossi la vida de qui hi viu al costat, incineradora de residus... i així podríem seguir fins a omplir tot aquest número del *Tramuntana* i uns quants més.

Hem de reconèixer que d'imaginació per empescar-se negocis a indrets on hi viu gent que va sobrevivint —però també, sobretot, vivint—, no els en falta. I mentre els polítics mudats i arreglats deixen anar somriures i bones paraules per no caure malament a qui van fotent a poc a poc, la premsa d'ordre —que a Tarragona té un lloc destacat entre les pàgines de la fulla de l'Opus Dei, el *Diari de Tarragona*— va arreglant-ho tot. Totes les inversions són bones perquè creen treball, diuen els periodistes adoctrinats... i busquen les dades per demostrar-ho. Això sí, si qui parla és un sindicalista o un ecologista (dels de veritat, no dels finançats amb diners públics), llavors cal deixar clar que el que diu és només una «opinió». I després tenen la barra de dir que hi ha llibertat d'expressió!!!

La situació podria semblar fosca i preocupant, però no és així. Al Priorat, la Ribera d'Ebre i la Terra Alta, la gent ens hem organitzat per plantar cara als especuladors disfressats de «verds». A les Terres de l'Ebre, vint mil persones vam cridar a Amposta que no volem que es malmetin més el riu amb el PHN i un nou transvasament. A Tarragona, hi ha qui diem que no als projectes militaristes del govern de la ciutat i no pensem callar, malgrat la repressió. Copaltav és un altre exemple de resistència als megaprojectes destructors del territori venuts com a «modernitat». A Reus i a

la capital de la demarcació la resposta contra la globalització econòmica creix cada dia i les darreres accions al Pryca i els McDonalds amb motiu de la cimera del Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional a Praga, o davant la patronal tarragonina dins els actes contra la cimera de Niça, van ser contundents. I en totes aquestes mogudes hi ha hagut gent del nostre sindicat, sense imposicions ni ganes de dirigisme, però amb la ferma voluntat de saber que lluitar contra qualsevol d'aquestes barbaritats és també lluitar per una societat sense classes, sense jerarquies, llibertària. No ens volem posar medalles, que odiem profundament, però tampoc cal que callem que hi hem estat i hi continuarem sent.

Cal unir esforços perquè tot el que he apuntat abans no passa perquè sí. La globalització és el problema i l'enemic a batre, tenint clar que el sistema neoliberal que la provoca és només l'actual fase del capitalisme, el sistema econòmic més assassí dels que s'ha dotat la humanitat i que només pot tenir una destinació: la desaparició.

La Tramuntana, número 4, febrer del 2001

Així he vist l'anomenada 'revolta de l'Ebre'

Menys corbates i més coneixement!!!

El capitalisme global condemna tres quartes parts de la humanitat a la mort, més ràpida o més lenta segons el tros de planeta on s'ha nascut, però a la mort al cap i a la fi. Entre els perdedors d'aquest model econòmic, polític, social i cultural, també s'hi troben alguns guanyadors (és evident, són els arrossegats que trobem a tot arreu) i entre els guanyadors, també en podem trobar de perdedors, molts cops sense consciència de ser-ho però perdedors al cap i a la fi.

Les Terres de l'Ebre i el Priorat som part dels perdedors entre els guanyadors. Allunyats dels centres de poder, amb estructures socials en alguns casos arcaiques que més que per defensar-nos han servit durant molt de temps per estendre més encara el domini dels cacics reconvertits en caps locals de CiU i PP, ignorats pels diversos imaginaris «nacionals» que campen per aquest país, amb una economia basada en l'agricultura —cada cop més menystinguda— i acompanyada per la petita indústria de transformació agrària i la gran indústria de producció energètica, i una impres-

sió compartida de «No hi ha res a fer»... Les terres del sud de la Catalunya convergent han estat sempre menystingudes pel poder: «tan poca gent és de bon acontentar si toquem les tecles adequades», pensaven de sempre a la plaça de Sant Jaume. Ara, però, tot ha canviat...

En el que portem del 2000 al 2001, les Terres de l'Ebre i el Priorat han esdevingut el centre d'un moviment social d'un abast i una intensitat com no s'havia vist a la Catalunya postfranquista des dels anys immediatament posteriors a la mort de l'anterior dictador i com no es coneixia a les nostres terres des de mai, i reconec que, tal com diu Sánchez Cervelló en el seu llibre *Conflicte i violència a l'Ebre*, aquestes han estat unes comarques que no s'han distingit precisament per veure-les passar i no prendre part en les lluites que han anat sacsejant el racó de planeta on vivim, sinó tot el contrari.

Les mobilitzacions —diverses, constants i multitudinàries— han aparegut com a contesta a una sèrie de projectes que el poder polític presentava i presenta —per descomptat— com a progrés i que la gent ha entès com a noves agressions a la gent i al territori. Els despropòsits tenien forma de Pla Hidrològic Nacional de canonades i ciment armat, el projecte de la central tèrmica més gran d'Europa de la multinacional americana Enron a Móra la Nova i un mapa eòlic que suposava a la pràctica la proliferació indiscriminada i sense cap altre condicionant que l'interès de l'empresa instal·ladora de desenes de centrals eòliques per la majoria de muntanyes de la zona amb l'excusa mil cops utilitzada (i en aquest cas fins i tot defensada per alguns autodenominats ecologistes) que l'eòlica és una energia verda fins i tot quan s'implanta de forma massiva i indiscriminada. Aquest munt de projectes agressius s'unien, a les Terres de l'Ebre, a una realitat ja nociva de per si com són la presència de dues de les tres centrals nuclears catalanes (l'altra és a tocar, al Baix Camp) i les hidroelèctriques de

Flix i Riba-roja, que arriben a produir gairebé el vuitanta per cent de l'energia elèctrica que es consumeix a Catalunya. Aquesta acumulació d'energia no ha servit d'estímul ni per a les administracions a l'hora de fer noves aportacions infraestructurals ni per a l'empresa privada per instal·lar-s'hi, pel que durant molts anys les comarques del sud de Catalunya han malviscut amb una producció agrícola que a poc a poc s'anava devaluant i una emigració forçada que envellia la població i impossibilitava alhora qualsevol mena de canvi. Als anys noranta, aquest procés de despoblament general i accentuat i de caiguda de preus de l'agricultura —cada cop més ofegada i dependent de les subvencions europees— s'ha anat frenant amb una producció agrícola adreçada més a la qualitat que a la quantitat, per la lògica saturació dels nuclis urbans receptors i per la fugida cada cop més de la massificació. Davant de tot això, els mateixos habitants de la zona han entès que cal preservar el territori perquè aquest és l'única garantia de futur que hi ha.

Enmig d'un panorama desalentador per la suma d'agressions que suposaven el PHN, Enron i el mapa eòlic, els habitants de l'Ebre i el Priorat han establert un sistema d'organització basat en l'assemblea, la lluita en tots els fronts (al carrer, pel costat científic, davant les administracions, en l'àmbit cultural i mediàtic...) i han aconseguit obrir escletxes en els discursos que el poder els volia vendre darrere paraules com «modernitat», «progrés», «ecològic», «generador de riquesa», etc., les mateixes de sempre però aquest cop amb resposta des de la base dels suposats vassalls. Durant mesos, s'han fet assemblees a tots i cada un dels pobles d'aquestes comarques, donant argumentacions de tot tipus per replicar i fer entendre a la gent que Enron a Móra acabaria amb les possibilitats que l'agricultura estava fent despuntar, que l'altíssima concentració de centrals eòliques acabaria amb les possibilitats de desenvolupament d'altres indústries —com la del turisme rural— molt menys agressives per a l'entorn

i integrades i que el Pla Hidrològic no serviria per a cap dels seus suposats propòsits i, en canvi, sí que condemnaria el Delta de l'Ebre a la desaparició i a la salinització, alhora que destrossaria un dels indrets més singulars de tota la costa mediterrània.

D'arguments no en faltaven, però ara no els vull reproduir. Per llegir-los podeu mirar-vos, si voleu, la pàgina de la Plataforma per la Defensa del Patrimoni Natural del Priorat, que no és l'única, però sí la que tinc més a mà. Ja se sap, els fills dels pagesos han anat a la universitat i allí hi han après un munt de coses que, a més de servir per fer grans les empreses per a les quals treballen, han possibilitat una lluita científica de primer nivell, en què la primera derrotada ha estat la mentida amb què els polítics han vestit la necessitat de «creixement» de les cimenteres i de la indústria energètica transnacional. Les assemblees han proliferat i han arribat a punts esborronadors, com les que es van fer a Falset, Móra d'Ebre o Gandesa, amb més de dues mil persones participant-hi, en comarques en què això representa un percentatge altíssim de la població, a micro obert, amb un sentir compartit de: «ja n'hi ha prou!». Les assemblees han portat a les manifestacions més multitudinàries de les que ha vist aquest país i l'Estat que el conté sense comptar les que organitza el Ministeri de l'Interior. I tot fet per la voluntat d'una gent que teníem clar que, aquest cop, ens hi jugàvem el futur i fins i tot una cosa més important, ens hi jugàvem el ser o no ser. En contextos com aquest és quan apareixen els grans temes i, de cop, un dissabte a la nit, et sorprenies veient una carnissera cridant que «Aquí no mos la faran!», un jove dient que «La nostra unitat és la victòria» o un pagès de la Ribera d'Ebre parlant de l'exemple de Jose Bové. Al·lucinant?, no, real, real tot i no sortir per la televisió i ser ignorats fins i tot pels que lluiten a ciutat. I tot amb paraules que recobraven el seu sentit original en boca de la gent que no en fa el seu sistema de vida sinó que les sent seves i les fa anar:

democràcia, dignitat, justícia... Les mateixes que fan anar els qui manen per estafar-nos la vida que ens deixen viure, però recuperant, com ja he dit, el seu sentit original.

I, tot i que a molta gent encara li sembli impossible, les mobilitzacions han servit de molt; bé, de molt no, de moltíssim. L'Enron no es farà a Móra i el mapa eòlic s'ha retirat i se n'està fent un altre de consensuat amb qui ha treballat el tema durant tot aquest temps; i és que la gent ho tenia clar: «energia eòlica, sí; però no així». I el Pla Hidrològic Nacional continua endavant però també s'aturarà, perquè no es pot fer una cosa que totes les universistats de l'Estat han rebutjat com a científicament inadmissible, que la gent de les Terres de l'Ebre veu com una agressió a vida o mort i que, a sobre, necessita els diners de la Unió Europea tot i que incompleixi la majoria de normatives europees sobre l'aigua. I si el comencen, de ben segur que ara s'haurà d'aturar, si no volen haver de treure l'exèrcit al carrer i trencar el seu propi miratge democràtic.

Em podria estendre molt més sobre motius, debats i posicions diferenciades o coincidents que s'han anat escoltant durant aquest temps, sobre les pressions que s'han viscut des del poder (les noticiables i les que no es poden demostrar però que han existit), però el que em sembla més important és que, si les Terres de l'Ebre i el Priorat tenien alguna cosa per dir l'han feta sentir arreu i la gent ha entès que teníem i tenim raó.

A les nostres terres ja no s'escolta el derrotisme i tothom sap que la victòria és possible, que els que manen no són intocables, que la gent digna no es ven i que quan el poble lluita junt contra el poder representat per qui estigui representat, guanya, i això passa encara avui, al 2001. Els partits polítics han estat uns altres dels grans derrotats en tot aquest procés, tot i que és evident que n'hi haurà que en treuran una bona tallada. Les Plataformes (repeteixo, obertes a tothom, sense caps, assembleàries i per tant indestructibles)

han passat per davant de qualsevol organització «clàssica» i això vol dir, ni més ni menys, que la societat civil existeix i és capaç d'organització i de victòria, fins i tot aquí i ara. Hem d'entendre-ho i prendre consciència d'això perquè la lluita de les Terres de l'Ebre i el Priorat no s'ha acabat ni s'acabarà mentre l'organització social continuï en mans de gent que només pretén acumular riquesa a qualsevol preu, passant per sobre de tot i de totes i tots, i d'aquests encara en queden un munt i continuen tenint el poder a les mans.

Polémica, número 73, juny del 2001

S'ha acabat el bròquil, tu ja m'entens

EN NOMÉS TRES DIES DE diferència, l'Artur Mas (que més que «mas» és «caseta de tros») ens ha possibilitat la visualització del conflicte entre passat i futur que viu Catalunya, la cruïlla en què ens trobem, el passat que se'n va, com el líquid per l'aigüera —per la lògica unió de la força de la gravetat amb el forat que dóna pas al desguàs—, i el futur que arriba i ja és aquí, de moment difícil de dibuixar però amb els referents cada cop més establerts i precisos.

Dijous 17 de gener, el Centre de Lectura de Reus va acollir una conferència sobre la Catalunya del segle XXI del conseller en cap i futur candidat de la Catalunya que se'n va, la regionalista i conservadora. Mas hi va arribar dues hores abans del previst perquè s'havien anunciat mobilitzacions. Va entrar a la sala de conferències, envoltat per un núvol de policies, vint minuts més tard del previst perquè «la seva» TV3 no tingués temps de treure'ns al TN Vespre i no se sentissin els crits contra la LOU, el PHN i tots els etcèteres que CiU ha votat i justificat i que no són res més que agressions contra la gent i el territori, però que a uns quants els generaran «un munt de rals», com diu l'himne dels Segadors del Sud. Mas, diguin el que diguin els que ens van acusar d'intolerants, va parlar i va dir el que va voler, però abans, les cent persones que no érem de la seva corda vam fer-nos sen-

tir dient-li que n'estem farts. Els convergents no hi estan acostumats i alguns es van posar nerviosos, tant que fins i tot ens van arribar a acusar de ser «enviats de Maragall»: miopia política; i de voler una guerra civil (!): psicodèlia mental.

Hi érem la gent de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, un dels moviments populars més impressionants dels darrers anys, per una nova cultura de l'aigua, que ha dotat de plena dignitat les Terres de l'Ebre. Els ecologistes del Gepec, conseqüents fins al final en la seva crítica constant als efectes devastadors del 'desarrollismo' i en la vigilància de les continuades agressions especulatives al Camp de Tarragona. El Casal Despertaferro, una de les associacions independentistes de les moltes que omplen els Països Catalans de les reivindiacions que els polítics professionals han abandonat perquè algú diu que «no toca». La CGT, anarcosindicalistes que no responen als copets a l'esquena dels empresaris ni a ser «gestors» de la nova economia que diu recursos humans a les persones. I molta altra gent tipa de tanta imatge i tan poca substància.

Diumenge, en horari del Telenotícies cap de setmana, on els Francinos de torn no hi poden treure el nas, els professionals de la seducció publicitària ens oferien un espectacle digne de les grans ocasions, aquest cop a la Vall d'Ebron. El gestor polític responsable de l'increment de les desigualtats socials a Catalunya els últims deu anys (això de l'increment no ho dic jo sinó l'informe de la Universitat de Girona coordinat per Cristina Sánchez, per exemple), Jordi Pujol, passava el ceptre del poder polític a qui la seva dona ha triat com a continuador de la seva tasca excelsa. Mas, sempre somrient i afable, va repetir tòpics i més tòpics, dels que el seu mestre ha fet anar a tort i a dret per tenir content tothom qui ho volia estar. Que si la Catalunya empresarial amb pes propi a Espanya, que si l'autogovern autonòmic sempre es pot ampliar, que si la cohesió social, que si Catalunya ha d'anar endavant...

Els que hi eren van aplaudir a rabiar, perquè per a això hi havien anat amb una flota d'autocars llogats des de tots els racons del país. La imatge resultant va tornar a oferir la impressió del suport total al continuador de la tasca lloable de fer Catalunya un país capdavanter... en privatitzacions, precarietat laboral, grans infraestructures al servei de les multinacionals... No siguem dolents, no siguem dolents, que segurament també hi havia gent de bona fe.

Bé, el que dèiem, que la presentació del cadell que va camí de ser gran va resultar entretinguda i, sobretot, constatadora que s'ha acabat el bròquil. Però el que ve i es dibuixa parteix de la base, té futur, no es reconeix en els líders i, sobretot, vol canvis de veritat, a millor per a totes i tots. Vaja, el que ve era a Reus el dijous, a la sala del Centre de Lectura i fins a dos quarts d'onze als carrers del voltant, plens de policies per garantir l'ordre. Els joves que envoltaven Mas a la seva presentació pública eren només escenari i, en canvi, els de dijous a Reus són actors de les seves propostes. Amb un escenari encarcarat i uns protagonistes d'anunci publicitari, CiU ha acabat de definir el seu projecte de país: estètica, imatge i policia sempre a punt (això sí, catalana, que en vint-i-tants anys alguna cosa sí que ha canviat).

Amb gent que creu en el territori, que es fa protagonista de la seva defensa i l'assumeix com a propi, es pot construir un altre país, el que volem, per a totes les persones sense excepció, no agressiu per a la vida ni la terra, lliure i solidari en el significat primigeni de les paraules, lluny d'aquest anunci pubicitari amb els resultats que totes i tots ja coneixem del «tot és en venda».

El Punt, diumenge 27 de gener del 2002

Golf sostenible a Deltebre?

LLEGEIXO, PER CASUALITAT A Internet, les declaracions sobre el nou POUM de Deltebre del regidor de Medi Ambient de la localitat, Gervasi Aspa, cap d'ERC a les Terres de l'Ebre i possible nou alcalde del municipi ebrenc si els pronòstics no estan equivocats.

Aspa explicava fa poc a la premsa local que la Cava comptarà amb un «pulmó verd de 85 hectàrees que allotjarà al seu interior un camp de golf», per tal d'ordenar el creixement urbanístic de la localitat del Baix Ebre. Hi deia també que «es tracta d'un projecte totalment sostenible al qual ningú no es pot oposar».

Doncs miri, senyor Aspa: un camp de golf a la Cava no té res a veure amb «el creixement que s'espera», si no és que es refereix al creixement especulatiu i desaforat. Tampoc sé què té a veure un camp de golf amb la nova cultura de l'aigua que el seu partit i jo mateix defensàvem i defensem; bé, sí que ho sé, res de res. La sostenibilitat no té res a veure amb promocionar el golf en una zona on ningú no hi juga, al golf, i de fer una despesa d'aigua immensa per això; fa riure que digui que el reg en gasta més, perquè la gespa no és d'aquest territori i, com sap vostè, cal regar-la ben sovint tot l'any. I, per acabar, serà la societat civil de la Cava, de les Terres de l'Ebre i de tots els Països Catalans qui de-

cidirà si «ningú s'hi pot oposar» o si «algú s'hi vol oposar». Sé d'alguns que no s'hi haguessin oposat: els del PP d'Andratx i els amics de Marbella, però sé també de molts altres que s'hi poden oposar, inclosos alguns dels membres del partit en què vostè milita. Perquè vostè era d'ERC, no? O potser estic confós?

La Veu de l'Ebre, divendres 9 de febrer del 2007

QUE NO ENS TAPIN LA BOCA,
NI ELS ULLS, NI LES ORELLES...

Prohibir l''ska'?
Que prohibeixin la Guardia Civil!

CARLES SALA, EXERCINT COM a regidor de Festes de l'Ajuntament de Tarragona, ha dit que per evitar incidents i enfrontaments entre espectadors i policia com els de la Riera de Gaià o Santa Margarida i els Monjos, el consistori ha demanat als Xiquets de Tarragona que incrementessin «la seguretat» en un concert d''ska' previst per al 3 d'agost a la plaça del Fòrum de la ciutat. La conseqüència d'aquesta demanda ha estat la suspensió del concert i el seu possible ajornament fins a Santa Tecla o la suspensió indefinida, encara no està clar.

I què passa, doncs, que l''ska' s'ha tornat perillós?, que la gent es trastoca sentint-ne el ritme i l'emprèn a pedrades amb els militars disfressats de policia que són la Guardia Civil? Potser si les notícies sobre aquests dos esdeveniments esmentats no haguessin passat per la batedora del periodisme d'agència, que tria i informa però no es qüestiona la notícia, Carles Sala no tindria la imatge tan desenfocada del que va passar en aquestes dues localitats que esmenta per posar la por al cos de suposades batalles campals entre brètols i l'ordre. Potser si hagués llegit les notícies aparegudes dies després quan els protagonistes de la notícia sense oficina de

premsa (els joves agredits, vexats, pegats i insultats) van explicar la seva versió, tan lliure d'expressar i de ser tinguda en compte com la de la Subdelegació del Govern, entendria que els fets de la Riera i de Santa Margarida són una mica més complexos i, si ens ho mirem amb ulls democràtics, més preocupants.

En tots dos casos, la Guardia Civil, responent a una agressió anterior (acceptem això) a càrrec d'un reduït grup de gent, va reaccionar desproporcionadament i aplicant la seva violència indiscriminadament, pegant a qui va poder i detenint en funció de l'aspecte de qui va trobar-se davant.

Calia deixar contents els qui demanen més i més policia i més guàrdies civils i es van aplicar amb contundència, professionalment diria jo, perquè és per a això per al que els entrenen i els ensinistren.

Potser el que caldria demanar és la dissolució d'aquest cos militar després de disculpar-se pels anys i panys de fer la seva feina ben feta. Però això no és feina d'un regidor de Festes, aquest el màxim que pot fer és prohibir un concert d''ska' adduint motius de seguretat ciutadana o qualsevol altra enredada prou convincent per fer-nos pensar que estem cada dia més segurs... i més manipulats.

El Punt, dimecres 14 d'agost del 2002
Diari de Tarragona, dijous 15 d'agost del 2002

Per la llibertat d'expressió, Fermín Muguruza al Morell

FERMÍN MUGURUZA ÉS UN dels músics residents a l'Estat espanyol més respectats a nivell internacional, tant pel seu compromís polític com pel risc musical que suposa cada nova passa que dóna, cada disc que fa, i la qualitat dels resultats que se'n deriven. De Kortatu a Negu Gorriak i de Negu Gorriak a la banda que l'acompanya ara en solitari, cada disc seu és un autèntic desafiament als seus seguidors ja que l'experimentació i la novetat són la tònica de la seva música, sempre al voltant del risc que suposa la novetat. Fermín no es conforma reproduint èxits o embolcalls musicals que li resultarien fàcilment copiables. No, l'autor de la banda sonora de molts d'una part de les vides dels joves dels diversos pobles de l'Estat espanyol que no es creuen que '*Operación' Triunfo* sigui només un programa musical continua apostant pel risc també en el seu darrer disc i l'àlbum de remescles que l'acompanya, *In komunikazioa*. I tot i això Fermín no ha sortit mai pels canals estatals o privats de les televisions espanyoles, mai no li han dedicat ni un minut en programes com *Música Sí* o coses per l'estil. Per què? Doncs perquè la seva aposta vital i política és trencadora, en basc, anticapitalista i internacionalista... i això no quadra en els

programes musicals que només aspiren a perpetuar l'actual ordre polític, social i econòmic i que sovint s'autoqualifiquen d'apolítics (quin tip de riure).

Fermín té la gràcia i la «desgràcia» (això darrer ho voldrien alguns, però no ho aconseguiran) de ser basc, independentista i d'esquerres. No és membre d'ETA ni tan sols simpatitzant, i per veure-ho clar només cal visionar la magnífica *La pelota vasca* de Julio Medem, víctima també de la intolerància dels ultres totalitaris de dretes que en van voler impedir la projecció als cinemes de tot l'Estat i que al final només van aconseguir que es convertís en un dels petits èxits de la temporada passada.

Fermín actuarà dijous que ve, dia 22, al Morell, i l'Associació de Víctimes del Terrorisme (que és una associació que té més interessos que el que el seu nom mostra) ha començat una campanya de descrèdit del músic basc que no és nova. Aquesta campanya, junt amb amenaces dels ultres feixistes d'España 2000 en diverses ciutats de tot l'Estat, han aconseguit impedir actuacions seves a València, Osca, Madrid, Borriana... D'això se'n diu censura, pura i dura, perquè Fermín no fa apologia del terrorisme, no mata ningú ni és tan sols «instigador moral», que dirien alguns, dels assassinats d'ETA. Però és basc, és independentista, és d'esquerres, és internacionalista i és, sobretot, lliure i parla clar. Mireu *La pelota vasca* sinó... i escolteu-lo, perquè si avui callem davant la censura que s'estén per tot l'Estat amb aquest Govern del PP demà serà massa tard. Ja ho sabeu, «primer van vindre a buscar els jueus i com que jo no era jueu no vaig fer res...».

El Punt, dissabte 17 de gener del 2004

Disfressats de censura per Carnaval

Alguns catòlics de la zona, del Camp de Tarragona, estan esvalotats. Ara que tenen bisbe de l'Opus, les seves postures integristes han ressorgit amb força i, esperonades per la caverna que viu dins la dreta del PP i voltants i a la Conferència Episcopal Espanyola, han sortit al carrer i han volgut tornar a intervenir en la vida de totes i tots. El Carnaval els ha portat a vestir-se de censors i s'han pres tan a la valenta la seva feina que fins i tot han arribat a l'auto de fe, això sí, adequat al talant que ara es porta.

Primer han fet «recapacitar» els del FRAC de Reus (els organitzadors del Carnaval local) i aquests, per boca de la seva presidenta, han rectificat el cartell de Carnaval perquè enmig d'un munt de complements de disfresses que penjaven d'unes cordes d'estendre la roba hi havia el mantell de la Mare de Déu de Misericòrdia. Com que als fidels no els agradava, el mantell en qüestió ha estat substituït per una irònica màscara demanant la llibertat d'expressió. I com que amb això no en tenien prou, a Valls, que tampoc es moquen amb mitja mànigа, tampoc els ha agradat el seu i, més expeditius, han denunciat una il·lustració que canviava el cap de Jesucrist en un sant sopar pel del dimoni i a dos dels apòstols els posaven la cara de dos regidors vallencs. No contents

amb la denúncia i per tal que ningú s'escapés de la crema —mai més ben dit— el rector de la parròquia Mare de Déu del Lledó va cremar públicament a la missa, dissabte 22 de gener i l'endemà a les dotze del migdia, la portada del diari *El Punt* que reproduïa el cartell blasfem.

Mentrestant, des de Roma Moribúndia, el papa de torn s'ha pronunciat contra els condons, les parelles gais, el PHN i a favor de la unitat d'Espanya... com no podia ser d'una altra manera. Contra això només? No, la principal crítica del que porta la franquícia del Déu aquest a la Terra ha anat dirigida contra el laïcisme que diu que promou el Govern de Zapatero. És lògic, en una societat laica aquest protagonisme que donem a una de les religions que es viu aquí (la que té més socis però no per això l'única) no es donaria i les cremes de diaris quedarien relegades al que són, actes d'incontinència i intolerància de persones que ni tan sols tenen sentit de l'humor l'únic dia de l'any que quan cremaven més coses que diaris ens deixaven riure del Poder.

Dimecres, 26 de gener del 2005
El Punt, dissabte 29 de gener del 2005

Una resposta: Em plau, respecte per a totes i tots

Company Jesús de Girona —que no de Natzaret—, entenc que et sentis atacat per qui l'únic que ha fet ha estat demanar precisament el que tu vols, respecte. Respecte per l'espai públic laic, respecte per la llibertat d'expressió i respecte per una de les opcions artístiques —la de Leo Bassi— que és tan legítima com qualssevol de les altres que hem vist aquestes passades festes de Sant Pere a Reus, incloses les processons, a les quals no he anat però que no he demanat que es prohibissin. Respecte et demano, company.

Respecte que jo tinc per tot el que tu creguis, sempre que no ens ho vulguis imposar. Penso que no assumir una crítica com aquesta és un deix de les imposicions totalitàries que l'Església que tu segueixes ha fet al llarg dels darrers segles i que espero que acabi ben aviat. Aprofito per demanar públicament que es deroguin les relacions de privilegi d'una religió sobre les altres que encara es mantenen. Del que va succeir a la passada Festa Major se'n diu censura pura i dura, i així ho van entendre els reusencs i reusenques que van esbroncar l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, membre de l'Opus, mentre encenia la darrera tronada. L'alcalde Pérez va mostrar, en aquest acte, un sotmetiment més, en forma de

disculpes públiques a la institució de l'Església, després de la polèmica de la Festa Major. I la gent va reaccionar en conseqüència.

Des del meu punt de vista, les esglésies no haurien de vehicular cap celebració cívica al nostre país, tot i que cadascú pot pensar el que vulgui i venerar el que li vingui de gust. M'agradaria saber que tu també respectes els altres. Jo als musulmans els respecto de la mateixa manera, però no a aquells que volen imposar el seu concepte religiós damunt la vida de la col·lectivitat; així que el tòpic —ho sento— de tan simple no et serveix.

Per acabar, només et convido a exercir la sana crítica en aquesta organització de què formes part. La crítica i l'autocrítica, que són dos coets que sempre ens fan avançar. Una crítica que inclouria el fet, per exemple, que sense ser-ho, sense sentir-m'ho i sense poder-me'n desapuntar de forma senzilla jo sigui comptabilitzat com a membre de la teva associació —Església Catòlica— com si en formés part. Per tant, company Jesús de Girona, espero que m'ajudis a desapuntar-m'hi.

El Punt, dissabte 8 de juliol del 2006

Que no ens tapin la boca, ni els ulls, ni les orelles...

La censura ja no s'articula, almenys en aquests rodals immediats del Camp, a partir del poder municipal. Els seus camins són ara amplis i els tentacles que utilitza per fer diana, llargs i complexos.

En aquesta Festa Major de Sant Pere es va posar en dubte la participació del grup Sociedad Alcohólica a les Barraques després que quatre neonazis ultraespanyolistes amenacessin l'Ajuntament de Reus seguint les consignes de boicot a aquest grup musical enviades des de l'Asociación de Víctimas del Terrorismo. Un «impediment» que s'ha superat gràcies a l'empenta de la Coordinadora de Barraques.

Però no n'hi havia prou. Els integristes de casa nostra, els capellans de la idea que no cal pensar i només creure en un Déu únic i crucificat, ressuscitat i pujat al cel, han estat els segons a dir què ens cal veure, què ens cal mirar, què ens cal sentir i què ens cal presenciar. Després de l'exitosa campanya per canviar el cartell de Carnaval de l'any passat a la capital del Baix Camp, ara han decidit prohibir la representació que l'actor Leo Bassi farà dilluns a les vuit de la tarda a la plaça del Teatre de Reus.

Es veu que amb humor, Bassi es dedica a esbudellar el poder eclesiàstic i el que diu deu tocar os perquè a Madrid els feixistes li van voler clavar fins i tot una bomba. La inquisició es va acabar fa segles tot i que la censura no en fa tants i cap capellà de cap església ens ha de dir què podem presenciar o no. Però, la societat civil reusenca s'ha organitzat per no callar davant les amenaces.

Dilluns 26 de juny del 2006

Rubianes i *La guarra de tu hija*

L'Ajuntament de Tarragona, per boca del Carles Sala, ha ofert el Teatre Metropol per acollir la representació censurada de la darrera obra de Pepe Rubianes al Teatro Español de Madrid. Fins aquí coincidim que la iniciativa és bona i tracta de fer front a un tipus de censura que és del tot intolerable. El Partit Popular, que a Tarragona fa possible que l'alcalde sigui Joan Miquel Nadal de CiU, ha fet una queixa suau del fet, però no ha passat d'aquí. Fins aquí res d'estrany: un govern democràtic intenta que es mantingui la democràcia.

Res d'estrany si no fos perquè aquest mateix govern municipal democràtic fa uns mesos va censurar una exposició de l'artista Lídia Pérez perquè, segons el conseller de Cultura, Albert Vallvé, «molta gent podria sentir-se ofesa». Feia dos anys que l'exposició, amb el títol de *Mira lo que hace la guarra de tu hija*, estava programada i l'equip de govern tarragoní la va censurar per pura ideologia fanàtica.

En aquell moment la censura no va transcendir els límits del nostre Camp de Tarragona, i com que aquí s'entén que qui mana, mana, —i en els darrers anys Nadal i companyia s'han encarregat de mostrar-ho i demostrar-ho— tothom o gairebé tothom va callar. Ara que la censura es produeix lluny s'han afanyat a donar suport al represaliat.

Quan la van exercir ells, els censors no van rectificar de cap manera. I és que a Tarragona els censors governen a l'Ajuntament, i malgrat que riguin molt i beguin Chartreuse per Santa Tecla, quan han de picar, piquen i fort. I que ningú no digui res que l'excomulgaran.

Solidaritat amb el Rubianes, la Lídia Pérez i totes les víctimes de la intolerància i la rància censura, aquí a Tarragona i a Madrid.

Més Tarragona, dimecres 13 de setembre del 2006
El Punt, divendres 15 de setembre del 2006
Avui, dijous 21 de setembre del 2006

UN MÓN ON HI CÀPIGUEN TOTS ELS MONS

‘Aquest sol que menstrua no es vol pondre’

Cròniques de la II Trobada Intercontinental a la Serra d’Almos (Priorat), Taula de Catalunya, juny del 1997

1.- Menja’t una cama

Crònica atabalada de la que no és, però compta, com la primera jornada d’infructuoses desvariacions.

La matinada del dilluns 28 de juliol del 1997, un grup de cotxes de les proximitats de la Font Vella i la Serra d’Almos, a l’administrativa comarca de la Ribera d’Ebre i a les terres indòmites del Priorat, han començat a caminar, carregats de peres i bones intencions en direcció a l’estació de Móra la Nova. A les cinc i quaranta minuts de la matinada, hi ha arribat, gairebé alhora que el comboi, l’immens tren que portava les i els zapatistes a la seu de Catalunya. Zapatistes de cases ocupades de Roma, de col·lectius antifeixistes de França, de grups pels Drets Humans de Colòmbia, de valencianes i valencians ecologistes, de tarragonins anarquistes, de calabresos, gallegues, mexicans, gent dels Estats Units i dels indrets més allunyats del món, amb la sana voluntat de

fer fora el sistema de la guerra i de començar a crear una cosa que sense ser la perfecció s'assembli cada cop més a la llibertat. Boges i bojos que no creuen que l'amor al diner sigui l'únic tipus d'amor possible, ben al contrari, és l'únic impossible. L'amor cal fer-lo entre homes, dones i qui convingui en totes les combinacions possibles...

Arribaven trinxats i trinxades de l'immens viatge, sense saber molts d'ells que la Serra els esperava amb la llet preparada i el cafè i el te calents. I després, a dormir... Mentrestant, arribava el cuiner de Manresa, tornàvem al tren en direcció a Barcelona gent que havia decidit baixar en un lloc que no els tocava i altres coses que no cal mencionar perquè ningú no se'n recorda.

Assemblea informativa i arriba el nostre primer escull: tenim immensos problemes per definir l'organització de la taula i avancem a poc a poc cap a l'hora de dinar. Mengem, encara amb poca obertura d'ulls i de cap, arròs amb pollastre, fruita, vi i mil coses més mentre les converses es comencen a semblar al que el seu nom indica.

A la tarda, entre els moixonets que omplen el bosc de la Font Vella, la gent es presenta i es parla. Comencen a coincidir les mirades i els cors es fonen amb les paraules. Avança el dia i mentre la gent retorna de la piscina de la Trobada (l'aigua hi manté una excepcional temperatura temptadora a qualsevol hora) els ànims es crispen una miqueta mentre avancem a poc a poquíssim. Cal decidir com ens ho farem demà per obrir les discussions i no hi ha manera. Mans i mànigues i mil i una negociacions aconsegueixen donar un sentir antiautioritari a les tres sub sub sub taules que s'han proposat, que s'obriran sense títol l'endemà i amb unes immenses ganes, això sí, d'omplir-les de veus. Unes veus que ja han coincidit i que es retroben al voltant de la taula i del sopar... excel·lent, un altre deu per al Roger de la cuina —i per al seu equip.

Sembla que hagi de ploure, tot i que tothom sap que

només seran quatre gotes que ens refrescaran els bancals i la nit. El grup d'acció directa teatral Situacionavegal (ja sé que no es diu així però s'hi assembla) prepara un taller de teatre a la Serra, al local del cinema. La Bolera acull la reunió dels Aigua pel Secà, una gent de la comarca que toquen *La Clavellinera* mentre pico això. Just ara s'ha acabat. Aigua pel Secà fa dos anys que no tocaven junts i s'han reunit per a aquesta ocasió; ells també s'han trobat. La gent balla, el temps refresca i la son crida en veu alta que encara no s'han atrevit a fer-nos pagar per somiar. «Todo se andará...». I nosaltres hi serem davant.

La taula del Priorat envia una abraçada a totes les altres taules de la seu de Catalunya i de la resta de la Trobada, de forma especial i amb tot l'afecte de qui es veu més còmplice, als companys i companyes de La Vakeria. Salut.

2.-Teoria dels cossos

Del dia que van començar les paraules que poden portar a l'acció o de les accions, explicades, que poden portar a la paraula. Nusos i més nusos a les sabates.

La nit d'ahir va ser llarga, segurament potser massa per a qui ha de treballar de matí però no mai prou per a qui parla, parla, etc. La bassa-piscina convertida en platja d'estiu, la música sonant fins i tot sense electricitat, un cel negre negríssim i els estels somrient enlaire.

Avui, la gent s'ha aixecat no massa a l'hora però després del cafè i de l'esmorzar corresponent s'han obert tres taules: la primera a l'espai del menjador, la segona al garatge del Mas de Pena (cal no oblidar que era la més concorreguda, segurament per la temperatura fresca que s'hi respirava) i la tercera a sota del tendal de l'era del Mas de Pena —quina calor! Al menjador es parlava d'alguna cosa sem-

blant a «cultura de la resistència», al garatge de «l'art i l'autogestió» i a l'era de «la cultura i el medi ambient». És una forma d'anomenar els forats on es poden trobar les veus que al món parlen i viuen dins o al voltant de la paraula cultura.

T'imagines que un dels nostres somnis es fes gran, s'inaugurés i prengués camí sense dreceres, a poc a poc i seguint la línia més segura que hi ha, és a dir la que tomba a dreta i esquerra, o bé de cap quan el que es vol no és superflu.

A mig camí ens ha arribat la notícia que La Vakeria no es desallotjarà. Perfecte, però al setembre el jutge diu que en tornaran a parlar. Ja se sap, la mala justícia dels rics sap esperar per colpejar. La gent se n'ha alegrat però tothom ho ha vist com una mala maniobra per netejar la cara al poder davant la premsa.

El dinar ha estat un altre cop dels bons, si bé una mica tard. Pollastre amb xampinyons, pasta i de tot. La cuina sí que té les idees clares, acció directa per contentar l'estómac.

Les discussions donen els seus fruits i, a més, hi ha coincidències i no coincidències. Només faltaria que estigués tothom d'acord. Continua arribant gent i més gent que, a vegades, passa a saludar, altres a parlar i altres a quedar-se. A totes i tots, benvingudes i benvinguts.

De nit, Picarols amb animació infantil, el grup belga de teatre Chiltak, el romancer Jordi Ribes i molta més gent que no podem sumar ni anomenar perquè no en tenim els noms.

Que el cansament no ens cansi, que la nit ens acompanyi i que els astres no s'apaguin ni la lluna deixi de fer llum. Que no es confongui ningú de camí cap a la Font Vella. Petons i abraçades a totes i tots els qui es perdin, «punyeteros».

El ponent excessiu

Aquest sol que menstrua no es vol pondre
Mira la folla roja com rebutja
el llençol de muntanya que l'acotxa
Un altre dia exagerat. Un altre
dia se't mor cregut que el seu color
no tornarà mai més, no tornarà
com la sang que es podreix. Eixuga llum,
llença cotons de núvols, renta't, gira't,
beu el més límpid gin de lluna i mar

GABRIEL FERRATER

Surt el sol tan aviat que ningú té temps de llevar-se i veure'l; una autèntica vergonya. Demà intentarem no perdre'ns-el. Més que res perquè la posta la seguim expectants, com si no l'haguéssim vista mai i segurament que la sortida deu ser tant o més impactant. Estem tan enfeinades i enfeinats que gairebé no podem veure ni el cel ni el sol i per això ens fixem en poemes i coses per l'estil. D'aquí ve que avui us enviem un poema del Gabriel Ferrater, a través del qual demà omplirem una de les parets de la Bolera de llum i de color. La Bolera és l'espai on la gent fa festa a l'estiu i es relaciona durant la festa major aquí a la Serra d'Almos.

Al matí, després de l'esmorzar i d'una assemblea tècnica, han recomençat les discussions de les taules. La taula de l'era, per la calor i pel fet que el seu nombre de membres és el més reduït —que no poc important—, ha decidit traslladar-se a la segona planta del Mas de Pena.

El dinar, al migdia, com sempre, avui l'hem fet acompanyats de gent de l'Associació de Veïns de la Serra, que ens han explicat la seva lluita per la rehabilitació del municipi i per l'autogestió dels seus espais de poder, sempre horitzontalment. La sintonia ha estat total entre la gent del poble i els

diferents assistents a la nostra taula (novament, felicitats a l'equip de cuina). Més piscina, sol, visites i parlar i parlar i parlar...

Petita escena nocturna

—Potser val més no anar al poble per no amoïnar més els veïns que resisteixen la nostra música i festa fins ben entrada la nit. Demà ells s'aixequen a les sis a treballar, abans no surti el sol, i nosaltres ja els hem destorbat dues nits de son.

—D'acord, podem fer una festa petitona al menjador.

—Sí, tothom d'acord.

(Passats uns minuts i uns quants viatges a la Serra, la gent d'allí diu que si no hi anem ens vindran a buscar).

—Tothom cap al poble...

—Només faltaria!!!

—Aquí a la Serra tot sembla anar d'una altra manera.

Arriba gent d'acreditacions de Barcelona. El poble és al carrer i comença un correfoc amb diables i festa. La gent en pantalons curts i els petards cremant i explotant. S'atura la crònica però no la nit.